

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

UNEORI ESTE
NEVOIE DOAR DE O
RAZĂ DE SOARE
PENTRU CA
ÎNTUNERICUL SĂ FIE
ALUNGAT,
IAR IUBIREA SĂ
POATĂ TRAVERSA
TIMPUL,
RAȚIUNEA ȘI
SPAȚIUL...

„BOGATĂ ÎN
NUANTE...
EMOȚIONANTĂ...
O ADEVĂRATĂ
MAGIE.”
BOOKLIST

LISA KLEMPAS

DINCOLO DE IUBIRE

Alex Nolan este cinic, plin de amărăciune. Este unul din cei trei frați care locuiesc în Friday Harbor, dar nu seamănă nici cu Sam, nici cu Mark. Cei doi cred cu adevărat în dragoste, sînt dispuși să riște pentru a avea o șansă la fericire. Dar Alex se luptă cu propriii lui demoni, înarmat cu sticla de whisky și trăiește în iadul personal.

Zoe Hoffman este întruchiparea blîndeții și a romantismului. Cînd îl cunoaște pe frumosul și fascinantul Alex Nolan, toate instinctele o avertizează să o ia la fugă. Chiar și Alex îi spune acest lucru. Dar Zoe este atrasă de el și încearcă să-l facă să privească viața cu alți ochi. Și să creadă că dragostea nu este numai pentru nesăbuiți.

Zoe și Alex sînt ca apa și uleiul, focul și gheața, lumina și întunericul. Dar uneori este nevoie doar de o rază de soare pentru ca întunericul să fie alungat, iar iubirea să poată traversa timpul, rațiunea și spațiul, pentru a pune stăpînire pe două inimi care o așteptau.

LISA KLEYPAS

DINCOLO DE IUBIRE

Unu

Spiritul încercase de multe ori să părăsească acea casă, dar îi fusese imposibil. Dispărea, transformându-se într-un abur, ori de câte ori se apropia de prag sau se apleca pe o fereastră. Își făcea grijă că într-o zi nu-și va mai recăpăta forma. Poate că a fi închis aici era o ispășire a unui trecut pe care nu și-l mai amintea... și dacă era așa, atunci cât va dura?

Casa în stil victorian se înălța la capătul lui Rainshadow Road, străjuind malul circular al golfului False ca o fată bătrână care așteaptă să fie invitată la dans, la un bal. Totul fusese distrus de aerul mării și de o serie de chiriași nepăsători. Podelele originale, din lemn masiv fuseseră acoperite cu o mochetă îndoielnică, încăperile mari fuseseră împărțite cu pereți subțiri iar tîmplăria acoperită de numeroase straturi de vopsea ieftină.

Spiritul privise de la fereastră păsările de pe mal: fugaci de țărm, nagîți și alte păsări cu picioroange care căutau de mîncare atunci cînd era flux, în diminețile pline de culoare. Noaptea, privea stelele și cometele și luna și uneori i se părea că vede aurora boreală departe, la orizont.

Spiritul nu mai știa de când era în casa aceea. Pentru el, timpul era nemăsurat. Se trezise acolo într-o zi, fără nume, fără să arate în vreun fel și fără să știe cine era. Nu știa cum murise, nici unde și nici de ce. Cîteva amintiri vagi îi stăruiau în minte. Era sigur că locuise pe insula San Juan mare parte din viață. Fusesse, poate, pescar. Sau căpitan de vas. Când privea spre golful False își amintea anumite lucruri despre apa aceea... despre canalele dintre insulele San Juan și cele mai înguste din jurul orașului Vancouver.

Spiritul știa și multe cîntece, cu versuri cu tot. Când liniștea devenea apăsătoare începea să-și cînte în timp ce se plimba prin camerele pustii.

Tînjea după interacțiunile cu orice fel de făpturi. Trecea neobservat chiar și de insectele care se tîrau pe podea. Își dorea să afle ceva, orice, despre oricine, să-și amintească de cei pe care îi cunoscuse cîndva. Dar aceste amintiri aveau să rămînă zăvorîte pînă în ziua misterioasă în care soarta lui va fi în sfîrșit dezvăluită.

Într-o dimineață au sosit niște vizitatori.

Uimit, spiritul privea mașina apropiindu-se. Roțile își croiau cu greu drum pe aleea nepavată, plină cu buruieni. Mașina s-a oprit și doi oameni au coborît din ea. Un bărbat tînăr, brunet și o femeie mai în vîrstă, în blugi, balerini și o jachetă roz.

— ... Nu mi-a venit să cred că mi-a lăsat-o mie, spunea ea. Verișoara mea a cumpărat-o în anii '70, cu gîndul să o repare și să o revîndă, dar a renunțat. Valoarea stă în teren. Casa va trebui dăruită, fără îndoială.

— Ați obținut cumva o estimare? a întrebat bărbatul.
— A terenului?
— Nu, pentru restaurarea casei.
— Dumnezeuule, nu! Structura este avariata. Ar trebui refăcut *totul*, fără îndoială.

Bărbatul privea fascinat în jurul său.

— Aș vrea să arunc o privire înăuntru.

Femeia s-a încruntat.

— Oh, Sam, nu cred că este o idee prea bună.

— Voi avea grijă.

— N-aș vrea să pățești ceva din cauza mea. Ai putea să cazi prin podeaua putredă. Sau să-ți cadă o grindă în cap. Și nici nu-mi pot imagina ce de târtoare...

— Nu voi păți nimic. Am nevoie de doar cinci minute. Să arunc o privire rapidă.

— N-ar trebui să te las să faci asta.

Sam i-a aruncat un zîmbet fermecător.

— Dar o vei face. Pentru că nu-mi poți rezista.

Ea a încercat să pară de neimpresionat, dar într-un final i-a zîmbit.

Așa eram și eu, și-a spus surprins spiritul. Amintiri estompate îi reveneau în minte, flirturi vechi, seri petrecute cîndva pe verande. Știuse cum să farmece femeile, tinere sau bătrîne, știuse să le facă să rîdă. Sărutase fete cu răsufierea proaspătă, le atinsese gîtul și umerii acoperiți cu pudră parfumată.

Tînărul solid a urcat pe verandă și a împins cu umărul în ușa care se înțepenise. A intrat prevăzător în hol, de

parcă s-ar fi așteptat să-i sară ceva în față. Fiecare pas de-al lui ridica un norișor de praf, făcându-l să strănute des.

Sunetul făcut de un om. Spiritul uitase complet de strănut.

Sam se uita în jur, la pereții dărăpănați. Chiar și în semiîntuneric se vedea că avea ochii albaștri și riduri adânci la ochi, semn că îi plăcea să rîdă. Nu era propriu-zis frumos, dar arăta bine, avea trăsături puternic conturate, tăioase. Stătuse mult în soare. Privindu-l, spiritul aproape că-și putea aminti senzația pe care i-o dăduse cîndva soarele fierbinte pe pielea lui.

Femeia urcase și ea pe verandă și trăgea cu ochiul înăuntru.

— E atît de întuneric! Chiar nu cred că ar trebui...

— O să am nevoie de ceva mai mult timp, i-a spus Sam scoțînd din buzunar o lanternă minuscule, pe post de breloc și aprinzînd-o. Vrei să te duci să bei o cafea și să te întorci în... să zicem o jumătate de oră?

— Și să te las aici, singur?

— Nu voi face nici un rău casei.

Femeia a pufnit.

— Nu *pentru casă* îmi fac eu griji, Sam.

— Am la mine telefonul mobil, i-a spus, bătîndu-se ușurel pe buzunarul din spate al pantalonilor. Sun dacă este vreo problemă. I-a zîmbit și mai larg. Și vei veni să mă salvezi.

Ea a oftat dramatic.

— Ce te aștepți să găsești în ruina asta?

El nu o mai privea deja, atenția fiindu-i atrasă de ceea ce se găsea în jurul lui.

— Un cămin, poate.

— Casa asta a fost cîndva un cămin, a spus ea. Dar nu-mi imaginez că ar putea redeveni unul.

Spiritul s-a simțit ușurat cînd femeia a plecat.

Ghidîndu-se după lumina dată de lanternă, Sam a început să exploreze pe îndelete, urmat de fantomă. Praful acoperea totul, de la polițele șemineurilor la piesele rupte de mobilier.

Văzînd o bucată ruptă din mochetă, s-a aplecat, a tras de ea și a luminat podeau de dedesubt.

— Mahon? a murmurat, examinînd suprafața întunecată, lipicioasă. Sau poate stejar?

Nuc cenușiu, și-a spus spiritul, privind peste umărul lui. O altă descoperire... știa multe despre podele, cum să le șlefuiască și să le lăcuiască.

Au intrat apoi în bucătărie, unde se mai găsea încă un cuptor din fontă și unde bucăți de faianță abia dacă se mai țineau pe pereți. Sam a ridicat lanterna, descoperind dulapurile cu uși care atîrnau aiurea și tavanul boltit. A luminat cîteva clipe un cuib de păsări abandonat și mizeria lăsată dedesubt și a clătinat din cap:

— Cred că am înnebunit, și-a spus.

Sam a ieșit din bucătărie și a urcat scara, trecîndu-și degetele peste balustradă. Lemnul era zgîriat. A pășit cu grijă, evitînd treptele sparte sau putrede și s-a îndreptat

spre etajul al doilea. Din cînd în cînd se oprea și pufnea din nas, ca și cum ar fi dat de un miros neplăcut.

— Are dreptate, și-a spus cînd a ajuns sus. Locul acesta ar merita demolat.

Spiritul era îngrijorat. Ce se întîmpla cu el dacă cineva rădea casa de pe suprafața pămîntului? Putea să dispară pentru totdeauna. I-a dat ocol lui Sam, l-a studiat, dorindu-și să poată comunica cu el dar temîndu-se ca nu cumva el să iasă de acolo țipînd și alergînd cît îl țineau picioarele.

Sam a trecut pur și simplu prin el și s-a oprit la fereastra care dădea spre aleea din fața casei. Geamul era murdar, obturînd lumina zilei. A oftat.

— Aștepți de mult timp asta, nu-i așa? a întrebat încet Sam.

Întrebarea a uimit-o pe fantomă, dar pe măsură ce Sam a continuat, spiritul și-a dat seama că i se adresa casei.

— Pun pariu că arătai minunat, acum o sută de ani. Și ar fi păcat să nu ți se mai dea o șansă. Dar, la naiba, pentru asta trebuie bani serioși, nu glumă. Și mai am nevoie de bani ca să pun podgoria pe picioare. La naiba, nu știu dacă...

În timp ce-l însoțea pe Sam prin camerele prăfuite, spiritul îl simțea atașîndu-se tot mai mult de casă, dorindu-și să îi redea frumusețea. Doar un idealist sau un nebun, și-a spus Sam cu glas tare, se putea înhăma la un asemenea proiect. Spiritul nu-l putea contrazice.

Într-un final, Sam a auzit claxonul mașinii femeii și a ieșit afară. Spiritul a dat să-l urmeze dar a avut din nou acea senzație de risipire pe care o încerca ori de cîte ori încerca

să plece. L-a privit printr-un ochi spart de geam pe Sam, care deschidea portiera pasagerului din față.

Sam a aruncat o ultimă privire casei cu linii precare și a dat din cap, de parcă s-ar fi decis.

Iar spiritul a mai făcut o descoperire... că era în stare să spere.

Înainte ca Sam să facă o ofertă pentru casă, a mai adus pe cineva să o vadă – un bărbat care părea cam de o vîrstă cu el, la vreo treizeci de ani.

Probabil că erau frați – aveau același păr negru ca tăciunele și gura largă. Și aceeași constituție athletică. Dar în timp ce Sam avea ochi albaștri, cei ai fratelui său erau de culoarea gheții. Fața îi era lipsită de expresie, cu excepția unui aer de amărăciune dat de gura cu șanțuri adînci. Prin contrast cu Sam, care nu era din cale-afară de elegant, celălalt era de-a dreptul frumos, cu trăsături perfecte, un bărbat căruia îi plăcea să se îmbrace bine și să trăiască bine, cu o tunsoare scumpă și pantofi făcuți pe comandă, în străinătate.

Un singur lucru nu se potrivea cu această imagine. Mîinile lui erau asprite de muncă. Spiritul mai văzuse astfel de mîini... poate chiar ale lui?... A privit în jos, dorindu-și să fi avut formă, contur. Sau voce. De ce se afla el acolo, cu acei doi bărbați, capabil doar să observe, fără să poată să vorbească sau să interacționeze?

În mai puțin de zece minute, spiritul și-a dat seama că Alex, așa cum îl strigase Sam, știa al naibii de multe despre construcții. A început prin a da roată exteriorului, observînd crăpăturile în profunzime și veranda instabilă. Odată intrat, Alex s-a dus direct în locurile pe care i le-ar fi arătat și spiritul, ca să-și facă o idee corectă despre starea casei: acolo unde podeaua era denivelată, ușile nu se închideau, unde era mucegai din cauza țevelor sparte.

— Inspectorul mi-a spus că structura poate fi reparată, a spus Sam.

— La cine ai apelat? Alex s-a lăsat în jos ca să examineze coșul unuia dintre șemineuri.

— La Ben Rawley. L-a privit defensiv pe Alex, atunci cînd i-a surprins expresia. Da, știu că este cam bătrîn...

— Este o fosilă.

— Dar își cunoaște bine meseria. Și a lucrat pe gratis.

— Nu m-aș baza pe cuvîntul lui. Va trebui să aduci aici un inginer, care să-și facă o constatare bazată pe realitate. Alex avea un fel aparte de a vorbi, măsurîndu-și fiecare silabă. Singurul plus pe care îl văd eu este că, avînd o casă relativ solidă pe el, terenul valorează mai puțin. Așa că vei putea cere o reducere de preț, date fiind costurile demolării.

Spiritul era îngrijorat. Distrugerea casei putea însemna sfîrșitul lui. Îl putea trimite în uitare.

— Nu am de gînd să o demolez, a spus Sam. Vreau să o salvez.

— Succes.

— Știam că vei spune asta. Sam și-a trecut mîna prin păr, răvășindu-l. A oftat adînc. Terenul este perfect pentru podgorie. Știu că ar trebui să mă mulțumesc cu atît și să mă consider norocos. Dar casa aceasta... are ceva care... A clătinat din cap, părînd îngrijorat și hotărît deopotrivă.

Și Sam dar și spiritul se așteptau ca Alex să-l ia în rîs. Numai că el s-a ridicat, a străbătut camera de zi și s-a apropiat de fereastră. A tras de bucata de placaj care o acoperea și aceasta a cedat imediat. Încăperea a fost inundată de lumină, dar și de aer curat.

— Și pe mine mă atrag cauzele pierdute, a spus Alex. Ca să nu mai vorbesc de casele victoriene.

— Adevărat?

— Bineînțeles. Cu costuri ridicate de întreținere și materiale toxice, ineficiente energetic... cum să nu le iubești?

Sam a zîmbit.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— Aș fugi cît mă țin picioarele în direcție opusă. Dar de vreme de te gîndești serios să cumperi locul... nu-ți pierde vremea cu un creditor oarecare. Ție îți trebuie un tip cu bani mulți.

— Știi pe cineva?

— S-ar putea. Dar înainte să discutăm despre asta va trebui să privești realist lucrurile. Aici vorbim de minimum 250.000 dolari, doar pentru reparații. Și nu te aștepta să iei materiale pe gratis, de la mine. Și nici muncitori. Am mult de lucru pe șantier, așa că nu te baza pe asta.

— Crede-mă, Al, nici nu mă bazam. Pentru nimic. Tonul îi era sec. Ne cunoaștem prea bine.

Tensiunea plutea prin aer, un amestec de afecțiune și ostilitate care nu putea veni decît dintr-un trecut zbuciumat de familie. Spiritul a avut o senzație nefamiliară, ca un fior rece pe care l-ar fi simțit dacă ar fi fost o formă umană. O disperare adîncă pe care nici măcar spiritul nu o trăise, în neagra lui singurătate – iar ea venea dinspre Alex Nolan.

Spiritul s-a îndepărtat instinctiv, dar nu avea cum să scape de acel sentiment.

— Deci așa se simte unul ca tine? a întrebat spiritul, compătîmindu-l. A văzut cu uimire cum Alex a aruncat o privire peste umăr, în direcția lui. Mă auzi? l-a întrebat mirat, învîrtindu-se în jurul lui. Chiar mi-ai auzit vocea?

Alex nu i-a răspuns, a clătinat doar din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge un vis.

— O să-ți trimit un inginer, i-a spus într-un final lui Sam. Nu te costă nimic. Oricum vei cheltui o avere pe locul acesta. Cred că nu ai nici cea mai mică idee în ce te bagi.

Au trecut aproape doi ani pînă să-l revadă pe Alex Nolan. În acest răstimp, Sam devenise lentila prin care spiritul vedea lumea de afară. Tot nu putea părăsi casa, dar avea vizitatori: prieteni de-ai lui Sam, cei cu care lucra podgoria, electricieni și instalatori.

Mark, fratele mai mare al lui Sam își făcea apariția cam o dată pe lună, în week-end, să-l ajute la proiectele mai mici. O dată au nivelat o porțiune de podea, altă dată au emailat o cadă veche, cu picioare. Discutau mult și își adresau insulte prietenești. Spiritului îi plăceau teribil aceste vizite.

Își amintea din ce în ce mai multe despre fosta lui viață, aduna amintire cu amintire, ca pe mărgelele împrăștiate pe covor. Știa acum că-i plăceau jazz-ul, eroii de benzi desenate și avioanele. Îi plăcuse să asculte emisiunile de la radio găzduite de Jack Benny, George și Gracie și de Edgar Bergen. Încă nu avea o imagine completă, dar era convins că o va căpăta, în timp.

Mark Nolan era un tip deschis, genul de om pe care spiritului i-ar fi plăcut să-l aibă drept prieten. Avea o afacere cu cafea, așa că aducea de fiecare dată câte un săculeț cu boabe întregi și-și începea vizitele preparând cafele pe care le bea neîncetat. Văzîndu-l cum rîșnea cu meticulozitate boabele și cum măsura dozele, spiritul își amintea gustul cafelei, aroma ei dulce-acrișoară, felul în care o linguriță de zahăr și multă frișcă o transformau într-o catifea lichidă.

Spiritul înțelesese din discuțiile fraților Nolan că părinții lor fuseseră amîndoi alcoolici. Rănile din copilăriile celor patru – trei băieți și o fată pe nume Victoria – erau acum invizibile, dar adînci. Chiar și acum, cînd părinții dispăruseră demult, frații nu aveau prea mult de-a face unul cu altul. Erau cu toții supraviețuitori ai unei familii de care nimeni nu dorea să-și amintească.

Ca o ironie, Alex, cel mai rezervat dintre ei, era singurul care se căsătorise. Locuia lângă Roche Harbor împreună cu soția lui, Darcy. Singura soră, Victoria, era o mamă singură. Locuia în Seattle împreună cu fiica ei. În ceea ce-i privea pe Sam și Mark, ei erau hotărâți să rămână burlaci. Sam avea ideea fixă că nici o femeie nu merită riscul de a te căsători cu ea. Când simțea că s-a apropiat prea mult de o femeie rupea imediat relația, fără să privească înapoi.

După ce Sam i-a povestit lui Mark de ultima lui despărțire de femeia care dorea ca relația lor să treacă la un alt nivel, acesta l-a întrebat:

— Și care este următorul nivel?

— Nu știu. Am rupt-o cu ea înainte să aflu. Cei doi stăteau pe verandă și decapau bucăți dintr-o balustradă veche pe care reușiseră să o salveze. Eu sînt bărbatul unui singur nivel, a continuat Sam. Sex, cina în oraș și cîte un cadou impersonal, ocazional. Fără discuții despre viitor. Vreodată. Acum mă simt ușurat că s-a sfîrșit. Era o tipă super, dar nu mă descurc prea bine cu toată salata aceea emoțională.

— Ce este salata emoțională? l-a întrebat Mark, amuzat.

— Știi tu, chestiile pe care le fac femeile. Cu rîsu'-plînsu'. Nu înțeleg cum poate cineva să aibă mai mult de un sentiment odată. E ca și cum te-ai uita simultan pe mai multe canale TV.

— Lasă că te-am văzut și pe tine încercînd mai multe sentimente deodată.

— Când?

— La căsătoria lui Alex. Când el și Darcy au schimbat jurămintele. Zîmbeai, dar aveai lacrimi în ochi.

— Aha, era atunci când mă gîndeam la scena din *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, când lui Jack Nicholson i-au făcut lobotomie iar prietenii l-au asfixiat cu perna, din milă.

— Și mie îmi vine adesea să-l sufoc pe Alex cu perna, a spus Mark.

Sam a zîmbit dar a redevenit imediat serios și a continuat:

— Cineva ar trebui să-i pună capăt suferinței. Darcy e o figură. Îți amintești de cina de dinainte de căsătorie în care s-a referit la Alex ca la primul ei soț?

— Chiar este primul ei soț.

— Da, dar ca să-l numești așa înseamnă să te gîndești că va urma și al doilea. Pentru Darcy, soții sînt precum mașinile. Mereu apare modelul nou. Ceea ce nu înțeleg este de ce Alex s-a căsătorit cu ea, deși știa prea bine asta. Dacă chiar *trebuie* să te căsătorești, măcar alege pe cineva drăguț.

— Nu este chiar atît de rea. Nu este genul meu, dar orice tip ai întreba ți-ar răspunde că este trăsnet.

— Nu e un motiv prea grozav ca să te căsătorești.

— Dar există vreun motiv bun pentru care să o faci, după părerea ta?

Sam a clătinat din cap.

— Aș prefera mai degrabă să mă accidentezez cu o sculă din asta.

— După cum mînuiești fierăstrăul electric, aș zice că ai toate șansele.

Cîteva zile mai tîrziu, Alex a făcut o vizită neașteptată. De cînd spiritul îl văzuse ultima dată slăbise cîteva kilograme, deși nu ar fi avut nevoie. Pomeții îi erau acum proeminenți iar ochii îi erau umbriți de cearcăne adînci.

— Darcy vrea să ne separăm, a spus Alex fără altă introducere, atunci cînd Sam l-a întîmpinat în ușa.

Sam l-a privit îngrijorat.

— De ce?

— Nu știu.

— Nu ți-a spus?

— N-am întrebat-o.

Sam a făcut ochii mari.

— Dumnezeuule, Al. Nu vrei să știi de ce te părăsește soția ta?

— Nu în mod special.

— Și nu crezi că asta ar putea fi parte din problemă? Că poate ar avea nevoie de un soț pe care să-l intereseze sentimentele ei?

— Unul dintre motivele pentru care am plăcut-o pe Darcy încă de la început a fost că nu trebuia să purtăm astfel de discuții. Alex a intrat în camera de zi, cu mîinile înfipite adînc în buzunare și a privit critic tocul de ușa pe care Sam îl bătea cu un ciocan, să-l pună pe poziție. Nu așa se face. O să se crape lemnul.

— Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

— Sigur. A luat din mijlocul camerei o bormașină fără fir și a verificat ca totul să fie în ordine, cu gesturi de expert. Un scrîșnet metalic a răzbătut prin încăpere.

— Știu că nu e prea grozavă, s-a scuzat Sam. Am vrut să încerc să o ung, dar nu am avut timp.

— Mă ocup mai târziu de ea. Pînă atunci, am eu una bună în mașină.

— Perfect.

Au procedat așa cum fac bărbații: au evitat să discute despre căsătoria ratată a lui Alex și au muncit în tăcere, umăr lîngă umăr. Alex a fixat tocul cu grijă și precizie, măsurînd și marcînd și folosind ocazional o daltă mică.

Spiritului îi plăcea tîmplăria de calitate, felul în care colțurile se îmbinau perfect, în care imperfecțiunile erau mascate și totul era la același nivel. Aprecia munca lui Alex. Sam se descurcase bine, deși era un amator, dar mai făcuse și greșeli și fusese nevoit să ia de la început anumite treburi. Alex știa ce făcea și asta se vedea imediat.

— Să fiu al naibii, a spus Sam admirativ văzînd cum tăia Alex plinta. Ei bine, va trebui să fixezi tot tu și cea de-a doua ușă. Pentru că eu unul n-aș putea să o fac să arate ca asta.

— Nici o problemă.

Sam a ieșit să discute cu echipa care muncea la podgorie, pregătind butașii tineri, iar Alex a rămas în camera de zi să-și continue treaba. Spiritul se învîrtea prin încăpere, cîntînd printre loviturile de ciocan.

În timp ce Alex chituia găurile rămase în urma cuielor a început să fredoneze și el, aproape neăuzit. Spiritul s-a simțit ca lovit de trăsnet: Alex fredona melodia lui.

Undeva, la un anume nivel, Alex îi simțea prezența.

L-a privit intens pe Alex și a continuat să cînte.

Alex a lăsat unealta jos, rămînînd îngenunchat și fredonînd absent.

Spiritul s-a întrerupt din cîntat și s-a apropiat de el.

— Alex, a spus cu grijă. Pentru că nu a primit nici un răspuns, a izbucnit nerăbdător: *Alex, sînt aici!*

Alex a clipit de parcă ar fi ieșit dintr-o încăpere întunecată în lumina orbitoare a soarelui. S-a uitat direct spre spirit, cu ochi dilatați.

— Mă poți vedea? l-a întrebat mirat spiritul.

Alex a încercat să se dea înapoi și a aterizat în fund. În clipa următoare a înșfăcat cea mai apropiată unealtă, un ciocan. L-a ridicat, de parcă ar fi vrut să lovească și a mîrîit printre dinți:

— Cine naiba ești?

Doi

Străinul îl privea uimit pe Alex.

— Cine ești? a întrebat din nou Alex.

— Nu știu, i-a răspuns bărbatul, privindu-l fără să clipească.

Se pregătea să mai spună ceva, dar imaginea a pîlpîit, ca a unui televizor cu recepție slabă... după care a dispărut.

În cameră era liniște deplină. O albină a aterizat pe un geam, după care a început să dea ocol.

Alex a lăsat deoparte ciocanul și a respirat adînc. S-a frecat la ochii injectați din cauză că băuse pînă tîrziu în noapte. Avea halucinații, și-a zis. Creierul îi era îmbibat în alcool.

Avea atît de multă nevoie de ceva de băut că s-a gîndit să se ducă în bucătărie și să scotocească prin cămară. Numai că Sam bea foarte rar tărie. Nu avea să găsească decît vin, în cel mai bun caz.

Și nu era nici măcar ora prînzului. Iar el nu bea niciodată înainte de ora doisprezece.

— Hei, i-a spus Sam din prag. L-a privit ciudat pe Alex. Ai nevoie de ceva? Mi s-a părut că-ți aud vocea.

Tîmplele îi pulsau dureros, în aceeași cadență cu inima. Simțea o vagă senzație de amețeală.

— Băieții care muncesc la vie... este vreunul brunet, tuns scurt, cu o jachetă veche de aviator?

— Brian este brunet, dar are plete. Și nu l-am văzut niciodată purtînd o astfel de jachetă. De ce?

Alex s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de fereastră. Și-a trecut mîna prin păr, după care a alungat albina care se tot lovea de geam.

— Ești bine? l-a întrebat Sam.

— Da.

— Dacă vrei să discutăm ceva, să știi...

— Nu.

— Bine, i-a răspuns Sam cu un ton prevenitor. Darcy îi vorbea adesea la fel. De parcă trebuia să-și măsoare fiecare cuvînt atunci cînd se afla în preajma lui.

— Termin aici în cîteva minute, după care trebuie să plec. Alex s-a întors cu spatele și s-a apucat să măsoare o bucată de toc.

— Bine... Sam continua să stea în prag. Al... ai băut mult în ultima vreme?

— Nu suficient, i-a răspuns cu sinceritate.

— Crezi că...

— N-am nevoie de porcăriile astea acum, Sam

— Am înțeles.

Îl privea atent, fără să-și ascundă îngrijorarea. Alex știa că fratele lui chiar ținea la el. Dar orice semn de căldură sau afecțiune îl făcea să reacționeze diferit de majoritatea

oamenilor: se închidea în el, întorcea din instinct spatele. Oamenii fie îl înțelegeau fie se îndepărtau. Așa era el.

Și-a controlat expresia și și-a ținut gura. Deși el și Sam erau frați, nu știau mai nimic unul despre celălalt. Iar Alex prefera ca lucrurile să rămână așa.

După ce Sam a ieșit din camera de zi, spiritul și-a îndreptat din nou atenția spre Alex. Pentru o clipă, cât se putuseră privi unul pe altul, spiritul simțise o deschidere, avusese senzația că trăia tot ce-l frământa pe cel din fața lui: amărăciune, dorința de a se cufunda în uitare, o singurătate profundă. După care devenise din nou invizibil.

Brunet, cu o jachetă de aviator... *Așa arăt eu oare? Ce altceva mai văzuse Alex? Semăn cu vreun cunoscut? Poate cu cineva dintr-o fotografie veche? Ajută-mă să descopăr cine sînt.*

Clocotind de frustrare, spiritul l-a privit pe Alex terminînd de montat tocul. Fiecare lovitură de ciocan reverbera prin aer. Se învîrtea pe lîngă Alex iar conexiunea dintre ei era fragilă, dar palpabilă. Avea sentimentul unui suflet care nu avusese nici o șansă, niciodată, care nu se bucurase de afecțiune sau de blîndețe sau de orice altceva era necesar pentru a clădi fundația unui suflet de om. Deși Alex nu era, cu siguranță, genul de om pe care l-ar fi ales ca să se atașeze de el – să-l bîntuie, mai precis – spiritul nu avea nici o alternativă.

Alex a organizat uneltele lui Sam și a luat bormașina care trebuia reparată. S-a îndepărtat câțiva pași, urmat de spirit.

Alex a ieșit mai apoi pe verandă. Spiritul a ezitat. A făcut un pas înainte, dintr-un impuls. De data aceasta nu s-a mai dezintegrat, ci din contră, a fost în stare să-l urmeze pe Alex.

Afară.

În timp ce se apropia de mașină, Alex a simțit o nerăbdare a cărei sursă nu o putea identifica. Simțurile îi erau ascuțite, provocându-i disconfort, iar soarele i se părea prea puternic pentru ochi. Mirosul ierbii proaspăt cosite și al violetelor îl amețeau cu dulceața lor. Și-a coborât privirea pe aleea care i se întindea în față și a observat o ciudățenie. La picioarele lui erau două umbre. A rămas nemișcat, privind-le.

S-a forțat mai apoi să pășească înainte. Avea halucinații, vorbea singur, cu voce tare, era clar că va ajunge cât de curînd la dezalcoolizare. Darcy va profita de orice prilej să-l îndepărteze. Și chiar și frații lui, dacă se gîndea mai bine.

Și-a îndreptat în mod deliberat gîndul spre ideea întoarcerii acasă. Darcy plecase să caute un apartament în Seattle, ceea ce însemna că va găsi casa goală. Și se va putea îmbăta în liniște. Ce bine!

A urcat în BMW-ul lui iar spiritul s-a strecurat lângă el. S-a așezat pe scaunul din față al pasagerului, ca o față de pernă goală. Și au pornit împreună spre casă.

Trei

Aceasta era ironia: după ani întregi în care tînjise să scape din casa de pe Rainshadow Road, cele cîteva săptămîni petrecute în compania lui Alex Nolan l-au determinat pe spirit să-și dorească să se întoarcă. Numai că acum se afla într-o altă temniță invizibilă: nu-l putea părăsi pe Alex. Putea sta într-o cameră învecinată sau la o distanță de cîteva metri, dar atîta tot. Cînd Alex își părăsea locuința ultramodernă din Roche Harbor, spiritul se trezea tras ca un balon... sau ca un pește prins în lansetă.

Femeile îl abordau adesea pe Alex, atrase de tristețea din ochii lui frumoși. Numai că el era un bărbat distant, lipsit de sentimente. Nevoile sexuale îi erau satisfăcute ocazional de Darcy, care locuia acum în Seattle dar mai venea din cînd în cînd în vizită, chiar dacă acum erau separați din punct de vedere legal, ca un preludiu la divorț. Aveau discuții în care cuvintele erau la fel de tăioase ca lamele de ras, urmate de sex, singura legătură care funcționase între ei. Darcy îi spusese odată că lucrurile care îl făcuseră un soț groaznic erau tot cele care îl făceau să fie atît de bun la pat. De cîte ori erau pe cale să facă sex, spiritul se retrăgea prudent în

cea mai îndepărtată cameră, încercînd să ignore strigătele lui Darcy, atunci cînd se afla pe culmile extazului.

Darcy era o femeie frumoasă, suplă, cu părul negru, drept. Radia încredere și o tărie de diamant, făcîndu-le imposibil celor din jur să o compătimească. Doar spiritul îi remarcase semnele vulnerabilității: riduri superficiale în jurul ochilor și al gurii, semn că nu putea dormi, rîsul spart. Toate acestea din cauză că mariajul ei era pe butuci.

Spiritul îl însoțea întotdeauna pe Alex atunci cînd mergea să inspecteze șantierul din Roche Harbor. Acolo se ridicau cîteva case cochete, de jur-împrejurul unei pajiști verzi. Oamenii nu-l plăceau neapărat pe Alex dar îi respectau munca. Era recunoscut pentru fermitatea lui, pentru felul în care reușea să se încadreze întotdeauna în termene.

Toată lumea mai știa, însă, că Alex bea prea mult și dormea prea puțin. Și că astea aveau să-i vină de hac într-o zi. Nu mai dura mult și sănătatea lui avea să se deterioreze, ca și căsnicia de altfel. Spiritul își dorea cu ardoare să nu fie obligat să asiste la asta.

Legat de Alex fără putință de scăpare, spiritul era nerăbdător să viziteze casa din Rainshadow Road, acolo unde se petreceau mari schimbări care îi implicau pe ceilalți membri ai familiei Nolan.

La cîteva zile după ce spiritul părăsise casa din Rainshadow Road, telefonul a sunat la o oră neobișnuit de tîrzie. Spiritul, care nu dormea niciodată, a intrat în camera lui Alex, care tocmai aprindea veioza.

Frecîndu-se la ochi, Alex a întrebat cu voce somnoroasă:

— Da, Sam. Ce este?

Expresia nu i s-a schimbat în timp ce asculta, dar a pălit vizibil. A înghițit cu greu înainte de a întreba:

— Sînt siguri?

Din conversația care a continuat, spiritul a înțeles că sora lor, Victoria, avusese un accident de mașină. Și că murise pe loc. Victoria nu se căsătorise niciodată și nici nu spusese cine era tatăl fetei ei de șase ani, așa că Holly era acum orfană.

Alex a închis telefonul și a rămas privind într-un punct fix.

Spiritul simțea ceva între șoc și părere de rău, chiar dacă nu o văzuse niciodată pe Victoria. Și-ar fi dorit să poată plînge, dar era un suflet fără trup, așa că îi era imposibil.

Și se părea că la fel îi era și lui Alex Nolan.

Tragedia morții Victoriei Nolan a avut și o urmare remarcabilă: lui Mark i s-a încredințat custodia lui Holly și s-au mutat amîndoi la Sam. Cei trei locuiau acum în casa de pe Rainshadow Road.

Înainte de sosirea lui Holly, atmosfera din casă era asemănătoare cu cea dintr-un vestiar de fotbaliști. Rufele erau spălate doar atunci cînd nu mai aveau ce îmbrăca.

Toate lucrurile erau în dezordine, în frigider găseai doar cutii de bere, sticle cu condimente pe jumătate goale și, ocazional, câte o felie de pizza într-o cutie de carton plină de grăsime. Iar doctorul îi vizita doar în cazul în care aveau nevoie de defibrilator sau de câteva copci.

Cumva, Mark și Sam au reușit să-i facă loc unei fete de șase ani în viețile lor. Și asta a schimbat totul. Cei doi burlaci care mîncau doar la fast-food au ajuns să studieze etichetele alimentelor de parcă ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Dacă nu puteau pronunța un ingredient, acesta devenea automat interzis. Au învățat cuvinte noi ca „rahitism” sau „rotavirus”, precum și numele a vreo șase prințese Disney. Și cum să scoată guma de mestecat din păr cu ajutorul untului de arahide.

Curînd, cei doi frați au descoperit că atunci cînd îți deschizi inima în fața unui copil ți-o deschizi și față de întreaga lume. După primul an petrecut împreună, Mark s-a îndrăgostit de o tînră văduvă roșcată pe nume Maggie și a uitat de toate prejudecățile legate de căsătorie. După nunta programată în august, Mark, Maggie și Holly urmau să-și cumpere casa lor iar Sam va avea din nou Rainshadow Road doar pentru el.

Părea să fie doar o chestiune de timp pînă ce Sam se va decide să riște și el în dragoste. Temerile îi erau îndreptățite: părinții lui, Jessica și Alan, le demonstraseră celor patru copii ai lor ce înseamnă să distrugi o relație. Iar dacă iubești pe cineva, mai devreme sau mai tîrziu vei avea un gust amar.

După o bătălie legală aprigă, Alex și Darcy au convenit asupra termenilor în care își vor încheia căsnicia. Ea l-a curățat de tot, financiar vorbind, câștigînd mare parte din bunuri, inclusiv casa. În acest răstimp, economia a intrat în recesiune și piața imobiliară a căzut, așa că banca a închis șantierul lui Alex și și-a amînat planurile de dezvoltare ale Dream Lake.

Alex a băut într-una. Voia să amorțească. Să uite. Spiritul putea doar să presupună că el, cel mai mic dintre copiii unui cuplu de alcoolici, reușise să supraviețuiască doar detașîndu-se. Nu poți fi rănit atunci cînd nu simți nimic și nu te încrezi în nimeni, atunci cînd îți renegi orice slăbiciune sau nevoie.

Fiecare zi îl mai distrugea puțin pe Alex. Cît va mai dura, se întreba spiritul, pînă cînd nu va mai rămîne nimic din el?

Fără proiectul Roche Harbor și cu toate celelalte planuri în așteptare, Alex își petrecea majoritatea timpului muncind în casa din Rainshadow Road. Unele încăperi erau atît de afectate de infiltrații că au trebuit refăcute complet. Terminase de pus tapetul din mătase în camera de zi și, deși Sam insista, refuzase să primească bani pentru munca lui. Știa că frații lui nu ar înțelege de ce era brusc interesat de acel loc. În mare parte, se datora unui sentiment de vinovăție pentru că nu se oferise în trecut să se ocupe de Holly.

Era mijlocul verii iar cei care lucrau la vie erau ocupați să mai taie din frunze, pentru ca strugurii să se coacă mai bine în soare. Alex a ajuns dis-de-dimineață ca să lucreze în mansardă. Înainte de a urca, s-a dus în bucătărie să bea o cafea cu Sam.

În aer mai plutea încă mirosul mâncării pregătite cu o seară înainte. Supă de pui cu salvie. Un capac vechi din sticlă acoperea o bucată de brînză de pe blatul de lucru.

— Al, ce-ar fi să-ți fac două ochiuri înainte să te apuci de treabă? I-a întrebat Sam.

Alex a clătinat din cap.

— Nu mi-e foame. Vreau doar cafea.

— Bine. A propos... vreau să te rog să nu faci zgomot. A rămas o prietenă peste noapte și are nevoie de odihnă.

Alex s-a strîmbat.

— Spune-i să-și trateze mahmureala în altă parte. Am treabă multă.

— Mai târziu, a spus Sam. Și nu este vorba de mahmureală. A avut un accident ieri.

Înainte ca Alex să apuce să-i răspundă s-a auzit soneria.

— Este probabil vreo prieten de-al ei, a spus Sam. Încearcă să nu fii bătăran, Alex.

Cîteva minute mai târziu, Sam a intrat în bucătărie însoțit de o femeie.

Alex a înțeles pe loc că o încurcase. Era genul de belea în care nu mai intrase niciodată. O singură privire în ochii mari, albaștri și s-a predat pe loc. Fusese făcut knockout.

— Zoë Hoffman, el este fratele meu Alex, l-a auzit pe Sam spunînd.

Nu a putut să-și ferească privirea, a dat însă morocănos din cap drept răspuns la salutul ei. Nu i-a întins mîna – ar fi fost o greșeală să o atingă.

Părea coborîță dintr-o revistă vintage, o blondă apetisantă cu păr rebel, cîrlionțat. Natura fusese mai mult decît generoasă cu ea, dîndu-i mai multă frumusețe decît i-ar fi trebuit cuiva. Numai că ea stătea în fața lui cu aerul unei femei care primea mereu genul nepotrivit de atenție din partea bărbaților.

Zoë s-a întors spre Sam:

— Ai vreun platou pe care să pun brișele? Vocea îi era dulce, catifelată, ca și cum abia se trezise după o lungă noapte de amor.

— În dulapul de sus. O ajuți, tu, Alex? Eu urc pînă la Lucy. S-a uitat spre Zoë: află imediat dacă vrea să coboare în living sau vrea să urci tu la ea.

— Bine, i-a răspuns Zoë și s-a îndreptat spre dulap.

Perspectiva de a rămîne singur cu Zoë Hoffman, chiar și un minut, l-a alarmat. A ajuns în pragul ușii în același timp cu Sam și i-a spus, coborînd puțin glasul:

— Am altele de făcut. N-am timp de pierdut trîncănind cu Betty Boop.

Zoë și-a îndreptat instinctiv umerii.

— Al, a șoptit Sam, ajut-o doar să găsească nenorocita aia de farfurie.

Sam a ieșit iar Alex s-a apropiat de Zoë, care se ridicase

pe vîrfuri în încercarea de a ajunge la platoul din sticlă. Cum stătea în spatele ei a simțit în nări aroma de piele de femeie. Un val de dorință l-a cuprins, puternic și visceral. A luat platoul fără să scoată un cuvînt și l-a așezat pe blatul din granit, măsurîndu-și fiecare mișcare. Dacă își pierdea controlul, chiar și pentru o secundă, nu răspundea pentru ce avea să spună sau să facă.

Zoë a început să mute brișele din tavă pe platou. Alex stătea lîngă ea, cu palmele sprijinite de blat.

— Poți pleca, i-a șoptit Zoë. Nu ești nevoit să stai de vorbă cu mine.

I-a simțit tonul plin de reproș și a știut că se cuvenea să-și ceară scuze. Gîndul acesta s-a evaporat imediat atunci cînd i-a privit degetele subțiri manevrînd delicat fiecare brișă.

Îi lăsa gura apă.

— Ce ai pus în ele? a reușit să o întrebe.

— Afine, i-a răspuns Zoë. Ia și tu, dacă vrei.

Alex a clătinat din cap și a întins orbește mîna după ceașca de cafea.

Fără să-l privească, Zoë a luat o brișă și a așezat-o pe farfuria ceștii lui, acum goală.

Alex a rămas tăcut, nemișcat, în timp ce Zoë a continuat să aranjeze platoul. Nu s-a putut abține și a luat ce i se oferise, după care a ieșit din bucătărie.

Singur pe veranda din fața casei, Alex a privit în jos, spre brișă. Nu era genul de mîncare care să-l atragă de obicei.

Prima îmbucătură a fost ușoară și aerată. A simțit imediat gustul de coajă de portocală și de afine. Ori de câte ori mușca i se părea că totul devenea și mai dulce. S-a forțat să mănânce încet, să nu înghită totul pe nemestecate. Cât timp trecuse de când nu mai gustase ceva cu adevărat?

Nu s-a mișcat atunci când a terminat, lăsând ca sentimentul de căldură să-l cuprindă. Se gîndea la femeia din bucătărie. La ochii ei albaștri, la buclele rebele, la chipul feminin, roz, coborît parcă dintr-o felicitare de modă veche. Nu-și explica de ce avea o asemenea reacție.

Nu era genul lui de femeie. Nimeni nu lua în serios o femeie ca ea.

Zoë.

Nu-i puteai rosti numele fără ca buzele să nu-ți contureze un sărut.

Gîndurile i se transformau într-o fantezie în care se întorcea la ea, își cerea scuze pentru bădăranie și o convingea să accepte să iasă cu el. Se duceau la un picnic, pe proprietatea lui de lângă Dream Lake, el întindea o pătură sub un măr sălbatic iar soarele se filtra printre frunze, scaldîndu-i pielea în lumină.

Se imagina dezbrăcînd-o încet, dezvelindu-i formele... sărutîndu-i gîtul... atingînd-o cu limba...

S-a scuturat de aceste gînduri, clătinînd puternic din cap. A tras adînc aer în piept, o dată, apoi încă o dată.

Nu s-a mai întors în bucătărie. A urcat în mansardă, unde avea de lucru, avînd grijă să nu se mai întîlnească cu

Zoë Hoffman. Nu-și putea permite să dea dovadă de slăbiciune.

Deși nu-i putea citi gândurile lui Alex, spiritul le-a simțit. În sfârșit Alex își dorea cu adevărat ceva. Era prima reacție umană pe care o vedea la el.

Dar în momentul în care Alex s-a hotărât să se îndepărteze de Zoë *tocmai* pentru că o dorea, spiritul a simțit că era prea de tot. Fusesse răbdător o eternitate și asta nu servise nimănui. Nici lui, nici lui Alex. Așa nu ajungeau nicăieri. Spiritul nu știa de ce și cum devenise companionul unui alcoolic care se sinucidea lent, dar era evident că trebuia să existe un motiv.

Iar dacă voia să scape o dată pentru totdeauna de ticălos, trebuia să ia măsuri.

Mansarda era un spațiu vast cu tavane înclinate. La un moment dat fuseseră ridicați niște pereți în încercarea de a-l face locuibil, dar aceștia erau subțiri și era curent peste tot. Alex îi izola acum și-i tencuia.

În timp ce înlocuia rezerva de silicon din pistolul de lipit a văzut ceva pe perete... o umbră care se ridica dintr-un morman de moloz.

Umbra îl însoțea deja de câteva săptămîni. Alex încercase să o ignore, să bea, să doarmă mult, dar nu putea scăpa nicicum. În ultima vreme simțea o ușoară animozitate

venind dinspre acea umbră. Ceea ce însemna că era fie nebun, fie bîntuit.

Umbra se apropia de el. Din instinct, Alex a încercat să se apere și a aruncat cu pistolul de lipit. Tubul s-a spart iar siliconul s-a împrăștiat pe perete.

Umbra întunecată a dispărut imediat.

Alex îi simțea prezența ostilă în apropiere, așteptînd și privindu-l.

— Știu că ești aici. Spune-mi ce vrei. Fruntea îi era plină de sudoare, inima îi bătea cu putere. Apoi spune-mi cum naiba să scap de tine.

Tăcere.

Fire de praf coborau ușor prin aer.

Umbra se întorsese. Încet, a început să capete forma unui bărbat. O ființă vie, tridimensională.

— Asta mă întrebam și eu. Cum să scap de tine, adică.

Alex a pălit. S-a așezat repede pe podea, de teamă să nu se prăbușească.

Dumnezeule, probabil am înnebunit.

Și-a dat seama că vorbise tare doar cînd a primit răspuns din partea străinului:

— Nu ai înnebunit. Sînt real.

Bărbatul era înalt, suplu, cu o jachetă de aviator din piele kaki. Părul negru era tuns militărește, cu cărare pe o parte, avea trăsături ferme și ochi întunecați, pătrunzători. Părea un personaj dintr-un film cu John Wayne, un pistolar rebel care învăța abia acum să urmeze ordinele primite.

— Salutare, i-a spus străinul.

Alex s-a ridicat încet în picioare, încercînd să-și mențină echilibrul. Nu fusese nicicînd un mistic. Credea doar în lucruri concrete. Tot ce se afla pe pămînt provenea din element produse, la origini, din stele care explodaseră, ceea ce însemna că și oamenii erau de fapt o pulbere de stele înzestrată cu inteligență.

Iar atunci cînd mureai, dispăreai pentru totdeauna.

Și atunci... ce era asta?

O iluzie de un anume fel. A întins mîna, cu un gest temător. Mîna i-a trecut de-a dreptul prin pieptul bărbatului.

— Dumnezeule! Și-a retras imediat mîna și a examinat-o, cu palma în sus, apoi în jos.

— Nu mă doare, i-a spus bărbatul. Ai trecut prin mine de sute de ori pînă acum.

Alex a întins din nou mîna și și-a trecut-o ușor peste umărul și brațul bărbatului.

— Cine ești? a reușit să spună. Un înger? Un spirit?

— Am cumva aripi? l-a întrebat ironic bărbatul.

— Nu.

— Așa credeam și eu. Aș spune că sînt un spirit.

— De ce ești aici? De ce mă urmărești?

L-a privit în ochi.

— Nu știu.

— Ai vreun mesaj pentru mine? Vreo treabă care pe care ai lăsat-o neterminată și ai nevoie de ajutorul meu?

— Nu.

Alex își dorea să poată crede că totul era doar un vis. Dar părea mult prea real, acolo, în lumină pală ce răzbătea prin ferestrele mansardei, în aerul încărcat de mirosuri de chimicale, aducînd puțin a mirosul de banane.

— Ce-ar fi să mă lași naibii în pace? I-a întrebat. Nu ți se pare o idee bună?

Spiritul i-a aruncat o privire exasperată.

— Aș fi vrut să pot face asta, i-a spus cu sinceritate. Nu mă încîntă deloc să te văd îmbătîndu-te seară de seară. Te privesc de luni întregi cum dai gata sticlele de Jack Daniel's și zău că m-am săturat. Nu-mi vine să cred că-ți spun asta: eram mai fericit cînd stăteam aici, cu Sam.

— Tu... Alex s-a așezat pe o stivă de scînduri, fără să-l părăsească din priviri. Sam poate să...?

— Nu. Pînă acum tu ești singurul care mă poate vedea sau auzi.

— De ce? a întrebat exasperat Alex. De ce eu?

— Nu a fost alegerea mea. Sînt de mult blocat aici. Nici după ce Sam a cumpărat casa nu am putut să plec, indiferent cît aș fi încercat. Apoi, în aprilie, am descoperit că te pot urma afară. La început a fost o ușurare. Mă bucuram să scap de aici, chiar dacă asta însemna să te însoțesc pe tine. Problema este că nu mă mai pot dezlipi. Te urmez pretutindeni.

— Trebuie să existe o modalitate să scap de tine, a mormăit Alex, frecîndu-se pe obraz. Terapie. medicație. Un exorcist. Lobotomie.

— Eu cred... a început spiritul dar s-a oprit auzind zgomot de pași pe scară.

— Al? s-a auzit vocea lui Sam. S-a oprit în capul treptelor și a întrebat: ce se petrece aici?

Se uita de la fratele său la spiritul care stătea la câțiva metri de el, tentat să-l întrebe pe Sam dacă îl vedea. Spiritul era masiv, solid, părea imposibil ca Sam să nu-l observe.

— N-aș face asta, i-a spus spiritul, de parcă îi citea gândurile. Pentru că Sam chiar nu mă vede și va crede că ești nebun. Iar pe mine nu mă încântă deloc ideea să împart cu tine aceeași încăpere cu pereți capitonați.

Alex și-a desprins privirea de la spirit și s-a uitat din nou la Sam.

— Nimic, i-a răspuns el la întrebare. De ce ai urcat pînă aici?

— Pentru că te-am auzit, i-a spus iritat. Te-am rugat să nu faci zgomot. Prietena mea Lucy se odihnește. De ce naiba strigai așa?

— Vorbeam la telefon.

— Ar fi mai bine să pleci. Lucy are nevoie de liniște.

— Tocmai îți renovam pe gratis mansarda, Sam. Ce-ar fi să-i spui tipei să-și amîne somnul de frumusețe pînă cînd termin?

Sam l-a privit amenințător.

— A fost lovită de o mașină ieri, în timp ce era pe bicicletă. Chiar și tu ar trebui să dai dovadă de puțină compasiune. Atîta vreme cît o femeie rănită se reface în casa mea, tu..

— Am înțeles. Nu te ambala. Plec.

Și-a privit atent fratele. Sam nu se lăsase niciodată impresionat de o femeie. Și dacă se gîndea bine, nu-și amintea ca vreuna să-și fi petrecut noaptea sub acoperișul lui. Era ceva neobișnuit cu fata asta.

— Da, este pe cale să se îndrăgostească, i-a spus spiritul de undeva din spate.

Alex a privit peste umăr. Fără să-și dea seama, a întrebat cu glas tare:

— Îmi citești și gîndurile?

— Poftim? a întrebat Sam uimit.

Alex era încurcat.

— Nu, nimic.

— Răspunsul este nu, i-a spus Sam. Și asta mă bucură. Cred că m-aș speria de tot dacă le-aș ști.

Alex s-a întors să-și strîngă sculele.

— N-ai idee, a spus încet.

Sam a pornit-o în jos pe scară, după care s-a oprit.

— Încă ceva. De ce e siliconul împrăștiat pe perete?

— E o metodă nouă de aplicare, s-a răstit Alex.

— Am înțeles, i-a răspuns Sam și a coborît.

Alex s-a întors spre spirit, care-l privea cu un zîmbet de cunoscător.

— Nu-ți citesc gîndurile, i-a spus spiritul. Dar nu e greu de ghicit, în majoritatea timpului. Sînt puține dățile în care nu înțeleg. Ca de exemplu azi, cînd te aflai în preajma blondei aceleia drăguțe...

— E treaba mea.

— Da, dar eu trebuie să mă uit la tine, n-am încotro. Și devine iritant. Ai plăcut-o. De ce n-ai stat de vorbă cu ea? Ce se întâmplă cu tine de...?

— Îmi plăcea mai mult când erai invizibil, i-a spus Alex și i-a întors spatele. Discuția noastră a luat sfârșit.

— Și dacă eu voi continua să vorbesc?

— N-ai decît. Eu plec acasă. Și am de gînd să beau pînă cînd o să dispari.

Spiritul a ridicat din umeri și s-a sprijinit nonșalant de perete.

— Poate că tu vei fi cel care va dispărea, i-a spus.

Patru

— Justine, i-a spus sever Zoë, nu mai mânca din ele! Am nevoie de cel puțin două sute ca să fac turnulețul de briose.

— Dar te ajut! i-a răspuns Justine cu gura plină de aluat și cremă de șampanie. Avea părul prins într-o coadă de cal și purta un tricou, blugi strâmți și pantofi sport. Arăta mai degrabă a studentă decît a femeie de afaceri de succes.

Zoë și-a privit verișoara cu ochi întrebători:

— Și cum mă ajuți, mai exact?

— Fac un control al calității. Trebuie să mă asigur că sînt suficient de bune pentru invitații la nuntă.

Zoë i-a zîmbit și a început să întindă o foaie de fondant cu un sucitor metalic.

— Și? Cum sînt?

— Groaznice. Pot să mai iau una? Te rog?

— Nu.

— Bine. Atunci îți spun adevărul. Între briosa ta și a-i vedea pe Ryan Gosling și Jon Hamm bătîndu-se pentru privilegiul de a face sex cu mine, aș alege briosa.

— Și nici măcar nu le-am terminat, i-a spus Zoë. Le voi acoperi pe fiecare cu fondant și le voi orna cu trandafiri mici și roz și boabe de rouă din zahăr.

— Ești un geniu al cofetarilor timpurilor noastre.

— Știu, i-a răspuns încântată Zoë. Când foaia de fondant a ajuns la grosimea dorită, a început să acopere fiecare brișă. Lucra la pensiunea lui Justine de mai bine de doi ani și se ocupa de gătit și de aprovizionarea cu alimente în timp ce Justine se ocupa de afacere în sine. Imediat după eșecul căsniciei lui Zoë, scurtă și dezastruoasă, Justine îi făcuse o ofertă care includea și o parte din afacere. Zoë, care nu-și revenise complet din șoc, ezitase la început.

— Spune da și nu vei regreta, îi spusese Justine. Este ceea ce-ți place să faci. Să gătești, să întocmești meniuri, fără să conduci propriu-zis afacerea.

Zoë o privea nesigură:

— După cele prin care am trecut, mă tem să-mi mai iau un angajament. Chiar dacă oferta ta sună atât de bine.

— Dar ți-ai lua un angajament *față de mine*, verișoara ta preferată, i-a spus Justine.

Zoë nu-i mai spusese că, practic, erau doar verișoare de gradul al doilea. Și că nu fusese chiar dintotdeauna preferata ei, dintre toate verișoarele Hoffman. În copilărie, Zoë fusese mereu intimidată de prezența lui Justine, care deși cu un an mai mică, era de departe mai îndrăzneată și mai încrezătoare.

Unul din lucrurile pe care le avuseseră în comun era acela că fuseseră crescute de câte un singur părinte... Justine fusese crescută de mama ei iar Zoë de tatăl ei.

— Tatăl tău a fugit de acasă? o întrebase Zoë pe Justine.

— Nu, prostuțo. Părinții nu fug de acasă.

— Mama mea asta a făcut, îi spusese Zoë, simțindu-se superioară față de Justine. Nici măcar nu mi-o amintesc. Tata spune că m-a adus într-o zi aici, după care a plecat și nu s-a mai întors.

— Poate s-a rătăcit, își dăduse cu părerea Justine.

— Nu. A lăsat o scrisoare de rămas-bun. Unde a plecat tatăl tău?

— E în ceruri. Este înger și are aripi argintii, mari.

— Bunica mea nu crede că îngerii ar avea aripi.

— Bineînțeles că au, îi răspunsese Justine, nerăbdătoare. Dacă nu ar avea aripi ar cădea din ceruri. Acolo nu există podea.

În clasa a treia, tatăl lui Zoë o dusesse la Everett, la bunica ei, așa că au trecut ani pînă să o revadă pe Justine. Ținuseră legătura doar prin felicitări de sărbători sau de aniversări. După ce a absolvit școala de bucătari, Zoë s-a căsătorit cu Chris Kelly, iubitul ei din liceu. Zoë era ocupată pînă peste cap ca *sous-chef* la un restaurant din Seattle iar Justine încerca să dobîndească succesul la *Artist's Point*, așa că au rupt complet orice legătură. Un an mai târziu, însă, cînd Zoë și Chris au depus actele de divorț, Justine s-a dovedit o neașteptată sursă de alinare și ajutor, oferindu-i șansa de a o lua de la început în Friday Harbor. Oricît de tentantă ar fi fost ideea, pe Zoë o speria gîndul de a lucra alături de verișoara ei cea încăpățînată. Din fericire, aranjamentul funcționa de minune, punîndu-le fiecareia în evidență calitățile. Se certau rareori, iar atunci cînd o făceau

încăpățînarea tăcută a lui Zoë învingea temperamentul exploziv al lui Justine.

Artist's Point era la două minute de mers pe jos de centrul orașelului și de locul unde acosta feribotul. Proprietarul de dinainte transformase conacul de pe vârful dealului într-o pensiune, dar afacerea nu apucase să ia deloc avînt, așa că Justine o cumpărase la un preț de nimic. Redenumise și redecorase pensiunea. Fiecare dintre cele douăsprezece camere devenise un omagiu adus cîte unui artist. Camera Van Gogh era zugrăvită în culori vii și mobilată în stil franțuzesc, provensal, cu o cuvertură imprimată cu floarea-soarelui. Camera Jackson Pollock era mobilată modern iar în baie, deasupra căzii, Justine montase o perdea din plastic pe care o acoperise cu stropi de vopseluri acrilice.

Justine și Zoë împărțeau casa cu două dormitoare aflată în spatele clădirii principale. Spațiul era strîmt, cu o singură baie și o chicinetă. Aranjamentul funcționa însă pentru că își petreceau majoritatea timpului la pensiune, acolo unde exista o bucătărie spațioasă. Spre nefericirea lui Justine, Zoë își adusese și un tovarăș: pe Byron, pisiul alb, persan. Era nevoită să recunoască: Byron era cam răsfățat, dar altminteri era un pisoi afectuos și manierat. Singurul lui cusur era că nu-i plăceau bărbații – păreau să-i dea o stare de nervozitate. Zoë îl înțelegea perfect.

În ultimii ani, pensiunea devenise cunoscută atît în rîndul localnicilor cît și al turiștilor. Justine și Zoë găzduiau evenimente lunare, lecții culinare și serate de „lectură

tăcută”, nunți și recepții. Evenimentul care urma să aibă loc a doua zi, sîmbătă, era „nunta coborîta din iad”, după cum o numise Justine, la care mama miresei era chiar mai *bridezilla* decît mireasa însăși.

— Iar mirele, domnișoarele de onoare și socrul mare sînt la fel, se plînsese Justine. Este cea mai ciudată nuntă din cîte am văzut. Cred că ar fi trebuit să invite un psihiatru diseară, la cina de probă, care să transforme totul într-o ședință de terapie de grup.

— Ar sfîrși probabil aruncînd cu brișe unii în alții, a spus Zoë.

— Sper să fie așa. Eu voi sta în mijloc, cu gura deschisă. Justine a lins urma de cremă de zmeură de pe deget. Ai vizitat-o pe Lucy de dimineață, nu-i așa? Cum se simte?

— Destul de bine. Încă mai ia analgezice, iar Sam pare să aibă grijă de ea.

— Știam că va face asta, i-a răspuns mulțumită Justine.

Lucy, prietena lor, artist sticlar, locuia la *Artist's Point* de cîteva luni, de cînd fusese părăsită de iubitul ei. După accidentul cu bicicleta, Justine își dăduse seama că nu se va putea ocupa de ea în week-end, din cauza nunții. Așa că îl convinsese pe Sam să o lase să se refacă la el acasă.

— I-am spus lui Sam cît de mult apreciem ceea ce face, a spus Zoë. E foarte drăguț din partea lui, mai ales că el și Lucy nu cred să fi ieșit în oraș de mai mult de două-trei ori pînă acum.

— Sînt deja îndrăgostiți. Numai că nu știu asta încă.

Zoë s-a oprit din ornat brișă.

— Și cum de știi tu și ei nu?

— Ar fi trebuit să-l vezi pe Sam ieri, la clinică. Era atât de îngrijorat, iar ea atât de bucuroasă să-l vadă! Preț de câteva secunde au părut să nu mai existe decât ei doi pe lume.

În timp ce Zoë își făcea de lucru cu brișele, încerca să și-l amintească pe Sam Nolan pe vremea când era în școala elementară. Înalt și deșirat, nu prevedea cu nimic bărbatul frumos, robust de mai târziu. Sam părea să aibă o putere interioară tăcută... părea să fie exact ce-i trebuia lui Lucy, după ce iubitul ei o tratase atât de urât.

— Lucy și-a găsit deci pe cineva, a spus Justine. A venit vremea să-ți găsim și ție un tip.

— În nici un caz, i-a retezat-o Zoë. Îți tot repet că nu sînt în stare să încep o relație de genul acesta.

— Ai divorțat de doi ani și continui să duci o viață de călugăriță. Sexul îți face bine, să știi. Te eliberează de stres și îmbunătățește sănătatea cardiovasculară. Reduce riscul de cancer de prostată și în plus...

— Eu nu sufăr de prostată. Doar bărbații.

— Știu, dar gîndește-te cît l-ai ajutat pe un biet individ...

Zoë i-a zîmbit.

Nu exista antidot mai bun ca Justine pentru timiditatea și neîncrederea lui Zoë. Era ca o adiere de septembrie care alunga arșița verii și te făcea să te gîndești la mere, la pulovere din lînă și la plantatul de bulbi de lalele.

tăcută”, nunți și recepții. Evenimentul care urma să aibă loc a doua zi, sîmbătă, era „nunta coborîta din iad”, după cum o numise Justine, la care mama miresei era chiar mai *bridezilla* decît mireasa însăși.

— Iar mirele, domnișoarele de onoare și socrul mare sînt la fel, se plînsese Justine. Este cea mai ciudată nuntă din cîte am văzut. Cred că ar fi trebuit să invite un psihiatru diseară, la cina de probă, care să transforme totul într-o ședință de terapie de grup.

— Ar sfîrși probabil aruncînd cu brișe unii în alții, a spus Zoë.

— Sper să fie așa. Eu voi sta în mijloc, cu gura deschisă. Justine a lins urma de cremă de zmeură de pe deget. Ai vizitat-o pe Lucy de dimineață, nu-i așa? Cum se simte?

— Destul de bine. Încă mai ia analgezice, iar Sam pare să aibă grijă de ea.

— Știam că va face asta, i-a răspuns mulțumită Justine.

Lucy, prietena lor, artist sticlar, locuia la *Artist's Point* de cîteva luni, de cînd fusese părăsită de iubitul ei. După accidentul cu bicicleta, Justine își dăduse seama că nu se va putea ocupa de ea în week-end, din cauza nunții. Așa că îl convinsese pe Sam să o lase să se refacă la el acasă.

— I-am spus lui Sam cît de mult apreciem ceea ce face, a spus Zoë. E foarte drăguț din partea lui, mai ales că el și Lucy nu cred să fi ieșit în oraș de mai mult de două-trei ori pînă acum.

— Sînt deja îndrăgostiți. Numai că nu știu asta încă.

Zoë s-a oprit din ornat brioșă.

— Și cum de știi tu și ei nu?

— Ar fi trebuit să-l vezi pe Sam ieri, la clinică. Era atît de îngrijorat, iar ea atît de bucuroasă să-l vadă! Preț de cîteva secunde au părut să nu mai existe decît ei doi pe lume.

În timp ce Zoë își făcea de lucru cu brioșele, încerca să și-l amintească pe Sam Nolan pe vremea cînd era în școala elementară. Înalt și deșirat, nu prevedea cu nimic bărbatul frumos, robust de mai tîrziu. Sam părea să aibă o putere interioară tăcută... părea să fie exact ce-i trebuia lui Lucy, după ce iubitul ei o tratase atît de urît.

— Lucy și-a găsit deci pe cineva, a spus Justine. A venit vremea să-ți găsim și ție un tip.

— În nici un caz, i-a retezat-o Zoë. Îți tot repet că nu sînt în stare să încep o relație de genul acesta.

— Ai divorțat de doi ani și continui să duci o viață de călugăriță. Sexul îți face bine, să știi. Te eliberează de stres și îmbunătățește sănătatea cardiovasculară. Reduce riscul de cancer de prostată și în plus...

— Eu nu sufăr de prostată. Doar bărbații.

— Știu, dar gîndește-te cît l-ai ajuta pe un biet individ...

Zoë i-a zîmbit.

Nu exista antidot mai bun ca Justine pentru timiditatea și neîncrederea lui Zoë. Era ca o adiere de septembrie care alunga arșița verii și te făcea să te gîndești la mere, la pulovere din lînă și la plantatul de bulbi de lalele.

Înainte să întindă o altă foaie de fondant, Zoë și-a turnat o cafea și i-a povestit lui Justine despre telefonul pe care îl primise de dimineață. Cu o zi în urmă, bunica ei Emma, care locuia într-un complex de seniori din Everett, fusese dusă la o clinică din apropiere. Se plînsese că-i amortiseră brațul și piciorul stîng și părea cam dezorientată. Se părea că fusese un atac ușor, iar doctorul spera că își va recăpăta mobilitatea membrilor după cîteva ședințe de fizioterapie.

— I-au făcut însă și o tomografie și au constatat că a mai avut o serie de atacuri ușoare. Este o boală care se numește – acum nu-mi amintesc exact – dar este un soi de demență senilă.

— Oh, Zoë. Justine i-a acoperit mîna cu mîna ei. Îmi pare rău. Este un fel de Alzheimer?

— Ceva similar. Este un proces de durată, pas cu pas... fiecare atac duce la pierderea unei abilități, după care urmează liniște, o perioadă, după care urmează un nou episod... Ochii lui Zoë erau plini de lacrimi. Într-un final va suferi un atac major și atunci totul se va sfîrși.

Justine s-a încruntat.

— Crăciunul trecut, cînd a venit în vizită, Emma părea într-o formă excelentă. Nu-i dădeai deloc vîrsta. Cît are acum? Nouăzeci?

— Optzeci și șapte.

— Trebuie să te duci la ea? a întrebat-o încet Justine.

— Da. Mă gîndeam ca mîine, după nuntă...

— Nu. Te întrebam dacă trebuie să pleci acum.

— Mai am de acoperit cu fondant o sută șaptezeci și două de brișe.

— Arată-mi cum se face. Mă ocup eu.

— Ai multe altele de făcut. Zoë era copleșită de recunoștință. Putea oricînd conta pe verișoara ei, cînd dădea de vreun necaz. Nu e chiar atît de ușor precum pare. Vei avea în final o grămadă de bile roz.

— Și o să i le pun mirelui în față, pe masă, a spus Justine.

Zoë a chicotit, după care a oftat.

— Nu. Rămîn pînă după nuntă, apoi plec la Everett. A ezitat, apoi a continuat. Mă întîlnesc acolo cu persoana care se ocupă de asigurarea bunicii. Ea va ști care sînt opțiunile. Voi lipsi însă cîteva zile.

— Oricît este nevoie. Justine i-a aruncat o privire îngrijorată. Crezi că tatăl tău va veni și el din Arizona să o vadă?

— Sper că nu. Nu-și văzuse tatăl de ani. Făceau ocazional cîte un schimb de email-uri sau de telefoane. Iar cu Emma fusese chiar mai distant. Ar fi destul de stînjenitor. Și nu ar fi de nici un ajutor.

— Biata Zoë! Mă întreb dacă a existat vreun bărbat în viața ta pe care să poți conta.

— În clipa asta, ultimul lucru de care aș avea nevoie este un bărbat. Cu excepția lui Byron, bineînțeles. Bine că mi-am amintit... ai tu grijă de el cît timp sînt plecată?

— Dumnezeuule, s-a strîmbat Justine. Îi dau apă și mîncare, dar asta-i tot. Fără periat, fără baie. Și fără masaj.

— Doar puțin, la sfârșitul zilei, a protestat Zoë. Îl ajută să se relaxeze.

— Zoë, eu nu fac asta nici pentru prietenul meu. Mingea ta pufoasă n-are decît să se relaxeze cum o ști.

Cinci

Darcy, cu vocea ei iritată, i-a lăsat un mesaj pe robot la nouă dimineața. Auzind-o, Alex s-a tîrît jos din pat, și-a tras o pereche de pantaloni de trening și s-a îndreptat clătinîndu-se spre bucătărie.

— ... Nu știu dacă ți-ai găsit sau nu o locuință, îi spunea Darcy, dar să știi că timpul trece. Am programat vizionări ale casei începînd cu săptămîna viitoare, așa că vreau să pleci cît mai curînd. Vreau să o vînd pînă pe întîii mai. Dacă vrei să o răscumperi, poți lua legătura cu agentul meu imobiliar...

— N-am de gînd să plătesc de două ori blestemata asta de casă, a mormăit Alex ignorînd restul mesajului. A apăsă butonul espressoarei și a așteptat ca apa să se încălzească. Spiritul stătea rezemat de masa din bucătărie, sprijinindu-se cu palmele deschise de blatul din granit.

— Salutare, i-a spus.

Alex nu i-a răspuns.

Cu o seară înainte, pornise televizorul și se așezase pe canapea cu o sticlă de Jack Daniel's în mînă. Spiritul se așezase pe scaunul cel mai apropiat și-l întrebă ironic:

— Nu are rost să te mai încurci și cu un pahar, nu-i așa?

Alex dusesese sticla la gură și nu-și mai dezlipise ochii din televizor, ignorându-l. Spiritul nu a mai scos un cuvânt, dar a rămas lângă el pînă ce a adormit.

Iar acum, dimineața, era tot aici.

Espressorul era gata, așa că Alex a apăsă pe butonul de pornire. Sunetul metalic al rîșniței a umplut bucătăria. Mașina a făcut clic-clac și a pompat un espresso dublu, aruncînd zațul într-un recipient ascuns din plastic. Alex a băut cafeaua fără zahăr și a pus ceașca goală în chiuvetă.

S-a întors resemnat și posomorît spre spirit. Nu avea sens să-l tot ignore, pentru că era evident că nu va pleca de acolo. Și, într-un fel ciudat, Alex începuse să-i ghicească dispoziția, acea plictiseală răbdătoare a cuiva care fusese prea mult timp singur. Deși Alex nu putea fi bănuț de prea multă compasiune, nu putea să nu simtă o umbră de înțelegere.

— Ai și un nume? I-a întrebat într-un final Alex.

— Am avut, cîndva. Dar nu mi-l amintesc.

— Și cu jacheta de pilot ce este?

— Nu știu, i-a răspuns spiritul. Are vreo emblemă sau număr de escadron?

Alex a clătinat din cap.

— Tu n-o vezi?

— Doar tu mă poți vedea.

— Ce noroc pe mine! L-a privit posac. Uite ce e: nu pot funcționa dacă mă urmărești peste tot. Trebuie să redevii invizibil.

— Dar nu vreau să fiu invizibil! Vreau să fiu liber!

— Ce să vezi! Și eu la fel.

— Poate dacă m-ai ajuta să-mi dau seama cine sînt... cine eram... aș găsi o cale de ieșire. Aș putea să mă eliberez de tine.

— *Poate și aș putea* nu sînt suficiente.

— E tot ce pot promite. Spiritul începuse să se învîrtă prin bucătărie. Uneori îmi amintesc frînturi din viața mea. S-a oprit în dreptul ferestrei și a privit spre port. Prima dată cînd... am conștientizat ce sînt, cum ai spune tu... mă aflu în casa de pe Rainshadow Road. Cred că în fosta mea viață am avut o legătură cu locul acela. Casa e plină de vechituri, mai ales mansarda. Cred că acolo ar trebui să căutăm indicii.

— De ce n-ai făcut-o pînă acum?

— Pentru că am nevoie de o formă fizică, i-a spus spiritul pe un ton plin de sarcasm. Nu pot deschide nimic, nu pot muta o piesă de mobilier. Nu am „puteri”. Pot doar să-i privesc pe alții distrugîndu-se. A făcut o pauză. Oricum va trebui să eliberezi mansarda, într-o bună zi.

— O va face Sam. Este casa lui.

— Nu pot vorbi cu Sam. Iar el ar putea scăpa ceva important. Am nevoie să faci tu asta.

— Nu sînt menajera ta. Alex a ieșit din bucătărie iar spiritul l-a urmat. În plus, mi-ar lua zile întregi să golesc ce e acolo. Săptămîni, chiar.

— Dar o vei face? a insistat spiritul.

— Mă mai gîndesc. Pînă una-alta mă duc să fac un duș. I-a aruncat o privire ucigașă. Să te ții departe, ai înțeles?

— Relaxează-te, i-a spus spiritul. Nu mă interesezi.

Cînd abia trecuse în clasa a treia, tatăl i-a spus lui Zoë că-și găsisese de lucru în Arizona și că va trebui să locuiască un timp la bunica ei, după care va veni să o ia.

— Trebuie să pregătesc casa, îi spusese. În ce culoare vrei să-ți zugrăvesc camera?

— Albastră, îi răspunsese încîntată fetița. Tati, pot să-mi iau o pisică atunci cînd mă mut în casa cea nouă?

— Bineînțeles. Numai să ai grijă de ea.

— Voi avea! Mulțumesc, tati! Luni întregi, Zoë își imaginase cum vor arăta camera ei și pisica și le spusese tuturor că se va muta în Arizona.

Tatăl ei nu mai venise niciodată după ea. O vizitase de cîteva ori, îi răspundea la telefon atunci cînd îl suna, dar devenea iritat ori de cîte ori îndrăznea să-l întrebe dacă era gata casa, dacă avea loc și pentru ea în viața lui. Trebuia să aibă răbdare. Deocamdată trebuia să se ocupe de altele.

În primul an de liceu, Zoë îl sunase să-i povestească despre colegi și profesori. O voce necunoscută răspunsese la telefonul tatălui ei – o femeie – care îi spusese cu blîndețe că i-ar face plăcere să o cunoască, într-o bună zi. Stătuseră

de vorbă cîteva minute și așa aflase Zoë că tatăl ei locuia acum cu o femeie care avea o fată de doisprezece ani. Ele erau noua lui familie. Zoë era doar o amintire neplăcută a unei căsnicii eșuate, al femeii care îl părăsise.

Fugise imediat la bunica, bineînțeles, și plînsese cu lacrimi amare în poala Emmei:

— De ce nu mă vrea? spusese printre suspine. Chiar atît de rea sînt?

— Nu are legătură cu tine, îi spusese cu blîndețe Emma. Ești cea mai deșteaptă, mai minunată fată din lume. Orice bărbat ar fi mîndru să-i fii fiică.

— Și atunci el de ce nu e?

— Are niște probleme, draga mea. Și mă tem că nimeni nu-l poate ajuta. Mama ta... felul în care l-a părăsit... atunci i s-a întîmplat ceva. Din clipa aceea nu a mai fost la fel. Nu l-ai mai recunoaște, dacă l-ai ști de dinainte. Era mereu vesel, deschis. Dar a iubit-o extrem de mult pe mama ta. Și ori de cîte ori te privește își amintește de ea.

Zoë o ascultase cu atenție, încercînd să înțeleagă. Trebuia să știe de ce fusese abandonată, pe rînd, de ambii părinți. Iar răspunsul era unul singur: vina trebuia să fie doar a ei.

Bunica o mîngîiase cu blîndețe și continuase:

— Nimeni nu te poate învinovăți, Zoë, pentru că ești furioasă și plină de amărăciune. Dar trebuie să te concentrezi pe ce este bun în viața ta, pe oamenii care te iubesc. Nu lăsa tristețea să-ți macine sufletul.

— Așa voi face, Upsie, îi șoptise Zoë. Așa îi spunea dintotdeauna bunicii. Dar mă simt... ca și cum locul meu nu ar fi nicăieri.

— Locul tău este lângă mine.

Privind chipul Emmei, brăzdat ușor de riduri de tristețe dar și de amuzament, o reflexie a celor șapte decenii de viață, Zoë își dăduse seama că bunica era singura constantă din viața ei.

După care intraseră în bucătărie, să gătească ceva bun. De trei ori pe săptămână, Emma făcea mai multă mâncare pe care o împărțea vecinilor vîrstnici de pe stradă. Iar Zoë o ajuta, pentru că îi plăcuse dintotdeauna în bucătărie.

Zoë străbătea încet coridoarele clinicii, iar tălpile de cauciuc ale balerinilor scîrțiau pe linoleumul verde, lucios. Minteă îi era ocupată cu informațiile pe care tocmai le primise de la doctor – detalii despre bolile cardiovasculare, despre urmările atacurilor cerebrale, posibilitatea ca Emma să sufere de o demență „mixtă”, o combinație între Alzheimer și demență vasculară. Era însă prea devreme să știe cu siguranță.

Printre toate întrebările și problemele, un lucru era sigur: Emma nu mai era independentă. Nu mai putea locui în acea comunitate de seniori pentru că avea nevoie de supraveghere permanentă, lucru pe care acolo nu i-l puteau

oferi. Trebuia să facă zilnic terapie pentru brațul stîng și pentru picior, avea să aibă nevoie de mînere de care să se sprijine atunci cînd va merge la toaletă sau va face duș. Iar cînd starea i se va agrava, va avea nevoie de mai mult ajutor.

Zoë se simțea copleșită. Nu avea nici o rudă pe care să se poată baza. Tatăl ei dispăruse din viața lor cu mult timp în urmă. Și deși erau un neam mare, nu ținuse deloc legătura cu rudele ei.

— Sîntem cu toții niște solitari, ca sconșii, îi catalogase cîndva Justine. Și nu fusese deloc departe de adevăr, pentru că exista ceva în neamul Hoffman care îi împiedica să se adune laolaltă.

Dar nimic din toate astea nu conta. Emma o primise pe Zoë atunci cînd nici măcar tatăl ei nu o dorise. Ea era cea care va avea acum grijă de Emma.

În salon era liniște, cu excepția zgomotului făcut de aparatul care îi monitoriza inima. Zoë s-a apropiat cu grijă de fereastră și a întredeschis storul, lăsînd să pătrundă o dîră de lumină gri, dulce.

S-a așezat la căpătîiul Emmei și i-a privit chipul alb ca ceara, pleoapele fragile ca niște petale și părul argintiu.

Emma a deschis ochii. I-a zîmbit slab lui Zoë. Buzele îi erau uscate.

Zoë a simțit cum i se strînge inima atunci cînd s-a aplecat să-și sărute bunica.

— Bună, Upsie. De obicei, bunica mirosea a *L'Heure Bleue*, un parfum cu iz floral pe care îl folosea de decenii. Acum însă mirosea a antiseptic.

A trecut mîna pe sub balustrada metalică a patului ca să-i strîngă degetele într-ale ei. Văzîndu-i grimasa, i-a dat drumul imediat, amintindu-și prea tîrziu că brațul îi fusese afectat de atac.

— Scuză-mă. Te doare?

— Da. Emma și-a pus brațul peste piept, atentă să nu deranjeze acul perfuziei. Ochii albaștri îi erau tulburi, dar blîndețea nu dispăruse din ei. Ai vorbit cu doctorii?

Zoë a dat din cap.

— Zic că-mi pierd mințile, i-a spus sec Emma.

Zoë a privit-o neîncrezător.

— Sînt sigură că nu au spus așa ceva.

— Asta au vrut să spună, oricum. Am avut o viață lungă, a continuat după cîteva clipe. Nu-mi pare rău că plec. Dar nu voiam să se întîmple așa.

— Dar cum?

Bunica a cîntărit întrebarea.

— Aș vrea să mor în somn. În mijlocul unui vis.

Zoë i-a acoperit mîna cu palma.

— Ce fel de vis?

— Că dansez în brațele unui bărbat frumos... pe cîntecul meu preferat.

— Și cine este acest bărbat? a întrebat-o Zoë. Bunicul Gus? El fusese singurul soț al Emmei și murise de cancer la plămîni înainte ca Zoë să se fi născut.

— Nici bărbatul și nici cîntecul nu sînt treaba ta, i-a răspuns amuzată Emma.

Zoë a părăsit clinica și a mers în biroul lui Colette Lin, consultanta care se ocupa de Emma. Colette era blîndă dar eficientă. I-a umplut brațele lui Zoë cu broșuri și cărți care să o ajute să înțeleagă în ce situație se găsea acum Emma.

— Demența vasculară nu este la fel de predictibilă ca și Alzheimerul, i-a spus Colette. Poate surveni deodată sau treptat și afectează pe rînd diferite părți ale corpului. În plus, există riscul unui atac major, în orice moment. Colette a făcut o pauză, după care a adăugat: dacă Emma suferă de demență mixtă, așa cum bănuiesc doctorii, vor exista cîteva cicluri repetitive de comportament: va uita lucruri care s-au petrecut recent dar își va aminti ceva ce s-a întîmplat demult. Aceste amintiri sînt mai protejate, fiind stocate mai adînc în creier.

— De ce anume are nevoie acum? a întrebat Zoë. Ce este mai bine pentru ea?

— Are nevoie de un mediu stabil și sănătos. De mîncare de calitate, exerciții, odihnă, un program fix pentru administrarea medicamentelor. Din nefericire nu se mai poate întoarce în apartamentul ei. Acolo nu i se poate asigura îngrijirea de care are nevoie acum.

Zoë nu știa la ce să se gîndească mai întîi.

— Va trebui să fac ceva cu mobila ei... cu toate lucrurile...

Emma fusese dintotdeauna o colecționară. O viață întreagă de amintiri trebuiau acum așezate în cutii și depozitate undeva. Antichități, vase, munți de cărți, haine din fiecare decadă, de la Truman înapoi.

— Îți pot recomanda o companie care să te ajute la mutat, i-a spus Colette. Și un depozit de încredere.

— Mulțumesc. Zoë s-a ridicat și și-a dat părul pe după urechi. I se uscaseră gura, așa că a luat o înghițitură din paharul de plastic. Trebuia să ia mult prea multe decizii într-un timp mult prea scurt. Și viața ei avea să se schimbe drastic, nu numai a Emmei. Cât timp avem la dispoziție? a întrebat. Când va trebui ca bunica să părăsească clinica?

— Dacă ar fi să ghicesc... probabil trei săptămîni, maxim patru. Asigurarea suplimentară acoperă plata unei săptămîni la terapie intensivă, după care va fi trecută într-un salon specializat. De obicei, *Medicare* acoperă costurile pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Dacă vrei să rămîni acolo mai mult timp va trebui să plătești pentru ca să o hrănească cineva, să-i facă baie și să o îmbrace. Din buzunarul tău. De aici încolo totul devine foarte scump.

— Dacă bunica va locui cu mine, a întrebat Zoë, asigurarea acoperă oare plata unei persoane care să vină zi de zi să mă ajute?

— Dacă e vorba doar de a o supraveghea, va trebui să plătești tu. Mai devreme sau mai târziu – Colette i-a întins altă broșură – bunica ta va trebui internată într-un azil, sub cheie, să fie supravegheată permanent și ajutată. Ți-l recomand pe acesta. Este un loc plăcut, cu o cameră de zi comună unde să poată asculta muzică la pian sau să ia ceaiul, după-amiaza.

— Sub cheie, a repetat slab Zoë, uitîndu-se fix la broșură. Nu cred că aș putea să o duc acolo pe Emma. Sînt

convinsă că ar vrea să-i fiu aproape, mai ales că locuiesc în Friday Harbor. Aș putea să o vizitez în fiecare zi și...

— Zoë, a întrerupt-o Colette. Nu va mai dura mult pînă cînd nici nu-și va mai aminti de tine.

Sase

Zoë s-a reîntors pe insulă după trei zile de activitate febrilă. Sortase lucrurile Emmei, obiectele personale, angajase o firmă care să o ajute să împacheteze lucrurile fragile și să pună totul în cutii. Fotografiile vechi și albumele cu amintiri fuseseră puse în cutii separate, marcate – Zoë nu era sigură dacă bunica va dori sau nu să le aibă aproape.

În clipa în care a ajuns la pensiune, Justine a privit-o din cap pînă în picioare și i-a spus:

— Du-te să te culci. Ești terminată.

— Să știi că sînt. Recunoscătoare, Zoë s-a dus acasă și a dormit toată după-amiaza. S-a trezit cînd soarele stătea să apună iar ultimele raze se strecurau prin jaluzele, colorînd tăblia înflorată a patului în nuanțe strălucitoare. Manechinul de croitorie din colț strălucea la rîndul lui. Pe el se afla colecția ei de broșe vechi.

Byron stătea lîngă ea și o privea cu ochii lui verzi. Zoë a întins mîna să-l mîngîie iar el a început să toarcă cu zgomot.

— Pînă la urmă Justine te-a și periat, i-a șoptit Zoë trecîndu-și degetele prin blana albă, mătăsoasă. Pun pariu că ți-a făcut și masaj, așa-i?

Se auzeau pași apropiindu-se.

— Doar ca să-l fac să tacă, i-a strigat Justine. Tot miorlăia după tine. A băgat capul pe ușă: cum te simți? Pot să intru?

— Te rog. Mă simt mult mai bine.

— Încă mai ai ochi de raton. Justine s-a așezat pe marginea patului și a privit-o îngrijorată.

— Chiar și cu ajutorul celor de la firmă și tot mi-au trebuit două zile să iau toată casa Emmei la mână. Dulapurile erau supraîncărcate. Nici nu mai știu câte rînduri de veselă are. Și o grămadă de vechituri: un pick-up, un radio în carcasă din piele, un prăjitor de pâine din anii '30, din porțelan.

— Prevăd că-ți vei face cont pe eBay cît de curînd.

Zoë a oftat și și-a trecut mîna prin bucele rebele, blonde.

— Avem multe de discutat, i-a spus.

— Vrei să mergem în bucătăria mare și să facem o cafea?

— N-am putea bea vin, mai bine?

— Ei, așa da!

Au pornit-o spre pensiune, cu Byron pe urmele lor. Zoë i-a povestit verișoarei tot ce discutase cu Colette. În timp ce Justine deschidea o sticlă de vin, Zoë a aruncat o privire pe platoul de pe bufet, plin cu foitaje. În absența ei, Justine apelase la o brutărie din apropiere pentru mic-dejunul oaspeților.

— Au fost bune, i-a răspuns Justine la întrebarea nerostită. Dar nu se compară cu ce faci tu. Cei care sînt pentru prima oară aici nu au comentat, pentru că nu aveau de unde să știe. Dar ar fi trebuit să-i auzi pe clienții fideli: „unde e Zoë?”. Sau „abia așteptam micul dejun și primesc *asta?*”. Nu glumesc, Zoë. Locul acesta nu mai e la fel fără tine.

Zoë i-a zîmbit.

— Ei, nici chiar așa.

— Îți spun doar adevărul. Justine i-a întins un pahar cu vin și s-au așezat amîndouă la masă. Byron a sărit în poala lui Zoë și a început să toarcă. Ce se va întîmpla în continuare? a întrebat ea încet. Deși cred că știu deja răspunsul.

— Emma are nevoie de mine, i-a spus Zoë. Va veni să locuim împreună.

Justine s-a încruntat, preocupată.

— Nu poți avea singură grijă de ea.

— Nu. Îmi voi angaja un ajutor care să o supravegheze cît timp eu sînt la lucru.

— Și cît va dura? Adică, pînă cînd Emma... Justine a făcut o pauză, stînjenită.

— Înainte ca starea ei să se înrăutățească și să nu mai poată locui cu mine? i-a terminat Zoë fraza. Nu știu. Se poate degrada rapid sau cu încetul. Iar cînd se va întîmpla asta o voi duce în Everett, într-un centru pe care l-am vizitat ieri. Acolo am vorbit cu medicul-șef gerontolog care a fost extrem de amabil. Și care m-a făcut să mă simt mai puțin

vinovată, explicându-mi că atunci când bunica nu va mai putea merge sau nu se va mai putea spăla singură ei o vor putea ajuta mai bine decît aş putea să o fac eu. Şi va fi mai în siguranţă.

— Vrei să o muţi în căsuţa noastră? Voi două puteţi sta acolo iar eu mă pot muta aici, într-una din camere.

Generozitatea lui Justine a impresionat-o.

— Eşti foarte drăguţă. Numai că acest loc este prea mic pentru ce avem noi nevoie. Emma are o casă pe insulă. Are două dormitoare şi o bucătărie. Cred că vom încerca să locuim acolo.

— Emma are o casă pe lac? Şi eu cum de n-am ştiut?

— A moştenit-o de la rudele din partea mamei. Cred că şi-a petrecut acolo mare parte din copilărie. Nu a mai fost acolo de vreo treizeci de ani. Cînd şi cînd, o firmă plătită de ea mai intră acolo şi mai face unele reparaţii. Zoë a ezitat. Am impresia că de acea casă o leagă multe amintiri. Am întrebat-o de ce nu a vîndut-o pînă acum dar nu a vrut să-mi spună niciodată.

— Şi crezi că va dori să locuiască acolo?

— Ea mi-a sugerat asta, de fapt.

— Unde este, mai exact?

— Pe Dream Lake Road.

— Destul de rustic.

— Da. Am trecut pe lîngă ea de vreo două ori dar nu am intrat niciodată. Sunt sigură că va trebui să bag bani mulţi în ea. În plus, vom avea nevoie de bare de mîină în baie şi o rampă la intrarea în casă, în caz că Emma va ajunge

în scaun cu roțile. Și altele de felul acesta. Am o listă cu tot ce trebuie făcut.

Justine a clătinat ușor din cap.

— Vei avea nevoie de mulți bani.

O șuviță îi scăpase din coada de cal. Justine a început să o rotească pe deget, așa cum făcea de obicei cînd o preocupa ceva.

— Ce-ar fi dacă ți-aș cumpăra-o eu, la un preț corect, și v-aș lăsa să stați acolo fără să-mi plătiți chirie? Ai putea folosi banii pentru a avea grijă de Emma. Iar eu aș putea achita și costurile renovării.

Zoë făcuse ochii mari.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Și de ce nu?

— N-ar fi corect față de tine.

— Îmi voi scoate banii închiriind-o după ce Emma... după ce nu veți mai avea nevoie de ea.

— Nici măcar nu ai văzut-o.

— Vreau să te ajut atît cît pot. Emma este și responsabilitatea mea.

— Nu este. Nici măcar nu-ți este rudă de sînge.

— Se numește Hoffman. Și asta mi-e de ajuns.

Zoë a zîmbit, gîndind că sub îndrăzneala verișoarei ei se ascundea un suflet plin de compasiune. Justine era o persoană bună.

— Te iubesc, Justine. Te iubesc cu adevărat.

— Știu, știu... Stînjenită de manifestarea de afecțiune, Justine a făcut un gest prin aer. Avem nevoie de cineva care

să se ocupe imediat de casă. Constructorii serioși sînt deja antamați și oricum lucrează toți cu viteza melcului. A făcut o pauză. Doar dacă... poate... nu știu...

— Te gîndești la cineva?

— La fratele lui Sam Nolan, Alex. A construit cîteva case la Roche – face treabă bună și era de nădejde, cîndva. Numai că a trecut recent printr-un divorț, piața imobiliară este în cădere, așa că se pare că s-a apucat de băutură. Nu știu prea multe despre el. Nu l-am mai văzut de ceva vreme. O să-l întreb mai multe pe Sam.

Zoë a coborît privirea la pisiul din poală și a început să-l mîngîie. Byron s-a fîit puțin, după care s-a strîns ca un ghem.

— Eu... l-am cunoscut. Cînd am mers în Rainshadow Road să o văd pe Lucy. Avea ceva de lucru prin casă.

— Nu mi-ai spus. Justine a ridicat o sprînceană. Ce părere ai despre el?

Zoë a ridicat din umeri, încurcată.

— Nu cred că am vorbit mai mult de zece secunde. Nu am apucat să-mi fac o impresie.

Justine a zîmbit larg.

— Habar n-ai să minți. Hai, povestește-mi.

Zoë nu-și găsea cuvintele. Cum să-i explice reacția pe care o avusese în fața lui Alex Nolan? Un bărbat extraordinar de frumos, cu trăsături austere perfecte, cu ochi strălucitori. Care părea să-și fi pierdut însă iluziile, orice speranță sau urmă de tandrețe. Din fericire, nu-i dăduse prea mare atenție. Lucru care lui Zoë îi convenise.

De-a lungul anilor, cunoscuse destui bărbați nu tocmai cumsecade care priveau seducerea unei femei frumoase ca pe un sport. Iar ea nu voia să fie una dintr-un lung șir de cuceriri. Și nu accepta să fie folosită.

Crezuse, atunci când se căsătorise cu Chris, că găsisese în sfârșit pe cineva care să o prețuiască pentru cine era. El era un bărbat atent, sensibil, care o asculta mereu și o trata cu respect și onestitate. Tocmai de aceea i-a fost cumplit de greu când el a anunțat-o, după un an, că se îndrăgostise de un alt bărbat. Trădarea lui fusese o surpriză crudă, ironică, din partea cuiva care o îndemnase mereu să aibă încredere în ea. De atunci trecuseră doi ani, doi ani în care ea nu se mai implicase emoțional. Nu se putea încrede în instinctul ei, în ceea ce-i privea pe bărbați. Iar cu un bărbat precum Alex Nolan sigur nu ar fi știut cum să se poarte.

— Mi s-a părut frumos, a reușit Zoë să răspundă, într-un final. Dar deloc ușor de abordat.

— Am senzația că nu-i prea plac femeile.

— Vrei să spui că este...?

— Nu, nu asta. Face sex cu femei, dar nu le place. Justine a făcut o pauză și a ridicat din umeri. Oricum, asta nu are nici o legătură cu refacerea casei. Ce-ai zice dacă l-aș suna pe Sam să-l întreb dacă Alex este disponibil? Ai avea ceva împotriva?

— Deloc, i-a spus Zoë, dar stomacul i s-a strâns la gândul că-l va revedea.

— Nu, a răspuns sec Alex, atunci cînd Sam i-a povestit despre telefonul dat de Justine. Sînt ocupat.

— Ți-o cer ca pe o favoare personală, a spus Sam. Este prietena lui Lucy. În plus, ai nevoie să lucrezi.

Spiritul stătea în apropierea celor doi frați care aplicau un medalion din rășină pe plafonul unei încăperi aflate la etajul al doilea.

— Are dreptate, i-a spus el, iar Alex s-a strîmbat.

— Nici să nu aud, a mormăit Alex. Era cocoțat pe o scară și presa spatele acoperit cu adeziv al medalionului de tavan, în timp ce Sam încerca să meșterească un suport din lemn.

— Nu te ambala așa, i-a spus Sam. Nu ți-ar strica să câștigi niște bani.

Alex se chinuia să-și ascundă exasperarea. Nu se obișnuise încă cu ideea că doar el vedea și auzea spiritul, nu și ceilalți.

— Spune-i să-și găsească pe altcineva.

— Nu mai există altcineva. Toți constructorii au angajat deja lucrări peste vară, cu excepția ta. Iar Justine încerca să afle de la mine, cu subtilitatea care o caracterizează, dacă ești în stare să duci o treabă la bun sfîrșit.

— Să renovez o căsuță de pe malul lacului? Alex era indignat. Cum să nu mă descurc?

— Nu știu, Al. Poate că are legătură cu impresia pe care ai lăsat-o oamenilor în ultima vreme... că ești mereu mahmur. N-ai decît să te uiți urît la mine, asta nu schimbă

cu nimic faptul că, în curînd, vei fi prea beat ca să mai muncești și prea sărac să mai poți bea.

— Și aici are dreptate, a completat spiritul.

— Du-te naibii, a spus Alex, adresîndu-se fiecăruia dintre ei. Nu am lipsit o zi de la muncă, în viața mea.

— Te cred, i-a răspuns Sam cu blîndețe. Numai că va trebui să le dovedești și altora că ești un om capabil. Bani tăi s-au cam terminat.

— Am încă proiectul Dream Lake. Trebuie doar să găsesc noi finanțatori.

— Perfect. Între timp, te poți ocupa de căsuța lui Zoë. Este chiar pe Dream Lake Road. Probabil că ai trecut de sute de ori pe lîngă ea. Îți vor trebui doar cîteva săptămîni să o pui la punct și...

— Zoë? a întreat Alex, coborînd de pe scară. Parcă spuneai că este casa lui Justine.

— Justine este cea care m-a sunat, dar Zoë este cea care va locui acolo, împreună cu bunica ei care are o formă de Alzheimer. Ți-o amintești pe Zoë, nu-i așa? Blonda aceea drăguță cu... brișe mari. Sam a zîmbit văzînd expresia lui Alex. Haide, ajută-mă. Este una dintre cele mai bune prietene ale lui Lucy. Fă-o, pentru ca ea să-mi fie recunoscătoare mie și...

Spiritul îl privea amuzat pe Alex.

— De ce nu? l-a întreat. Asta doar dacă nu ți-e frică.

— De cine să-mi fie frică? l-a întreat Alex cu glas tare, fără să-și dea seama.

— De cine să-ți fie frică? a repetat Sam, nedumerit.
De Zoë?

— Nu, i-a răspuns Alex exasperat. Uită.

— Nu este nimic complicat, i-a spus Sam. Du-te și renovează-i casa unei femei drăguțe. Poate că vei avea noroc și-ți va pregăti cina, într-o seară.

— Iar dacă refuzi vom ști cât poți fi de laș, a adăugat spiritul.

— O s-o fac, a răspuns Alex printre dinți. Era clar că spiritul îl va bate non-stop la cap dacă nu va accepta. În plus, simțea nevoia să-i dovedească spiritului — și poate că și lui însuși — că Zoë Hoffman nu reprezenta o problemă pentru el. Dă-mi numărul ei. Voi afla ce dorește și îi voi face un deviz. Dacă nu-i convine, este liberă să găsească pe altcineva.

— Îi faci un preț bun, da?

— Tuturor le fac, i-a răspuns Alex pe un ton de gheață.
Eu nu-mi jecmănesc clienții, Sam.

— Știu asta, i-a răspuns imediat Sam. Nu voiam să insinuez nimic.

— Îi voi da un preț corect, voi face treabă de calitate și voi termina la timp. Așa cum fac de obicei. Dar dacă nu încetezi să te amesteci în viața mea, voi lua parul acesta și ți-l voi înfige...

— Ne-am înțeles, a spus repede Sam.

Sapte

— De ce nu te duci tu să te întâlnești cu el? a întrebat Zoë în timp ce strângea farfuriile de la micul dejun, alături de Justine.

— Va fi casa ta, i-a răspuns Justine, urmînd-o în bucătărie. Tu ești cea care știe de ce anume are nevoie Emma.

— Eu mi-aș fi dorit, totuși, să vii și tu.

— Nu am cum. Trebuie să ajung la bancă, să discut cu ofițerul de credite. Te vei descurca de minune. Nu uita de buget, atîta tot.

— Nu pentru buget îmi fac eu griji, i-a răspuns Zoë curățînd o farfurie cu o vigoare inutilă. Știi că nu-mi place să discut cu străinii.

— Alex nu este un străin. V-ați cunoscut deja.

— Ne-am văzut treizeci de secunde.

— Tocmai te-ai întors de la Everett, unde ai discutat cu o grămadă de străini.

— Nu e același lucru.

— Oh. Justine s-a oprit din așezatul farfuriilor în mașina de spălat vase. Acum înțeleg. Îți promit că nu va face

nimic pentru a te stînji. Se va comporta ca un profesionist.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sînt sigură. Doar este fratele lui Sam. Știe că Sam l-ar mîncă cu fulgi cu tot dacă te-ar supăra în vreun fel.

— Bănuiesc.

— Ați vorbit la telefon, ca să stabiliți o întîlnire. Nu a fost prietenos?

— Nu a fost *neprietenos*...

— Dar *politicos* a fost?

Zoë s-a gîndit la conversația scurtă avută cu el. Nu schimbaseră amabilități, nu păruse să posede farmecul degajat al fratelui său Sam. dar da... fusese *politicos*. A dat din cap, drept răspuns la întrebarea lui Justine.

— Singurul mod de a scăpa de timiditate este să exersezi, i-a spus Justine, pragmatică. Știi tu... să fii prietenoasă, să faci conversație. Bărbații nu sînt cu mult diferiți de noi.

— Ba sînt.

— Bine, sînt. Voiam să spun că nu sînt complicați.

— Ba sînt.

— Bine, pot fi complicați uneori. Dar în majoritatea timpului sînt foarte previzibili.

Zoë a oftat. Invidia încrederea lui Justine și știa că ea avea dreptate: chiar avea nevoie de exercițiu. Numai că o stresa la maximum ideea de a fi singură în casă cu un bărbat care o intimida.

— Știi ce fac eu atunci când sînt pusă în fața a ceva care mă înspăimîntă? s-a oferit Justine să o ajute. Încerc să o iau pas cu pas. Dacă eu ar trebui să mă văd cu Alex, nu m-aș gîndi la cele trei ore în care...

— Va dura trei ore?

— Poate două. Eu una mi-aș spune: pasul unu – mă urc în mașină și conduc pînă la lac. Cînd ajungi acolo, îți spui: pasul doi – nu trebuie decît să descui ușa și să aștept înăuntru. Cînd își face Alex apariția, îți spui: pasul trei – îl primesc și discutăm banalități cîteva minute. Justine i-a zîmbit larg. Vezi? Nimic nu e chiar atît de groaznic. Numai dacă privești totul în ansamblu începi să reacționezi ca și cum te-ar alerga un tigru.

— Un păianjen, i-a spus Zoë. Tigrii nu mă sperie. Păianjenii da.

— Bine, dar îmi strici metafora. Nimeni nu o ia la fugă din fața unui păianjen.

— Există o specie numită păianjen-lup care își aleargă prada. Sînt foarte rapizi. Și mai există și văduva neagră care...

— Pasul unu, a întrerupt-o ferm Justine. Găsește-ți cheile de la mașină.

Din clipa în care Alex a parcat în fața casei, spiritul a părut fascinat. A încetat brusc să mai vorbească și privea totul cu mare atenție, înregistrînd fiecare detaliu.

Alex nu-și dădea seama ce găsea atât de interesant. Casa era mică, rustică, cu o verandă acoperită, obloane masive și un coș din cărămidă. Avea însă anumite detalii care puteau să îi dea farmec, după o restaurare atentă. Deocamdată, însă, părea că reparațiile ocazionale fuseseră făcute doar de ochii lumii. Grădina era neîngrijită, pavelele erau inundate de bălării. Dacă și la interior arăta la fel, însemna că vor fi probleme.

Ajunsesse înaintea lui Zoë, așa că s-a decis să dea un ocol pe la exterior, să se uite după mucegai sau crăpături în fundație.

— Cunosc locul acesta, i-a spus spiritul, urmându-l pe Alex care cobora din camionetă. Îmi amintesc că am fost aici. Îmi amintesc... S-a întrerupt brusc.

Alex l-a privit, simțindu-i tulburarea.

— Ai locuit aici?

— Nu. Am venit în vizită... la cineva.

— La cine?

— La o femeie.

— Pentru ce? a insistat Alex.

Spiritul nu era capabil să roșească, dar stînjeneala era mai mult decît evidentă.

— Nu e treaba ta, i-a răspuns scurt.

— I-o trăgeai?

— Du-te naibii.

Încîntat că reușise să-l enerveze, Alex a continuat să dea ocol casei.

— A sosit, i-a spus spiritul. Într-adevăr, cauciucurile s-au auzit frînînd pe pietrișul aleii.

— Perfect! a spus morocănos Alex. Numai la ideea că va trebui să stea de vorbă cu ea simțea că pe șira spinării îi aluneca o sudoare rece. S-a frecat la ceafă, încercînd să se detensioneze.

Spiritul avusese dreptate atunci cînd îl numise laș. Numai că Alex nu se temea pentru propria persoană.

Căsnicia eșuată cu Darcy îi confirmase cele mai negre bănuieli legate de el însuși. Învățase că intimitatea îți dădea și armele dar și dorința de a le face rău celor de aproape. Și mai presus de toate îi întărise convingerea că soarta lui era să sfîrșească asemenea părinților săi. Inevitabil, va distruge totul și îi va distruge și pe cei la care ținea.

Conștientizase cît de mare era răul după ce se separase de Darcy. Continuaseră să facă sex în rarele ocazii în care ea venea pe insulă. „De dragul timpurilor trecute”, spusese odată Darcy, dar în întîlnirile lor sălbatice nu exista nici urmă de regret. Doar furie. Și resentimente, de o parte și de cealaltă. Partea cea mai rea era că din asta rezultau cele mai reușite experiențe sexuale, mult mai profunde decît cele mîinate de afecțiune. El era încă bîntuit de amintirile a ceea ce făcuseră, de felul în care ridicaseră la suprafață tot ce era mai rău în ei.

Așa că în viața lui nu era loc pentru cineva ca Zoë Hoffman. Singurul gest de bunătate pe care i-l putea oferi era să se țină departe de ea.

Înainte de a se apropia de ușa de la intrare, Alex a spus în șoaptă:

— Ține-te departe și nu-mi distrage atenția atunci când voi sta de vorbă cu ea. Nu sînt mulți cei care își doresc să angajeze un constructor schizofrenic.

— Îmi voi ține gura, i-a promis spiritul.

Se îndoia de asta. Dar știau prea bine, amîndoi, că dacă îl enerva pe Alex, acesta va refuza să mai urce în mansardă și să caute printre lucruri uitate, în încercarea de a găsi un indiciu legat de fosta lui viață. Iar spiritul își dorea cu disperare să afle cine era. Deși Alex nu voia să recunoască, devenise și el la fel de curios. Era imposibil să nu te întrebi de ce fusese condamnat la o izolare atît de nemiloasă. Poate că spiritul plătea acum pentru păcatele din trecut. Poate că fusese un criminal, dar asta nu explica faptul că Alex se pricopsise cu el, la orice pas.

Alex l-a privit suspicios, dar spiritul nu a părut să bage de seamă. Se uita atent la casă și la silueta lui Zoë, care se apropia, fermecat de umbre îndepărtate.

Spre consternarea lui Zoë, o camionetă era deja parcată în fața casei. Alex sosise deja? Mai erau cinci minute pînă la ora la care conveniseră să se vadă.

Inima a început să-i bată repede. A parcat lîngă camionetă și s-a uitat fugitiv în oglindă, verificînd ca toți nasturii bluzei înflorate să fie închiși. Doar cel de la gît rămăsese desfăcut. S-a gîndit o clipă, după care l-a închis și pe el. A coborît din mașină și s-a apropiat de camionetă. Era goală. Oare Alex reușise cumva să intre deja în casă?

A străbătut aleea în balerinii ei cei roz, s-a apropiat de ușa de la intrare și a constatat că era încuiată. A căutat în geantă mănunchiul de chei. Prima nu s-a potrivit. În timp ce o încerca pe a doua și-a dat seama că se apropia cineva. Era Alex, care dăduse ocol casei. Avea un fel athletic, lejer de a merge. S-a oprit lângă ea, o prezență masivă, care intimida.

— Bună, s-a străduit ea să pară degajată.

Alex a dat scurt din cap. Soarele se juca în părul lui negru. Era aproape nefiresc de frumos, cu pomeți proeminenți, sprâncene bine conturate și ochi ca un foc înghețat. O ușoară neliniște ieșea la iveală pe sub aparența controlată, ca și cum nu mîncase suficient sau nu dormise, sau nu... *altceva*. Ca o dorință misterioasă, neexprimată, care îi răzbătea prin piele.

Fără îndoială că divorțul îl marcase și fizic – nu i-ar fi prins deloc rău o masă bună. Chiar cîteva. Zoë nu s-a putut abține să nu se gîndească ce anume i-ar fi pregătit, dacă i s-ar fi oferit șansa aceasta. Poate o supă de dovleac cu costiță afumată și chifle calde, de casă, unse cu unt și avînd presărată deasupra sare de mare.

A încercat să învîrtă cheia în broască, avînd încă în minte cina imaginară. Poate că ar fi fost mai potrivită o mîncare mai grea, mai sățioasă... chiftele din carne de porc și vițel, cu pesmet din pîine rustică, franțuzească. Și cartofi piure cu ceapă caramelizată pe deasupra... alături de fasole verde trasă în ulei de măsline și usturoi...

Gîndurile i-au fost întrerupte cînd cheia s-a rupt în două. Spre uimirea ei, a constatat că jumătate de cheie rămăsese înăuntru, în încuietoare.

— Oh, a exclamat și l-a privit vinovată pe Alex.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

— Așa se întîmplă cu cheile vechi. Tind să devină casante.

— Poate dacă am încerca să intrăm pe un geam...

S-a uitat la mănunchiul de chei din mîna ei.

— Mai există o altă cheie de aici?

— Cred că da. Dar ar trebui să scoți bucata rămasă înăuntru...

Fără să scoată un cuvînt, Alex s-a dus la camionetă și a adus o trusă de scule roșie, metalică. A luat-o cu el pe verandă și a început să caute înăuntru.

Avînd grijă să nu-i stea în cale, Zoë l-a privit cum strecura un instrument cu vîrf ascuțit în broasca blocată. Nu a durat mai mult de un minut pînă cînd a reușit să scoată restul de cheie.

— Nu știu cum ai făcut, dar a părut atît de ușor! a exclamat Zoë.

El și-a pus instrumentele la loc în trusă și s-a ridicat. Zoë a avut impresia că a ezitat înainte să-i caute privirea.

— Îmi dai voie? a întrebat-o și a întins mîna după inelul cu chei.

Ea i l-a dat, atentă să nu-l atingă. Alex a căutat printre chei și a încercat-o pe una. Ușa s-a deschis cu un scîrțîit prelung.

În casă era întuneric și mirosea a mucegai. Zoë a intrat prima în camera de zi, urmată de Alex care a găsit imediat un întrerupător și a aprins lumina.

Zoë și-a lăsat geanta pe podea și s-a aventurat mai departe. A făcut rapid un tur, descoperind că spațiul de la parter era simplu, deschis. În schimb, bucătăria era îngustă, înghesuită, fără spațiu pentru dulapuri, cu un linoleum vechi pe jos. Singurele piese de mobilier erau o masă veche, cromată și trei scaune tapitate în vinilin spălăcit. Jaluzelele rupte din aluminiu aduceau cu un șir de schelete.

Zoë a încercat să deschidă un geam, să lase să pătrundă aer proaspăt. Nu a reușit însă să-l miște. Era blocat.

Alex s-a apropiat și a dat cu degetul peste tocul ferestrei.

— A fost vopsită și s-a lipit. S-a dus la fereastra următoare. Și aceasta la fel. O să încerc să tai mai târziu pelicula de vopsea.

— De ce ar vopsi cineva ferestrele ca să le blocheze?

— Ca să nu fie curenți de aer, în principiu. E cea mai ieftină izolație. Expresia lui ilustra exact ce credea despre o asemenea idee. S-a dus într-un colț, a ridicat mocheta și s-a uitat dedesubt. Podeaua este din lemn masiv.

— Adevărat? Este oare posibil să o refacem?

— Poate. Nu putem ști în ce stare este pînă nu dăm deoparte toată mocheta. Uneori există motive întemeiate să o acoperi.

S-a dus apoi în bucătărie și s-a lăsat în genunchi să vadă mai bine o porțiune din peretele unde era o pată mare de mucegai.

— Aici este o țeavă spartă, i-a spus. Va trebui să dărîmăm o parte din perete. Am văzut și carii, la exterior. Sînt atrase de umezeală.

— Oh... s-a încruntat Zoë. Sper să merite să refacem casa.

— Nu arată foarte rău. Numai că va trebui să fie inspectată temeinic.

— Cît va costa?

— Vreo cîteva sute, probabil. Și-a pus trusa de scule pe masa cu picioare precare. Ai de gînd să locuiești aici cu bunica ta?

Zoë a încuviințat.

— Are demență vasculară. Ar putea ajunge curînd să aibă nevoie de cadru sau de scaun cu roțile. S-a dus să-și ia geanta și a scos dinăuntru o hîrtie. Iată ce trebuie făcut pentru ca ea să fie în siguranță.

Alex a aruncat o privire pe foaie și i-a înapoiat-o.

— Poate că ar fi mai bine să o păstrezi, i-a spus Zoë.

Alex a clătinat din cap.

— Știu tot ce trebuie despre codurile ADA. A privit în jur și a continuat: dacă bunica ta se va deplasa în cadru sau în cărucior va trebui să pui parchet laminat.

Pe Zoë o deranja faptul că abia dacă se uitase pe listă. O enerva felul lui de a o trata, aproape de sus.

— Nu-mi place parchetul laminat. Îl prefer pe cel din lemn masiv.

— Cel laminat este mai ieftin și mai durabil.

— Mă voi gândi la asta. Dar vreau mochetă sau covoare în dormitoare

— Atîta timp cît nu sînt prea groase. Altfel, să treci cu căruciorul este ca și cum ai încerca să înaintezi prin nisip. Alex a intrat în bucătărie și a aprins un bec. Nu cred că acesta este un zid de rezistență. Aș putea să-l dărîm și să-ți fac aici o masă. Ți-ar dubla blatul de lucru și spațiul pentru dulapuri.

— Ai putea? Ar fi minunată o bucătărie deschisă.

Alex a luat din trusă un bloc-notes și a început să scrie ceva. După care a luat ruleta.

— Știi ce fel de blat ai dori?

— Oh, da, i-a răspuns imediat Zoë. Din lemn asamblat, cel pe care îl foloseau măcelarii. Visase dintotdeauna să aibă blat din lemn dar nu avusese ocazia. Cînd începuse să lucreze la *Artist's Point*, blatul de steatit fusese deja comandat și montat.

Alex a mai făcut cîteva măsurători.

— Dacă gătești mult, lemnul asamblat se va uza rapid. Este foarte scump. Și greu de întreținut.

— Sînt conștientă de asta, i-a spus Zoë. Am lucrat în bucătării care aveau asemenea blaturi.

— Ce-ai zice de granit?

— Prefer lemnul.

Alex a ieșit din bucătărie cu buzele întredeschise, de parcă s-ar fi pregătit să o contrazică. Dar când i-a văzut expresia defensivă a închis imediat gura și a continuat să-și ia notițe.

Lui Zoë îi displăcea din ce în ce mai mult. Tăcerile lui erau enervante, pentru că nu reușeai să-ți dai seama ce se ascundea în spatele lor. Nu era de mirare că divorțase... conceptul de a trăi confortabil alături de un asemenea bărbat părea imposibil.

Avînd grijă să nu se uite în direcția lui, Zoë a mers în spatele casei, acolo unde două uși mari, franțuzești, dădeau spre o altă verandă mai mică, cu podeaua putrezită. De acolo se întindeau o grădină mică, cochetă, împrejmuită cu un gard de fier forjat și apoi Dream Lake.

— Ai putea să-mi montezi o ușiță pentru pisică? I-a întrebat Zoë.

— Ce anume? s-a auzit vocea lui, din celălalt capăt al casei.

— O ușiță pentru pisici. Aici, în spate.

— Trebuia să existe și o pisică, I-a auzit bombănind.

— Ce vrei să spui? I-a întrebat Zoë și a roșit.

— Nimic.

— E ceva în neregulă dacă ai o pisică?

Alex a desfăcut cît a putut de mult banda metalică a ruletei și a întins-o pe podea.

— Nu-mi pasă dacă ai sau nu animal de companie. Uită că am spus ceva. Și da, îți pot monta o ușiță. Dar nu-ți pot garanta că pe acolo nu va intra vreun raton sau vreo vulpe.

— Îmi asum acest risc, i-a răspuns sec Zoë.

Tăcere.

În timp ce Alex măsoara camera de zi și își nota dimensiunile, Zoë a pornit să cerceteze bucătăria minusculă. După cum se aștepta, nu existau nici cuptor cu microunde și nici mașină de spălat vase. Împreună cu Justine, convenise că vor alocă parte din buget unor electrocasnice noi, pentru că renovarea bucătăriei avea să sporească valoarea casei. Lui Zoë i se părea util să aibă cuptorul cu microunde încastrat. Iar mașina de spălat vase, natural, va fi lângă chiuvetă. Iar frigiderul într-o zonă în care să nu riște să lovească peretele cu ușa, atunci când dorea să-l deschidă.

Ar fi putut economisi niște bani vopsind dulapurile și punându-le mînere noi. A deschis ușa unuia dintre ele. Interiorul era acoperit de praf. Pe raftul din mijloc era un obiect. Zoë s-a ridicat pe vîrfuri să ajungă la el. Era un tel vechi, ruginit, cu mînerul din lemn. Nu mai putea fi folosit, dar s-ar fi găsit cu siguranță cineva care să-l vrea ca decorațiune. Zoë și-a spus, gînditoare, că va trebui să-și facă un cont pe eBay, vrînd-nevrînd. Emma păstrase mult prea multe lucruri vechi.

A lăsat telul deoparte, speriată de un obiect care a aterizat pe blat, căzînd din dulap.

Nu era un obiect. Era un păianjen. Un păianjen *urias*.

Acesta a început să sară spre ea, cu o viteză uimitoare.

Opt

Auzindu-i țipătul, Alex a reacționat imediat. În câteva secunde era deja lângă ea. Zoë fugise din bucătărie, cu ochii mari cât cepele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

— Un pă-păianjen, a reușit ea să spună.

— E aici, i-a strigat spiritul din bucătărie. Blestematul sare de pe un bufet pe altul.

Alex s-a repezit în bucătărie și l-a omorât cu o lovitură sigură de tel.

L-a privit mai de aproape și a fluierat lung. Era un păianjen-lup, specie care obișnuiește să se ascundă ziua și să iasă la vînat noaptea. Exemplarul acesta era mai mare decît oricare altul. A zîmbit gîndindu-se ce reacție ar fi avut Sam într-o asemenea situație. Sam ar fi găsit o modalitate să-l prindă fără să-i facă vreun rău și să-l ducă afară, iar în tot acest timp le-ar fi ținut o lecție despre respectul față de natură.

A privit în jurul lui. De tavan atîrnau niște fire de păianjen, într-un colț. Păianjenii își țes plasele lângă sursele de mîncare, ceea ce însemna că acolo era o colonie de insecte atrase de umezeala din perete.

— Alex, s-a auzit vocea spiritului, e ceva în neregulă cu Zoë.

Încruntat, Alex a ieșit din bucătărie și a găsit-o pe Zoë în mijlocul camerei de zi, cu brațele încolăcite în jurul taliei. Respira greu, neregulat, ca și cum plămînii nu o mai ajutau. Din doi pași a fost lîngă ea.

— Ce s-a întîmplat?

Ea nu a părut să-l audă. Își ținea privirea ațintită într-un loc și tremura toată.

— Te-a mușcat? a întrebat-o Alex cercetîndu-i atent obrazii, gîtul, brațele, fiecare centimetru de piele dezgolită.

Zoë a clătinat din cap și a încercat să spună ceva.

— A făcut un atac de panică, i-a spus spiritul. Încearcă să o liniștești.

A venit rîndul lui Alex să clatine din cap. Se pricepea să le înfurie pe femei, nu să le calmeze. Așa ceva nu avea în repertoriu.

Spiritul părea exasperat.

— Vorbește-i. Mîngîie-o pe spate.

Alex l-a privit oripilat. Nu dorea să o atingă și nu avea nici o explicație pentru asta. Doar convingerea că asta ar fi dus la dezastru. Numai că Zoë tremura și se clătina pe picioare, părăind la un pas de leșin. Nu avea de ales. A întins mîinile spre ea. Cînd i-a simțit pielea pe palme, textura ei catifelată, a fost cuprins de un val de căldură care, în lumina circumstanțelor, nu putea fi decît un semn de depravare.

Avusese femei în orice poziție sexuală ce putea fi imaginată dar nu o luase pe niciuna în brațe doar cu intenția de a o alina.

— Uită-te la mine, Zoë, i-a spus încet.

Spre marea lui ușurare, ea l-a ascultat. Respira greu, de parcă aerul nu i-ar fi fost de ajuns, când de fapt problema era că inspira prea profund.

— Vreau să inspiri adânc și să expiri treptat, i-a spus Alex. Poți să faci asta?

Zoë îl privea fără să-l vadă, cu ochii plini de lacrimi.

— Pie-pieptul meu...

A înțeles-o imediat.

— Nu ai făcut atac de cord. Vei fi bine. Trebuie doar să-ți controlezi respirația. Ea continua să-l privească fix, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. Văzînd-o atît de tulburată, inima i s-a strîns. Ești în siguranță, s-a auzit spunîndu-i. Nu voi permite să pățești vreun rău. Gata.. A mîngîiat-o ușor pe obrazul catifelat, asemenea petalelor de orhidee. I-a atins nasul, presîndu-i o nară. Ține gura deschisă. Respiră pe nas, doar pe o nară.

Respirația ei a început să-și recapete ritmul normal. Dar nu era ușor. Suspina, sughița, dar se lupta să respire. Tot ce putea el să facă era să continue să o țină în brațe, răbdător.

— Bravo, i-a șoptit când a simțit-o că începea să se relaxeze. Așa... I-a cuprins chipul în palmă și i-a șters cu degetul mare lacrimile de pe obraz. Inspiră adânc.

Epuizată, Zoë și-a sprijinit capul pe umărul lui, iar buclele ei blonde i-au gîdilat bărbia. Alex a împietrit.

— Scuză-mă, a auzit-o spunîndu-i printre suspine. Îmi pare rău.

Nu pe cît de rău îi părea lui. Atingînd-o, trupul îi fusese inundat de o plăcere pură, mistuitoare, aproape dureroasă. Știuse că așa va fi. S-a trezit trăgînd-o mai aproape, alungîndu-i cu mîngîieri ultimele tremure. Simțurile păreau să i se deschidă ca să o primească. Mirosea a flori zdrobite, un parfum sec, inocent, pe care ar fi vrut să i-l inspire direct de pe piele, deschizîndu-i nasturii cămășii. Voia să-și lipească buzele de locul de pe gît unde i se simțea pulsul, să-l atingă cu limba.

Nevoia de a o atinge intim, de a-și trece mîinile prin părul ei, pe sub haine, aproape că-l înnebunea. Îi era însă de ajuns să stea acolo, lîngă ea, tulburat și dezorientat din cauza dorinței care îl cuprinsese.

Ochii întredeschiși au surprins o mișcare, în apropiere. Era spiritul, la cîteva zeci de centimetri depărtare, care se uita întrebător la el.

Alex i-a aruncat o privire ucigașă.

— Mă duc să verific și celelalte camere, a spus plin de tact spiritul și a dispărut.

Zoë se agăța de Alex, care părea singurul punct de stabilitate de pe lume, mijlocul nemișcat al unui carusel. Era conștientă că, după toate astea, nu va mai fi în stare să dea cu ochii de el. Se făcuse de rîs. El nu putea avea pentru ea altceva decît dispreț. Numai că... era atît de blînd... de

atent... Trecuse multă vreme de cînd o ținuse un bărbat în brațe – uitase cît de bine te simți. Surpriza cea mare era că Alex Nolan era capabil de o asemenea tandrețe. S-ar fi așteptat la orice de la el, dar la asta nu.

— E mai bine? a întrebat-o el după un timp.

Ea a dat din cap.

— Eu... am urît dintotdeauna păianjenii. Sînt... ca un ghem al morții cu opt picioare.

— De obicei mușcă oamenii doar ca să se apere.

— Nu-mi pasă. Mie tot mi-e frică de ei.

Era amuzat.

— Majorității oamenilor le este.

Zoë a ridicat capul și l-a privit cu ochi mari.

— Și ție?

— Nu. Continua să-i mîngîie obrazul. Chipul îi era auster, dar în ochi i se citea căldura. În munca mea te întîlnești adesea cu ei, așa că ajungi să te obișnuiești.

— Eu n-aș putea, i-a răspuns vehementă Zoë. Amintindu-și-l pe cel pe care tocmai ce-l văzuse a simțit cum pulsul i se accelera. Era imens. Și felul în care a aterizat și a început să sară spre mine...

— E mort, a întrerupt-o Alex, reîncepînd să o mîngîie liniștitor pe spate. Relaxează-te, altfel riști să te hiperventilezi iar.

— Era o văduvă neagră?

— Nu. Doar un păianjen-lup.

Ea s-a cutremurat.

— Nu sînt letali, i-a spus el.

— Trebuie să mai fie și alții. Casa probabil că este plină de ei.

— Mă ocup eu de asta. Părea atît de sigur pe el că Zoë a fost nevoită să-l creadă. Chipul lui era atît de aproape de al ei că îi vedea firele de barbă, abia crescute. Păianjenii pătrund prin crăpături sau prin alte locuri care nu sînt astupate. O să pun plase la toate gurile de aerisire și o să izolez foarte bine peste tot. Va fi casa cea mai lipsită de insecte de pe insulă, crede-mă.

— Îți mulțumesc.

O clipă mai târziu, Zoë a realizat că era încă strîns lipită de el. Și că el începea să se excite, din cauza apropierii trupurilor lor. Nu a reușit însă să se miște de acolo, ci s-a lipit și mai tare de el, paralizată de plăcere.

Alex a îndepărtat-o ușor și a făcut cîțiva pași, fără să scoată un sunet.

Zoë încă îi mai simțea amprenta corpului, în locurile în care se atinseseră. Disperată, a încercat să găsească ceva de spus, să rupă tăcerea dintre ei. Într-un final, a găsit:

— Va trebui să renunț la ușița pentru pisici?

El a scos un sunet, de parcă ar fi încercat să-și dreagă vocea. Zoë și-a dat seama însă că de fapt se abținea să nu izbucnească în rîs. A privit-o peste umăr, cu ochi amuzați:

— Da, i-a răspuns.

După ce Zoë s-a desprins din brațele lui, Alex și-a recăpătat atitudinea de profesionist. În timp ce ea studia cu

atenție restul casei, el a continuat să măsoare și să schițeze un plan. Încerca cu orice chip să-și abată atenția de la ea.

Ar fi vrut să o ducă undeva, într-o încăpere întunecată și liniștită, să o dezbrace și să facă dragoste cu ea. Numai că ea avea o demnitate fragilă pe care, pentru un motiv neștiut, nu voia să i-o distrugă. Îi plăcea felul în care îi făcuse față atunci când se contraziseseră pe materialul blatului de bucătărie. Și zîmbetele pe care i le aruncase, dincolo de timiditate. Îi plăceau mult prea multe lucruri la ea și Dumnezeu îi era martor că din asta nu va ieși nimic bun. Așa că le va face amîndurora o favoare și se va ține departe de ea.

În timp ce Alex scria de zor bilețele pe masa din crom, Zoë s-a apropiat de ușa care dădea spre copertina care acoperea locul de parcare.

— Alex, a spus ea uitîndu-se pe geamul murdar, ar fi greu să-l transformăm în garaj?

— Nu, i-a răspuns el. Ar trebui doar să-i adaug pereți laterali, să-l izolez și să-i pun ușă.

— Vrei să incluzi și asta în deviz?

— Bineînțeles.

Privirile li s-au întîlnit. Cu mare efort, Alex s-a reîntors la notițele lui.

— Poți pleca, i-a spus. Eu mai rămîn să mai măsoar și să fac cîteva fotografii. Închid eu și-ți fac o cheie nouă.

— Mulțumesc. A ezitat. Vrei să rămîn, să te ajut?

Alex a clătinat din cap.

— M-ai încurca.

Spiritul s-a apropiat de masă.

— Cît poți fi de fermecător! i-a spus ironic. Ești așa de obicei sau doar atunci cînd te străduiești?

Zoë s-a apropiat de masă și a așteptat ca Alex să ridice privirea spre ea.

— Aș vrea să... îți mulțumesc.

— N-ai de ce, i-a spus Alex.

— Ai fost foarte amabil, a continuat ea. Aș vrea să-ți întorc favorul... aș putea să-ți pregătesc cina, într-o seară.

— Nu este nevoie.

Spiritul părea dezgustat.

— Ce e rău în asta?

— Mi-ar face plăcere, a insistat Zoë. Și... să știi că nu gătesc rău. Ar trebui să încerci.

— Da, ar trebui să încerci, a repetat spiritul.

Alex l-a ignorat și s-a întors spre Zoë.

— Am un program foarte încărcat.

Spiritul i s-a adresat atunci lui Zoë, deși ea nu-l putea auzi.

— Vrea să spună că preferă să stea singur și să-și bea mințile.

Pentru că fusese refuzată, Zoë și-a plecat privirea.

— Voi trece pe la pensiune peste cîteva zile, să-ți aduc niște schițe. Le vom parcurge împreună și vom face modificări, acolo unde vei dori. După care îți voi face un deviz.

— Vino în orice zi, după micul dejun. Acesta se termină la ora zece, în timpul săptămînii și la unsprezece și

jumătate în week-end. Sau... vino mai devreme să iei micul dejun la noi. A atins ușor, cu vârful degetelor, masa din crom. Mi-aș fi dorit să poată fi restaurată, a spus gânditoare. Îmi place setul acesta de luat masa.

— Se poate, i-a spus Alex. E nevoie doar să fie curățate bine și să li se aplice cîteva straturi de vopsea cromată.

— Probabil că nu merită efortul, de vreme ce unul dintre scaune lipsește.

— Al patrulea scaun este sprijinit de casă. Nu l-ai văzut pentru că mi-am parcat eu camioneta în dreptul lui.

Zoë s-a luminat.

— Ce bine! Înseamnă că setul merită salvat. Trebuie să plec, a continuat ea coborînd tonul. Și-a luat geanta și a ieșit grăbită.

Ușa s-a închis cu zgomot în urma ei.

Alex s-a întors și s-a sprijinit cu palmele desfăcute de masă.

— Nu pot face asta, a reușit să spună.

— Ar fi trebuit să o inviți în oraș, i-a spus într-un final spiritul.

Alex a clătinat din cap.

— Și de ce nu?

— Cunosc atîtea moduri prin care pot răni o femeie... s-a oprit și a zîmbit trist. Nici nu le pot număra.

Zoë i-a povestit verișoarei tot ce se întîmplase în casa de pe malul lacului.

— Probabil că mă crede cea mai mare idioată de pe fața pămîntului, a spus cu capul plecat. Iar eu îmi doream atît de mult să mă placă...

— Sînt sigură că te-a plăcut.

— Nu, i-a răspuns cu amărăciune Zoë. Nu m-a plăcut.

— Înseamnă că este ceva în neregulă cu el. Toată lumea te place. Justine a făcut o pauză, după care a întrebat-o: de ce îți doreai să te placă?

Zoë a ridicat capul.

— Pentru că este un bărbat frumos. Ce zici de motivul meu?

— Doamne, cît ești de frivolă! Mă dezamăgești. Spune-mi mai multe.

Zoë a zîmbit.

— Nu este vorba de felul în care arată. Deși îți ia ochii.

— Și în plus știe și tîmplărie, a spus Justine. Toți tîmplarii sînt sexy, chiar și cei urîți. Dar unui tîmplar frumos... ei bine, cine i-ar putea rezista?

— Nu m-a atras de la început, ci doar după ce a omorît păianjenul. Acela a fost marele lui atu.

— Absolut. Și eu ador bărbații care omoară insecte.

— Eu nu am mai putut respira, iar el a fost... tandru. Zoë a oftat și a roșit. M-a ținut în brațe și mi-a vorbit pe un ton... știi tu, vocea aceea profundă, blîndă...

— Toți bărbații din familia Nolan știu să vorbească așa, i-a răspuns Justine gînditoare. ca și cum tocmai s-ar fi refăcut după o bronșită. Sexy, într-adevăr.

Lui Zoë îi intrase părul în ochi. L-a dat deoparte suflînd spre el.

— Cînd ți s-a întîmplat ultima oară ca un bărbat să te privească de parcă ai fi unică pe lume? Ca și cum l-ar

interesa fiecare bătaie a inimii tale?

— Niciodată, a recunoscut Justine.

— Eu așa m-am simțit, a continuat Zoë. Și nu m-am putut abține să nu mă întreb cum ar fi, cu un bărbat ca el. Pentru că ori de câte ori un bărbat mi-a spus că mă dorește a fost doar ca să-și mai adauge un trofeu în palmares. Iar cu Chris, care era atent și dulce, lucrurile nu erau niciodată... așa...

— Intense?

Zoë a dat din cap.

— Numai că Alex are ceva care mă face să cred că...
Vocea i s-a stins și nu a mai continuat.

Ochii lui Justine, căprui și catifelați, păreau acum preocupați.

— Tu știi foarte bine că eu sînt de părere că trebuie să-ți trăiești viața, Zoë. Îți spun de luni de zile că trebuie să ieși din casă. Dar Alex nu este bărbatul cu care să începi.

— Știm cu siguranță că are o problemă cu băutura?

— Dacă întrebi asta este clar că există o problemă. Iar cînd te implici într-o relație cu o astfel de persoană, intri într-o relație în trei: tu, el și băutura. Nu ai nevoie de așa ceva, mai ales acum că ți-ai asumat responsabilitatea Emmei. Nu încerc să-ți spun cum trebuie să procedezi, dar... asta fac. Îți spun în față să nu te încurci cu Alex. Există o mulțime de bărbați drăguți, normali, cărora le-ar face plăcere să fie cu tine.

— Chiar există? a întrebat-o Zoë. Și eu de ce nu l-am întîlnit pe niciunul?

— Pentru că-i intimidezi.

— Ei, te rog... M-ai văzut și în zilele în care-mi stătea îngrozitor părul, și după Ziua Recunoștinței, când am luat câteva kilograme, și când am avut cea mai nenorocită gripă... ce motiv ar avea să fie intimidați?

— Chiar și în cea mai proastă zi a ta, tot ești genul de femeie cu care bărbații visează să facă sex sălbatic.

— Dar eu nu vreau sex sălbatic, a protestat Zoë. Vreau doar... Nu a găsit cuvintele potrivite așa că a clătinat din cap, scuturîndu-și buclele. Vreau soluții, a spus într-un final. Nu mai vreau alte probleme. Iar cu Alex nu aș avea parte de altceva.

— Așa este. Lasă-mă să-ți aranjez eu o întâlnire. Cunosc o grămadă de tipi.

Zoë ura întâlnirile aranjate așa cum ura păianjenii. A zîmbit și a clătinat din cap, încercînd să uite de sentimentul de siguranță pe care îl găsisese în brațele lui Alex Nolan. Era un obicei prost de-al ei... să caute siguranță acolo unde ea nu exista.

Nouă

Mansarda din Rainshadow Road era plină cu cutii, piese de mobilier stricate și tot felul de obiecte abandonate de rîndurile de chiriași. Alex și-a spus că era un lucru bun că nu-i era teamă de insecte sau de rozătoare, de vreme ce acolo se ascundeau destule, cu siguranță.

— Cred că ar trebui să începi de aici, i-a spus spiritul din celălalt capăt al încăperii.

— Nu am de gînd să mă cocoț pe muntele acela de porcării, i-a răspuns Alex scuturînd un sac de gunoi gol.

— Dar lucrurile la care vreau eu să mă uit sînt în spate.

— Ajungem și la ele cîndva.

— Dacă ai...

— Nu sări coarda, i-a spus Alex. Doar de la tine nu mai promisem eu ordine. A conectat telefonul mobil la o pereche de boxe aflate lîngă ușă. Aplicația pe care o folosea reda cîntece de la un post de radio de pe internet, bazate pe o selecție făcută în prealabil. Pentru că spiritul se plîngea non-stop, Alex adăugase la lista lui și melodii mai zgomotoase. În plus, constata că începeau să-i placă Artie Shaw și Glenn Miller, deși nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

Se auzea acum vocea lui Sheryl Crow cu o versiune slow a lui „*Begin the Beguine*”. Spiritul s-a apropiat de boxe.

— Știu și eu melodia. Și a început să fredoneze.

Alex a deschis o cutie ponosită din carton și a găsit înăuntru o adevărată colecție de casete VHS cu filme de categoria B. A dat cutia deoparte și a ridicat o statueta din ghips care înfățișa o bufniță.

— De unde cumpără oamenii gunoaiele astea? a întrebat tare. Sau mai bine zis – de ce?

Spiritul asculta cu atenție cântecul.

— Am și dansat pe melodia asta, a spus ca prin vis. Îmi amintesc că țineam o femeie în brațe. Era blondă.

— Îi vezi chipul? I-a întrebat Alex, intrigat.

Spiritul a clătinat din cap.

— Amintirile mele par ascunse în spatele unei draperii. Văd doar umbre.

— Ai mai văzut și alții... așa ca tine?

— Alte fantome, adică? Nu. Spiritul a zîmbit fără urmă de veselie văzînd expresia lui Alex. Nu te osteni să mă întrebi despre viața de apoi. Nu știu nimic despre asta.

— Dar mi-ai fi spus dacă ai fi știut?

Spiritul i-a susținut privirea.

— Da. Ți-aș fi spus.

Alex s-a reapucat de treabă. A umplut un sac cu sticle și cioburi și l-a așezat cu grijă în cutia cu casete vechi. Spiritul continua să cînte.

— Mă întreb ce ai făcut oare de ai sfîrșit așa, i-a spus Alex.

Spiritul părea nedumerit.

— Crezi că este o pedeapsă?

— În nici un caz nu seamănă a premiu.

Spiritul a dat să zîmbească dar s-a încruntat imediat.

— Poate că este vorba de ceva ce nu am făcut, a spus după cîteva clipe. Poate că am dezamăgit pe cineva sau am irosit o şansă.

— Atunci de ce ai fi rămas lipit de mine? Ce rezolvă asta?

— Poate că trebuie să am grijă ca tu să nu repeți greșeala făcută de mine. Spiritul a înclinat capul, studiindu-l.

— Este numai treaba mea dacă vreau să-mi irosesc viața. N-ai ce face, prietene.

— Ești invitatul meu, a venit răspunsul amar.

Alex a luat la cercetat o altă cutie, plină cu dosare.

— Acolo ce este? l-a întrebat spiritul.

— Nimic. Alex răsfoia teancurile de hîrtii prăfuite. Par a fi niște cursuri de facultate din anii 70. Le-a aruncat și pe ele la gunoi.

Spiritul s-a apropiat din nou de boxe și a început să fredoneze un cover de-al formației U2, „*Night and Day*”.

Orele treceau, Alex muta cutii și umplea saci după saci, fără să găsească ceva de valoare cu excepția unor role de tapet cu dungi maro și cercuri galbene și a unei mașini de scris *L.C. Smith & Corona*, într-o casetă din material textil.

— Asta ar putea valora ceva, a comentat spiritul privind peste umărul lui Alex.

— Vreo cincizeci de dolari, poate, a spus Alex iritat de apropierea dintre ei. Hei... am și eu nevoie de puțin spațiu.

Spiritul s-a retras câțiva centimetri dar nu și-a luat ochii de la mașina de scris.

— Uită-te în casetă, te rog. Mai e și altceva?

Alex a ridicat mașina de scris și a privit dedesubt.

— Nu. Și-a îndreptat umerii și s-a ridicat. Ajunge pentru azi.

— Deja?

— Da. Trebuie să lucrez la schițele pe care i le-am promis lui Zoë. Și va trebui să-mi găsesc un loc în care să locuiesc, înainte ca Darcy să mă dea cu forța afară din casă.

Spiritul privea trist la cutiile încă neatinse.

— Dar mai sînt atîtea de cercetat!

— Ne întoarcem mîine.

Spiritul era decepționat.

— Încă cîteva minute, a spus cu încăpățîinare.

— Nu. Și așa mi-am pierdut mare parte din zi sortînd gunoaie, doar pentru tine. Mai am și altele de făcut. Trebuie să cîștig bani. Spre deosebire de tine, eu nu pot supraviețui cu aer.

Spiritul i-a răspuns cu o privire plină de ură.

Alex și-a deconectat telefonul de la boxe și a apucat un sac imens de gunoi pe care a început să-l tîrască după el. Printre zgomotele făcute l-a auzit pe spirit cîntînd:

— *Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doo...*

— Nu mai cînta porcăria asta, i-a spus Alex. Vorbesc foarte serios. Știi că nu suport cîntecul acesta. Dar în timp ce cobora, vocea spiritului îl urma:

— *Yaaka hula hickey dula, Yaaka hula hickey doo!*

Zece

Pe cînd așeza în mașina de spălat vase ultimele farfurii rămase după micul dejun, Zoë a auzit cum cineva zgîria ușa din spate a bucătăriei. S-a dus să o deschidă. Byron a intrat cu un miorlăit trist, ținîndu-și coada pe sus. S-a oprit și a privit-o cu ochi rugători.

Zoë a zîmbit și l-a mîngîiat pe blana albă, sîrmoasă.

— Știu de ce ai venit.

S-a dus la aragaz și adunat toate rămășițele de omletă în farfuria lui Byron. Acesta a început să mănînce cu poftă, dînd din coadă de plăcere.

Justine a intrat în bucătărie.

— Te caută cineva. Nu am știut dacă să-i spun că ești aici sau nu.

— A venit Alex? a tresărit Zoë, încîntată. Te rog, spune-i să intre.

— Nu este el. Este fostul tău.

Zoë a încremenit. Nu-l mai văzuse pe Chris de mai bine de un an și nu mai vorbise cu el, cu excepția cîtorva email-uri impersonale. Din cîte știa Zoë, nu avea nici un motiv să vină pe insulă.

— Este singur sau cu partenerul lui?

— Singur, i-a răspuns Justine.

— Ți-a spus de ce a venit?

Justine a clătinat din cap.

— Vrei să scap de el?

Zoë era tentată să-i răspundă că da. Nu se despărțise în termeni răi de Chris, era adevărat. Divorțul lor fusese unul amiabil, nu se lăsase cu vărsare de sânge. Se simțise trădată în calitate de soție, dar ca prietenă nu putea să nu manifeste înțelegere pentru durerea și confuzia prin care trecuse în mod evident. După prima aniversare a căsătoriei lor, Chris venise la ea cu ochii în lacrimi și încercase să-i explice că, deși o iubea și avea să o iubească mereu, avea o relație cu un coleg de-al lui de la firma de avocatură. Îi explicase că nu se mai putea preface, deși încercase să-și înăbușe sentimentele și dorințele. Mai fusese atras de bărbați și în trecut, dar știuse că familia lui cea conservatoare nu va fi de acord. Numai că acum ajunsese la un punct în care nu mai putea trăi în minciună. Regretul cel mai mare era că o rănea pe Zoë, că o dezamăgise. Nu intenționase niciodată să-i facă rău.

— Aiurea! spusese Justine atunci când discutase cu Zoë despre asta. Nu a fost cinstit cu tine. Ar fi putut să vină la tine și să-ți spună: Zoë, uite ce simt. Și ați fi discutat despre asta. Numai că el a ales să te mintă în mod repetat și te-a înșelat. Și asta înseamnă că este un măgar, indiferent că este gay sau nu.

Acum, când știa că avea posibilitatea să-l revadă, Zoë simțea un nod în stomac.

— Trebuie să-l primesc, a spus cu jumătate de gură. Nu mi se pare corect să nu discut cu el.

— Ești prea ușor impresionabilă, a mormăit Justine. Bine, îl trimit înapoi.

Cîteva minute mai târziu, ușa s-a deschis iar Chris a intrat temător.

Era la fel de frumos ca întotdeauna, înalt și subțire, cu părul des de culoarea grîului. Chris fusese mereu în formă, avea grijă la alimentație, mîncă doar foarte rar carne roșie sau bea al doilea pahar cu vin. *Fără unt, smîntînă sau carbohidrați*, obișnuia să-i repete lui Zoë atunci cînd ea îi gătea. Ea îl ascultase, deși restricțiile lui alimentare erau foarte mari. În prima seară, după ce se mutase din apartamentul lor, își făcuse un castron imens de spaghetti carbonara, cu sos de vin alb, cu trei ouă și un strat zdravăn de parmezan, iar din loc în loc presărase bucăți crocante de bacon prăjit.

Chris a zîmbit cînd a văzut-o.

— Zoë, a spus încet și a făcut un pas înainte.

A urmat un moment stînjitor, cînd s-au apropiat unul de celălalt, cu intenția de a se îmbrățișa, dar au sfîrșit prin a-și da mîna. Zoë a constatat cu surprindere că îi făcea mare plăcere să-l revadă, că-i lipsise.

— Arăți minunat, i-a spus el.

— Și tu. A văzut însă, cu îngrijorare, că ochii lui verzi erau umbriți de tristețe, că-i apăruseră cîteva riduri, prea adînci și prea repede.

Chris a dus mîna la buzunarul sacoului impecabil croit și a scos de acolo un săculeț din catifea.

— Am găsit-o ieri în spatele unei comode, i-a spus întinzîndu-i obiectul. Îți mai amintești cît am căutat-o?

— Dumnezeu! a exclamat Zoë văzînd broșa. Fusesse preferata ei din toată colecția, un ceainic vintage din argint, împodobit cu ametiste. Credeam că am pierdut-o.

— Am vrut să ți-o aduc chiar eu, i-a spus Chris. Știu cît de importantă este pentru tine.

— Mulțumesc. I-a zîmbit larg. Rămîi pe insulă în weekend?

— Da.

— Singur? s-a căznit să-l întrebe. Încercau amîndoi din greu să fie relaxați, să ascundă sub o conversație oarecare ceea ce-i stînjenea.

Chris a dat din cap.

— Trebuia să plec, să mă gîndesc. Am închiriat o casă pentru cîteva nopți. Sper să văd balene, poate chiar să ies cu caiacul. A privit în jur, la vasele care trebuiau curățate, la resturile micului dejun. Am venit într-un moment nepotrivit. Ai treabă...

— Nu este nici o problemă. Nu vrei să mai rămîi, să bei o cafea?

— Doar dacă bei și tu cu mine.

Zoë i-a făcut semn să se așeze la masă și s-a întors să pună de cafea. Chris a preferat însă să se sprijine de bufet și să o privească.

— Pe unde este casa pe care ai închiriat-o? I-a întrebat Zoë numărînd măsurile de cafea din filtru.

— La Lonesome Cove. Un nume potrivit pentru situația mea de acum.

— Of... Zoë a umplut vasul de sticlă cu apă, la chiuvetă. Probleme cu... partenerul?

— Nu are rost să-ți dau detalii. Numai că există ceva care nu-mi dă pace... la care mă gîndesc mereu. Faptul că nu ți-am cerut iertare cu adevărat pentru ce ți-am făcut. Nu am gestionat bine situația. Îmi pare foarte rău, să știi. Eu... A închis gura și a încleștat fălcile.

Zoë a turnat cu grijă apa în filtru.

— Dar ai făcut-o, i-a zis. Ți-ai cerut scuze, chiar de mai multe ori. Poate că te-ai fi descurcat mai bine, dar nici nu vreau să-mi imaginez cît de greu ți-a fost. Eram atît de concentrată pe propriile sentimente că nu m-am gîndit cît îți era și ție de greu. Și că trebuia să faci față reacțiilor celorlalți. Eu una te-am iertat demult, Chris.

— Eu nu m-am iertat, i-a spus Chris și și-a dres cu zgomot glasul. Nu mi-am asumat responsabilitatea. Ți-am spus că nu era vina mea. Și nu m-am gîndit nici o clipă prin ce treceai. Redevenisem parcă adolescent, treceam printr-o fază specifică acelei vîrste. Îmi pare atît de rău, Zoë.

Rămasă fără cuvinte, Zoë a pornit filtrul și s-a întors cu fața spre el. Și-a șters cu nervozitate mîinile de șorț, de cîteva ori.

— Nu este nici o problemă, i-a spus. Chiar nu este. Eu sînt bine. Tu mă îngrijorezi, însă. De ce pari atît de nefericit?

Spune-mi ce s-a întâmplat.

— M-a părăsit pentru altcineva, a spus Chris cu un zîmbet amar. Există dreptate pe lume, nu-i așa?

— Îmi pare atît de rău, i-a spus ea cu blîndețe. Cînd s-a întâmplat?

— Acum o lună. Nu mai pot mânca, nu mai pot respira, nu mai pot dormi. Mi-am pierdut pînă și mirosul, și gustul. Am fost și la doctor. Îți vine să crezi că există un nivel al depresiei în care nu mai percepi mirosurile? A oftat adînc. Tu ai fost cea mai bună prietenă a mea. Ție îți puteam spune orice, la tine veneam prima oară să-ți povestesc.

— Da. Și tu mi-ai fost cel mai bun prieten.

— Îmi lipsește asta. A înghițit în sec. Crezi că ne-am putea întoarce la ce a fost? Nu ca atunci cînd eram căsătoriți... doar la partea cu prietenia.

— La partea asta da, i-a răspuns ea imediat. Hai, așează-te și spune-mi ce s-a întâmplat. Și între timp eu îți pregătesc micul dejun, ca în vremurile bune.

— Nu prea mi-e foame.

— Nu trebuie neapărat să mănînci, i-a spus ea pornind aragazul și așezînd o tigaie mare, neagră, din oțel. Dar eu vreau să-ți pregătesc ceva.

Așa se întîmpla seară de seară, atunci cînd erau căsătoriți. Chris se așeza și o ținea de vorbă în timp ce ea gătea. I se părea familiar să revină la asta, chiar și după timpul lung în care fuseseră despărțiți. Chris i-a povestit despre problemele lui cu partenerul, despre felul în care entuziasmul de început a dispărut, fiind înlocuit de rutină.

După care lucruri care păruseră niște copilării – politică, bani, prostii precum felul în care se derula sulul de hîrtie igienică, de deasupra rolei sau de dedesubt – toate au devenit importante. Așa că au început să se certe.

Chris s-a oprit din povestit, văzînd cum Zoë spărgea cu o singură mîină cîteva ouă, într-un castron. Unul, două, trei.

— Ce faci acolo?

— Omletă.

— Nu uita: fără unt.

— N-am uitat. Zoë l-a privit peste umăr și a reluat: îmi povesteai despre certuri.

— Da. Cînd ne certam, se schimba complet. Devenea alt om, capabil să folosească orice armă ar fi avut împotriva ta. Tot ce-i încredințai doar lui, în intimitate. Dorea să cîștige cu orice preț... A făcut o pauză, văzînd că Zoë topea puțin unt într-o tigaie mică. Hei...

— Este omletă franțuzească, i-a spus ea cu blîndețe. Așa trebuie făcută. Uită-te și tu în altă parte și continuă să povestești.

Chris a oftat resemnat și a mers mai departe cu povestirea.

— Îmi doream mult prea mult să-l știu mulțumit. Nu puteam riposta. Dar a fost primul bărbat pe care...

Zoë toca ierburi proaspete – pătrunjel, tarhon și busuioc – pe care le-a amestecat cu ouăle. Înțelegea prin ce trecea Chris. Știa cum te învinovățești după o despărțire, cum reiei în minte fiecare conversație, încercînd să-ți dai seama ce ar fi trebuit – sau nu – să spui. Că îți dorești să

dormi continuu, chiar dacă ai dormit deja prea mult, că nu poți mânca, deși ești înfometat.

Și cum te simți atunci când celălalt încearcă dar nu reușește să te iubească.

— Nu ai de unde să știi cum va evolua o relație, i-a spus Zoë. Măcar ai încercat.

— Așa o fi, i-a răspuns cu amărăciune Chris, fără să o privească în ochi. Se pare însă că nu am prea mult noroc în dragoste.

— Justine spune că din fiecare relație înveți câte ceva.

— Iar eu ce am învățat din asta? a întrebat-o el cu tristețe.

Zoë a dus mîna deasupra tigăii, testînd căldura care se ridica. Cînd i s-a părut că era la temperatura potrivită a turnat ouăle și a început să le amestece cu furculița.

— Ai aflat mai multe despre tine. Și despre genul de iubire pe care îl cauți.

Spărgea cocloașele de ou care se formau, mînuind cu îndemînare tigaia cu mișcări precise ale încheieturii, pînă ce compoziția s-a încheiat. A mărit flacăra aragazului rumenind frumos suprafața delicată. A răsturnat totul pe o farfurie, lăsînd ca omleta să se rostogolească asemenea unui cilindru strălucitor, colorat de soare.

A ornat farfuria cu felii de portocală și cu petale de levănțică și i-a așezat farfuria lui Chris, în față.

— Arată senzațional, a spus el. Dar nu pot înghiți nimic.

— Doar o gură-două.

Părînd resemnat, Chris a tăiat puțină omletă. Combinația de texturi l-a vrăjit: ouăle bine făcute, fără să fie uscate, aroma subtilă a ierburilor, sărutul de sare de mare și un pic de piper negru, proaspăt rîșnit. Fără să scoată vreun cuvînt a mai luat o înghițitură, apoi încă una. Obrajii i s-au îmbujorat ușor de plăcerea de a mânca.

— Dacă mi-ar place femeile m-aș căsători din nou cu tine.

Zoë a zîmbit și i-a mai turnat cafea în ceașcă.

În timp ce Chris mânca, Zoë a început să facă niște mini-prăjituri cu caise pentru ceaiul de după-amiază al oaspeților. A amestecat ingredientele și a turnat compoziția într-o tavă. În timp ce-și vedea de treabă i-a povestit lui Chris despre starea de sănătate a bunicii. El a ascultat-o atent, înțelegător.

— Îți va fi foarte greu, i-a spus. Cunosc cîteva persoane care au avut grijă de rudele lor care sufereau de aceeași boală.

— Mă descurc eu, i-a răspuns.

— Cum poți fi atît de sigură?

— Nu am de ales. Trebuie să fac față, indiferent de felul în care vor decurge lucrurile.

— Ai discutat cu tatăl tău despre asta?

Zoë a zîmbit amar. S-a așezat lîngă el, la masă.

— Nu ne vorbim, comunicăm doar prin email-uri. Mi-a scris că va veni să o vadă pe Emma după ce ne vom instala în casa de pe malul lacului.

— Ce drăguț! Chris îl văzuse pe tatăl lui Zoë doar de câteva ori, dar descoperise imediat că ei doi nu aveau nimic în comun, cu excepția cromozomilor XY. După căsătoria lor, Chris îi spusese lui Zoë că tatăl ei o condusesse la altar cu entuziasmul și tandrețea unui sortator de colete de la o firmă de curierat.

— Nu cred că Emma așteaptă cu nerăbdare să-l revadă, ca și mine de altfel, a recunoscut Zoë. Ei doi nu și-au mai vorbit de la divorț.

— De la divorțul *nostru*? a întrebat Chris, căruia nu-i venea să creadă.

— Este împotriva divorțurilor, indiferent de motivație.

— Dar și el a trecut prin unul.

— De fapt, nu. Mama ne-a abandonat, dar nu au divorțat niciodată. Zoë a zîmbit amar. Mi-a spus că ar fi trebuit să fiu o nevastă mai bună, că ar fi trebuit să te duc la consiliere și că dacă m-aș fi străduit tu nu ai fi devenit gay.

— Nu am devenit gay, Zoë. Eram gay. Sînt. Chris a clătinat din cap, rîzînd. Consilierea nu m-ar fi schimbat, așa cum nu ar fi putut să-mi schimbe forma nasului sau culoarea ochilor. Vrei să vorbesc eu cu el? Nu mi-aș fi imaginat că te va învinovăți pentru ceva care...

— Nu. Este drăguț din partea ta, dar nu este nevoie. Nu cred că m-a învinovățit cu adevărat, în adîncul inimii lui. Numai că profită de orice ocazie să mă critice. Nu se poate abține. A da vina pe altcineva este mai ușor decît să crezi că ai motive să te învinovățești. A întins mîna și i-a acoperit-o pe a lui. Îți mulțumesc.

Chris i-a strîns cu blîndețe mîna înainte de a-i da drumul.

— Și ce mai e nou în viața ta? Vreun bărbat?

Zoë a clătinat din cap.

— Nu am timp pentru viața amoroasă. Sunt foarte ocupată. În plus, acum trebuie să amenajez casa pentru bunica.

Chris s-a ridicat și și-a dus farfuria la chiuvetă.

— Sper că-mi vei spune dacă vei avea nevoie de ajutor.

— Da. Zoë s-a ridicat la rîndul ei. Se simțea ușurată, pentru că relația dintre ei devenise în sfîrșit cea care ar fi trebuit. Prietenie... nimic mai mult, nimic mai puțin.

— Îți mulțumesc, i-a spus simplu Chris. Ești o femeie frumoasă, Zoë, și nu vorbesc doar de exterior. Sper să găsești bărbatul potrivit, într-o bună zi. Îmi pare rău că te-am abătut din drumul tău. A întins brațele iar ea l-a lăsat să o îmbrățișeze. Trebuia să aflu dacă mă mai urăști încă, a vorbit Chris pe deasupra capului ei. Mă bucur atît de mult că ți-a trecut.

— Eu nu te-aș putea urî, a protestat ea.

Ușa bucătăriei s-a deschis și a intrat cineva. Chris și-a desprins brațele din jurul ei iar Zoë a privit spre ușă, așteptîndu-se să o vadă pe Justine.

Alex Nolan apăruse în prag, cu chipul aspru, lipsit de orice umbră de zîmbet. Arăta mai masiv decît și-l amintea Zoë, mai amenințător. Ar fi putut jura că momentul acela din casa de pe malul lacului, atunci cînd o ținuse în brațe,

nici nu existase cu adevărat. Că fusese doar un vis. A măsurat-o pe Zoë din cap pînă în picioare, cu o privire de gheață.

— Bună, i-a zis Zoë. El este fostul meu soț, Chris Kelly. Chris, el este Alex Nolan. Se va ocupa de casa de pe malul lacului.

— Nu am hotărît încă asta, i-a spus Alex.

Continuînd să țină un braț pe după umerii lui Zoë, Chris a întins cealaltă mînă spre Alex.

— Mă bucur să te cunosc.

Alex i-a strîns mîna și s-a uitat mai apoi din nou la Zoë.

— Vin altă dată, a spus scurt.

— Nu, te rog să rămîi. Chris tocmai se pregătea să plece. Văzînd teancul de hîrtii din mîna lui, l-a întrebat: acolo sînt planurile? De-abia aștept să le văd.

Alex și-a îndreptat din nou atenția spre Chris. Deși pe chip nu i se citea nimic, prin aer plutea ostilitatea.

— Locuiești aici?

— În Seattle, i-a răspuns sec Chris.

— Ai rude pe-aici?

— Doar pe Zoë.

Răspunsul a fost urmat de o tăcere grea.

Chris și-a retras brațul și a șoptit:

— Mulțumesc pentru micul dejun. Și pentru... restul.

S-a auzit un zornăit metalic. Alex se juca nerăbdător cu cheile mașinii.

Chris a schimbat o privire cu Zoë, ca și cum ar fi întrebat-o:

— Ce-i cu tipul acesta?

Zoë nu ar fi știut ce să-i răspundă, așa că s-a mulțumit să dea din cap.

Fostul ei soț a ieșit din bucătărie, închizînd cu grijă ușa în urma lui.

Zoë s-a întors cu fața spre Alex. Era îmbrăcat așa cum nu-l mai văzuse pînă atunci, cu un tricou gri și blugi pătați de vopsea.

— Vrei să mănînci ceva? I-a întrebat Zoë.

— Nu, mulțumesc. Și-a așezat portofelul și cheile pe masă și a scos o foaie din teanc. Nu durează mult. Trebuie să discutăm doar cîteva lucruri, apoi plec și-ți las hîrtille să le studiezi.

— Nu mă grăbesc, i-a spus Zoë.

— Eu da.

Zoë s-a încruntat. A venit lîngă el, la masa pe care începuse să așeze meticulos planurile, schițele și propunerile de reamenajare.

Alex îi vorbea fără să o privească:

— Îți voi aduce altădată cîteva cataloage ca să-ți alegi obiectele sanitare. De cît timp ești divorțată?

Zoë a clipit, uimită de întrebarea pusă atît de abrupt.

— De doi ani.

El nu a avut nici o reacție, poate doar cutele de o parte și de alta a gurii să i se fi adîncit puțin.

— Am fost buni prieteni încă din liceu, a spus Zoë. S-a dovedit că ar fi trebuit să rămînem așa. Nu l-am mai văzut

demult pe Chris. A apărut azi-dimineață la ușa mea, pe neanunțate.

— Ce faci cu fostul tău soț e numai și numai treaba ta. Lui Zoë nu i-a plăcut intonația lui.

— Nu fac nimic cu el. Sîntem divorțați.

El a ridicat din umeri.

— O grămadă de oameni fac sex cu foștii lor.

Ea a clipit, consternată.

— Ce rost ar mai avea să te culci cu cineva de vreme ce te-ai despărțit?

— Din comoditate. Dîndu-și seama din privirea ei că nu înțelegea, Alex a continuat: fără cine în oraș, fără pretenții. Ca și cum ai comanda de mîncare acasă.

— Mie nu-mi place să comand mîncare pentru acasă, i-a răspuns Zoë. Și mi se pare că nu există motiv mai greșit pentru care să faci sex cu cineva. Doar din comoditate. Ca o mîncare reîncălzită, asemenea cărnii la conservă, dacă vrei.

— Cînd ți-e foame, mîncarea reîncălzită nu ți se mai pare deloc rea.

— Da, dar nu este cum ar trebui.

— Cui îi pasă? Este doar vorba de funcționarea organismului.

— Mîncatul?

— Mă refeream la sex, i-a răspuns el sec. Și oricum, nu orice mîncare – sau act sexual – trebuie neapărat să fie o experiență deosebită.

— Nu sînt de acord. pentru mine, sexul înseamnă și încredere, onestitate, respect...

— Dumnezeu! Rîdea încetișor, ironic. Cu asemenea standarde, mă întreb dacă mai ai parte de sex.

Zoë l-a privit indignată.

Alex a ridicat ochii spre ea și lucirea amuzată i-a dispărut din privire. S-a sprijinit cu mîinile de masă, de o parte și de alta a ei. Trupurile le erau apropiate dar nu li se atingeau. Inima a început să-i bată cu putere și nu mai reușea să respire.

Chipul lui era deasupra feței ei, răsufierea lui răcoroasă și dulce, cu aromă de gumă cu scorțișoară, o mîngîia.

— Nu ai făcut niciodată sex doar așa, pur și simplu?

Zoë a clipit.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, a reușit să-i răspundă.

— Adică să faci sex cu o persoană care nu înseamnă nimic pentru tine. Sex sălbatic, primar, greșit din toate punctele de vedere. Dar să nu-ți pese, pentru că te simți bine. Să știi că poți face orice, pentru că nu va trebui să dai nici o explicație mai apoi. Fără reguli, fără regrete. Doar doi oameni în întuneric, provocîndu-și unul celuilalt plăcere.

Pentru o clipă, Zoë a încercat să-și imagineze scena și a simțit un ghem de foc în stomac. Își simțea pulsul bătînd cu putere la baza gîtului. Alex s-a îndepărtat cu o mișcare bruscă.

— Ar trebui să încerci, cîndva, a sfătuit-o cu răceală. Fostul tău soț pare disponibil.

Zoë și-a dat părul pe după urechi și apoi și-a scos șorțul.

— Chris nu m-a vizitat pentru asta, i-a spus într-un târziu. Tocmai s-a despărțit de iubirea lui. Simțea nevoia să discute cu cineva.

— Cu tine. Alex a privit-o ironic.

— Da, i-a răspuns ea imediat, simțind că urma o insultă. De ce nu cu mine?

— Cu o femeie care arată așa, ca tine? Dacă fostul tău vine să discute cu tine despre problemele lui, să știi că motivul nu este că ai fi un bun psiholog. Ci că vrea să ți-o tragă.

Înainte ca ea să apuce să riposteze s-a auzit soneria cuptorului. Rănită, Zoë era tentată să-i spună să iasă din bucătăria ei. A luat două mănuși și s-a aplecat spre cuptor. În clipa în care a deschis ușa acestuia, bucătăria a fost inundată de aromele de caise și vanilie. A inspirat aerul dulce, gîndindu-se că Alex era cel mai cinic bărbat din cîți cunoscuse. Cît de groaznic trebuia să fie să privești lumea prin ochii lui!

Dacă nu ar fi fost atît de arogant, poate că i-ar fi fost milă de el.

A apucat cu fiecare mîină cîte o formă de prăjituri, dar cînd să le tragă afară, una din ele i s-a lipit de interiorul brațului. A scos un sunet slab. Era deja obișnuită cu accidentele minore dintr-o bucătărie, așa că nu a scos nici un cuvînt. A lăsat doar formele pe blatul dulapului.

Alex a apărut imediat lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Privirea lui era ațintită pe pata roșie de pe brațul ei. A tras-o cu forța lângă chiuvetă și a dat drumul la apa rece.

— Ține brațul aici. Ai trusă de prim-ajutor?

— Da, dar nu am nevoie de ea.

— Unde este?

— Aici, în dulapul de sub chiuvetă. Zoë s-a tras puțin deoparte, ca el să poată deschide ușa.

— E doar o arsură minoră, a spus trăgându-și mîna de sub jetul de apă, ca să o poată privi. Nici măcar nu va face bășică.

Alex a prins-o de încheietură și i-a readus-o sub apa rece.

— Ține mîna aici.

— Exagerezi, i-a spus ea. Nu vezi cîte semne am pe mîini, pe brațe? Toți bucătarii le au. Aici, în cot – a făcut un semn spre brațul celălalt – am un semn de cînd am vrut să mă sprijin de blat, dar am uitat că tocmai pusesem acolo o tigaie încinsă. Iar semnele acestea – i-a arătat cîteva locuri pe mîna stîngă – sînt de la cuțit... atunci cînd am încercat să decojesc un avocado sau cînd am vrut să curăț un pește. Odată chiar mi-am străpuns palma, luptîndu-mă cu niște stridii...

— De ce nu porți echipament de protecție? a întrebat-o.

— Aș putea să port o jachetă specială, de *chef*, i-a răspuns Zoë. Dar într-o zi caldă ca aceasta, nu ar fi deloc confortabil.

— Tu ai nevoie de mănuși de sudor, de fapt. Îți aduc eu.

Zoë l-a privit amuzată, dar a constatat că nu glumea deloc.

— Nu pot purta mănuși de sudor în bucătărie.

— Dar trebuie să te protejezi cumva. I-a luat mîna liberă și i-a examinat-o preocupat, atingîndu-i pe rînd cicatricile. N-aș fi crezut că gătitul este o ocupație atît de periculoasă. Cu excepția dăților în care eu sau unul din frații mei încercam să mîncăm ceva făcut de noi.

— Nu știți să gătiți nici unul?

— Sam nu se descurcă prea rău. Dar Mark, fratele nostru mai mare, știe doar să pregătească o cafea. Face cafea bună.

— Dar tu?

— Pot amenaja o bucătărie grozavă, dar nu pot pregăti nimic comestibil în ea.

Zoë nu a mai protestat cînd el i-a pus din nou brațul sub apa rece, protejîndu-i mîna de parcă ar fi fost o pasăre rănită.

— Și tu ai cicatrici. Zoë a îndrăznit să-i atingă cu vîrfurile degetelor linia fină de pe arătător. Pe asta de unde o ai?

— De la un cutter.

A trecut apoi la degetul mare:

— Și pe asta?

— De la un fierăstrău.

Zoë s-a strîmbat.

— În majoritatea cazurilor, un tâmplar se accidentează atunci cînd încearcă să facă economie de timp, i-a spus Alex. I-a eliberat mîna și a deschis trusa de prim-ajutor, căutînd pînă ce a dat de o cutie cu calmante. Unde ții paharele?

— În dulapul de sus, deasupra mașinii de spălat vase.

Alex a luat un pahar din dulap și l-a umplut cu apă de la frigider. I-a întins lui Zoë două tablete și paharul cu apă.

— Îți mulțumesc, i-a spus ea. Cred că brațul meu este în regulă acum.

— Mai rămîi puțin sub jetul de apă rece. Durerile provocate de arsuri durează cîteva minute, odată declanșate.

Resemnată, Zoë privea cum apa curgea pe brațul ei. Alex stătea lîngă ea, fără să se miște, fără să o atingă din nou. Spre deosebire de momentele tăcute, de camaraderie, pe care le împărtășise cu Chris, tăcerea dintre ei doi era intensă, voltaică.

— Zoë, a șoptit el. Ce ți-am spus mai devreme... Am fost deplasat.

— Ai fost, într-adevăr.

— Eu... îmi cer scuze.

Bănuind că nu era genul de bărbat care să se scuze prea des, sau cu ușurință, Zoë i-a răspuns:

— Nu face nimic.

În tăcerea grea care a urmat, Zoë era din ce în ce mai

conștientă de prezența lui solidă, de răsuflarea lui atît de aproape de ea. A întins mîna să testeze temperatura apei, iar ea s-a uitat discret la profilul lui perfect. Era un bărbat frumos, ca un înger întunecat, care fura plăceri de oriunde le putea găsi. Chiar și urmele exceselor, cearcănele de sub ochi, îl făceau să arate mai sexy.

O aventură cu el trebuia să o coste scump pe orice femeie.

Justine avea dreptate – dacă Zoë voia să iasă din nou cu bărbați, Alex nu era cel cu care trebuia să înceapă.

Stătuse prea mult timp cu brațul sub jetul de apă rece, așa că trupul i-a fost străbătut de frisoane. Și cu cît încerca să nu le bage în seamă, cu atît ele se îndeseau.

— Ai vreo jachetă pe aici? a întrebat-o Alex.

Ea a clătinat din cap.

— Să o întreb pe Justine...?

— Nu, i-a răspuns grăbită Zoë. Justine era în stare să cheme imediat ambulanța. Ar fi mai bine să o lăsăm în pace.

Ochii lui au strălucit amuzați.

— Bine. I-a pus mîna pe spate, iar Zoë i-a simțit căldura prin materialul subțire al tricoului.

A închis ochii. Cîteva momente mai tîrziu, mîna lui i-a alunecat pe umeri. O mînă mare și puternică, radiind căldură.

— Trebuie să-ți spun ceva, a reușit ea să articuleze. Legat de faptul că fostul meu soț nu avea intenția să se culce cu mine.

Alex și-a retras mîna.

— Nu este treaba...

— Am motive întemeiate să fiu sigură de asta. Pentru că... A ezitat, i se pusese un nod în gât. Probabil că Alex avea să o învinovățească pentru eșecul căsniciei, așa cum făcuseră tatăl ei și părinții lui Chris. Sau va fi crud, o va insulta. Sau și mai rău: nu-i va păsa deloc.

Avea o singură modalitate de a afla.

S-a forțat să vorbească. Nodul din gât a dispărut.

— Chris m-a părăsit pentru un bărbat.

Unsprezece

Auzind cuvintele lui Zoë, spiritul a spus doar:

— Eu am plecat. Și a dispărut.

Alex o privea înmărmurit pe Zoë, care încerca să-și ferească fața. Înainte ca el să reacționeze, Zoë s-a grăbit, mînată de nervozitate:

— Nu am știut că era gay atunci cînd ne-am căsătorit, i-a spus ea. Nici Chris nu știa, sau nu era pregătit să accepte acest lucru. Ținea cu adevărat la mine și a crezut... a sperat... că însurîndu-se cu mine totul se va rezolva. Că eu îi voi fi de ajuns. Dar nu a fost așa.

A făcut o pauză, roșie ca focul. Și-a trecut și cealaltă mîină sub apa rece și și-a lipit palmele de obraji. Încurajată de tăcerea lui Alex, a continuat:

— „O femeie care arată ca tine...”. Am auzit de nenumărate ori fraza aceasta. Și niciodată nu a dus la ceva bun. Oamenii care rostesc aceste cuvinte au senzația că m-au citit, fără să încerce să mă cunoască. Cred că sînt fie prostuță, fie falsă. Că mă interesează doar sexul... știi prea bine ce-și imaginează despre mine. Se aștepta ca el să o ironizeze, dar Alex nu a deschis gura, așa că a continuat: m-am maturizat mai devreme decît alte fete. La treisprezece

ani purtam deja sutiene cu cupă C. Fetele de o vîrstă cu mine nu mă plăceau, din cauza felului în care arătam. Au început să răspîndească zvonuri prin școală, despre mine. Băieții îmi strigau anumite lucruri atunci cînd treceau cu mașina pe lîngă mine. În liceu mă invitau la cîte o întîlnire numai ca să-și poată minți mai apoi prietenii, povestindu-le cît de departe au reușit să ajungă cu mine. Așa că nu am mai ieșit cu nimeni, o vreme. Nu aveam încredere în nimeni. Apoi m-am împrietenit cu Chris. Era inteligent și amuzant, pentru el nu conta cum arătam. Am devenit un cuplu – mergeam peste tot împreună, ne ajutam reciproc. A zîmbit melancolic. Chris a urmat Dreptul, eu am făcut arte culinare, dar am ținut mereu legătura. Vorbeam tot timpul la telefon, ne petreceam vacanțele împreună... și așa am ajuns să ne căsătorim.

Alex nu înțelegea deloc cum de ajunsese în această postură: stătea în picioare lîngă chiuvetă și o asculta pe Zoë făcîndu-i confidențe. Nu voia să mai audă nimic. Urîse dintotdeauna să asculte problemele altora. Dar Zoë continua să-i povestească iar el nu părea în stare să-i spună să se oprească. Deși ar fi făcut-o dacă ar fi vrut — și-a dat el seama. Chiar își dorea să o asculte, să o înțeleagă, iar asta îl speria nespus.

S-a trezit întrebînd-o:

— Înainte de căsătorie voi doi ați...?

— Da. Zoë avea fața pe jumătate ascunsă de privirea lui, dar și-a dat seama că roșise. Era plin de afecțiune. A fost... plăcut. Nici nu aveam suficientă experiență să ne dăm

seama cum ar trebui să fie. Am crezut că va fi mai bine, cu timpul.

Plin de afecțiune. Plăcut. Creierul lui își înfățișa o singură imagine: trupul ei gol. Și ce i-ar fi făcut el, dacă ar fi avut ocazia. Nu s-a putut abține să nu o mîngîie pe păr.

— Și cînd ai aflat?

Zoë a tras aer în piept.

— Mi-a spus că are o relație cu un alt bărbat. Un avocat de la firmă. Că nu voia să mă rănească, dar ceva lipsea relației noastre. Și nu fusese în stare să-și dea seama ce anume.

— Este destul de evident ce lipsea, dat fiind că s-a culcat cu un alt bărbat, a spus Alex.

Zoë i-a aruncat o privire, dar s-a relaxat văzînd strălucirea de umor din ochii lui.

Alex a lăsat să-i alunece mîna pe gîtul ei, savurînd senzația pielii catifelate. Bucătăria părea să respire în jurul lor, curenții de aer purtau miresme dulci-amăru de coajă de lămîie, scorțișoară și cafea. Simțea o foame nemăsurată, iar Zoë făcea parte din festin, era parcă făcută să fie gustată, simțită. Singurul lucru care îl ținea pe loc era urma de onoare adusă în punctul de a ceda. Dacă își permitea să facă ceea ce-și dorea acum, dacă Zoë nu-l oprea, avea să se întîmple cel mai rău lucru din viața ei. Iar el trebuia să o facă să înțeleagă asta.

— În liceu, i-a spus el, eu eram genul acela de idiot care își bătea joc de tine.

— Știu. După un moment, Zoë a adăugat: și mi-ai fi spus că sînt doar o blondă proastă.

Cel puțin. Urîse întreaga lume. Tot ce nu putuse avea. Și mai ales o persoană dulce, frumoasă, cum era ea.

A inspirat adînc înainte să-l întrebe:

— Și acum gîndești la fel despre mine?

Îi oferise șansa perfectă să pună o oarecare distanță între ei, dar Alex nu s-a simțit în stare să se folosească de ea. I-a spus adevărul:

— Nu. Cred că ești isteată. Și că ești bună la ceea ce faci.

— Dar mă consideri... atrăgătoare? I-a întrebat, iar vocea i-a șovăit.

Ar fi vrut să-i poată demonstra exact cît de atrăgătoare o găsea.

— Ești al naibii de sexy. Iar dacă aș fi crezut că este o idee bună, te-aș fi tras deja într-un colț mai întunecos și... S-a oprit brusc.

Zoë i-a aruncat o privire pe care i-a fost greu să o interpreteze. Într-un final, i-a întrebat:

— Ce te face să crezi că nu aș face față?

Ea chiar nu-și imagina ce îi cerea, totul în fața unui bărbat care uitase demult ce este inocența. I-a atras chipul mai aproape de al lui, iar buclele blonde i-au dansat printre degete, gîdilîndu-i-le.

— Sînt un ticălos în pat, Zoë, i-a spus încet. Sînt egoist și rău ca diavolul. Trebuie să am doar eu controlul. Și... nu sînt deloc plăcut.

Ea făcuse ochii mari.

— Ce vrei să spui?

Nu avea de gînd să discute cu ea despre preferințele lui sexuale.

— Nu are rost să intrăm în amănunte. Pot doar să-ți spun că eu nu fac dragoste cu o femeie ci doar mă folosesc de ea. Pentru tine, sexul înseamnă blîndețe, onestitate, dăruire... ei bine, eu nu aduc asta cu mine în pat. Iar dacă ești pe atît de inteligentă precum te pretinzi, mă vei crede.

— Te cred, i-a răspuns imediat Zoë.

Alex a înclinat ușor capul spre spate și a privit-o în ochi.

— Adevărat?

— Da. După cîteva clipe, Zoë a coborît privirea. Nu, a recunoscut. Nu te cred.

— La naiba, Zoë! a exclamat frustrat, văzînd-o cum îi zîmbea, de parcă îl considera doar un pisoi dîndu-se drept un tigru. Se juca cu focul. Nu înțelegea la ce grad de depravare ajunsese viața lui amoroasă. Știa prea bine să rănească oamenii — și Dumnezeu îi era martor că o făcuse destul de des.

Privirea ei amuzată îl înnebunea. Înainte să-și dea seama ce făcea, i-a acoperit buzele cu ale lui, sprijinindu-i capul și împiedicînd-o astfel să se dea un pas înapoi. Se aștepta ca ea să-i opună rezistență. Încerca să o sperie. Doar așa își învăța ea lecția. Dar după surpriza de început, ea s-a lipit de el și și-a trecut degetele prin părul lui. Alex era îngrozit de propriul răspuns.

Avea gust de zahăr cu levănțică. Sărutul ei era dulce, se deschidea ca o floare, la fel ca simțurile lui, orbite de plăcere.

Era deja prea târziu acum, când și-a dat seama: nu ea era cea care se juca cu focul. Ci el.

A cuprins-o în brațe, dornic să-i simtă pielea catifelată și fierbinte. Era atît de tentantă, atît de diferită de rigiditatea fostei lui soții, încît nu contenea să încerce să o aducă și mai aproape, excitat la maximum.

Cîndva, pe cînd era încă adolescent, fusese să facă surfing împreună cu prietenii, la Westport. Un val înalt îl lovise. Fusese aruncat cît-colo, ca un sac cu rufe murdare, pentru ca în final să fie adus la mal. Fusese într-atît de dezorientat încît nu-și mai amintise nici cum îl chema, timp de cîteva minute. Așa se simțea și acum, numai că acum nici măcar nu-și mai dorea să iasă la suprafață.

A ridicat mîna spre sîinii ei și a dat de un sutien zdravăn, menit să susțină ceva substanțial. A urmărit cu vîrfurile degetelor conturul bretelei, pînă sus, pe umăr, apoi din nou în jos.

S-a desprins din sărut și a rămas nemișcat, încercînd să-și recapete suflul. Zoë îi susținea privirea, cu ochii ei albaștri, alerti dar și ușor visători. Nu înțelegea deloc că se afla chiar pe buza prăpastiei. A dus mîinile la spate, să-și dezlege șorțul de bucătărie. Acesta a căzut pe podea. S-a ridicat pe vîrfuri și l-a sărutat din nou, atingîndu-i ușor obrazul cu degetele. Această clipă avea să-l bîntuie pentru tot restul vieții: mireasma dulce a gurii ei, felul în care se

mișca, asemenea unor flăcări sărind din foc ce se stingeau înainte ca el să le poată prinde.

A simțit-o căutându-i mâinile, încercând să-l facă să o îmbrățișeze, să o atingă. Dumnezeu să-l ajute: dacă se pornea, nu se mai putea opri nicicum. Dar nu-i putea rezista, așa cum nu-și putea forța inima să se oprească. Zoë i-a cuprins încheietura și i-a dus mîna spre decolteul bluzei. Palma i-a atins sînii. Preț de o secundă nu a mai putut respira. A cuprins greutatea dulce în căuș și a început să traseze cercuri în jurul sfîrcului pînă ce a auzit-o oftînd.

Alex și-a retras mîna dar a trebuit să se sprijine de chiuvetă ca să-și mențină echilibrul. Nu-l ajuta deloc faptul că Zoë își îngropase nasul în curbura gîtului său, sărutîndu-l și ațîțîndu-l cu delicatețe. Trupul lui era alcătuit numai din senzații. A prins-o de fese cu ambele mîini, ridicînd-o, ținînd-o strîns. O trăgea tot mai aproape, făcînd-o să simtă cît de mult o dorea, atingîndu-și bărbăția întărită de carnea ei moale. Ea s-a înfiorat... apoi a scos un strigăt mut care nu avea nici o legătură cu plăcerea.

Uitaseră amîndoi de arsura de pe brațul ei. Ea se atinsese din greșeală de umărul lui. Probabil că o duruse al naibii de tare. Mintea lui Alex s-a limpezit pe dată. S-a tras mai departe de ea și i-a ridicat cu grijă brațul, să privească arsura. Pielea îi era roșie și umflată.

Zoë îl privea, cu obrazii în flăcări. L-a mîngîiat ușor pe obraz iar el i-a simțit vibrația. Tremura. Sau poate el era cel care tremura.

Ea a dat să spună ceva dar au fost întrerupți de un miorlăit prelung, tînguitor.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Alex, scos cu forța din visul erotic, cu inima încă bătîndu-i cu putere.

Au privit amîndoi în jos, de unde venea sunetul. Doi ochi verzi, plini de ură, străluceau prin masa de blană albă. La gît avea o zgardă sclipitoare, din cristale.

— El este Byron, i-a spus Zoë. Pisiul meu.

Era o pisică enormă, ciudată, cu fața turtită și suficientă blană pentru încă trei ca el.

— Și ce vrea? a întrebat Alex revoltat.

Zoë s-a aplecat să mîngîie pisiul.

— Vrea să i se dea atenție, i-a răspuns. Este gelos.

Sub mîngîierile ei, Byron a început să toarcă, rivalizînd cu zgomotul făcut de un motor de Cessna.

— O să beneficieze de întreaga ta atenție după ce plec eu. A întins mîna și a oprit apa, după care s-a dus după trusa de prim-ajutor. A așezat-o pe masă și i-a făcut semn spre cel mai apropiat scaun.

— Așează-te aici.

Zoë l-a ascultat.

Alex i-a sprijinit brațul de masă, cu arsura în sus. l-a aplicat un strat gros de cremă cu antibiotic, foarte concentrat pe ce făcea. Mîinile nu-i erau deloc sigure.

Zoë s-a aplecat puțin să mîngîie pisiul imens care dădea ocol picioarelor scaunului.

— Alex, a spus șoptit, noi doi...?

— Nu.

Știa că ar fi vrut să discute despre asta, dar negarea era un talent lăsat moștenire de generații în familia Nolan. Și avea să-i fie de mare folos în această situație.

În mijlocul tăcerii, Alex a auzit glasul ironic al spiritului:

— Mă pot întoarce deja, nu-i așa?

Ar fi vrut să-i dea un răspuns usturător, dar a tăcut.

Zoë nu mai înțelegea nimic.

— Tu... vrei să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic?

— A fost o greșeală. S-a concentrat să-i aplice bandajul, lipind cu meticulozitate marginile adezive.

— De ce?

Alex nu s-a mai ostenit să-și îmblânzească tonul și i-a spus nerăbdător:

— Uite ce e. Nu avem nevoie să ne cunoaștem mai mult de atât. Nu ai nimic de câștigat și foarte multe de pierdut. Trebuie să-ți găsești un tip cumsecade cu care să ieși. Pe cineva care să te ia ușor, cu care să poți discuta despre sentimente și alte porcării din astea sensibile. Ție îți trebuie un tip drăguț. Iar eu nu sînt așa.

— Pot depune mărturie în privința asta, a intervenit și spiritul.

— Trebuie să uităm cele întâmplate acum, a continuat Alex. Fără alte discuții, fără să repetăm ceva. Iar dacă vrei să găsești pe altcineva să se ocupe de renovare, să știi că te înțeleg pe deplin. De fapt...

— Nu, a protestat spiritul.

— Eu pe tine te vreau, a spus Zoë și a roșit puternic. Adică... ești cea mai potrivită persoană pentru asta.

— Dar nici măcar nu mi-ai văzut schițele, i-a răspuns Alex.

Spiritul le dădea ocol.

— Nu poți renunța. Am nevoie să petrec ceva timp în casa aceea.

Mai du-te încolo, și-a spus Alex în gând.

Spiritul și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit de tocul ușii.

Zoë a ridicat câteva foi de pe masă și a început să le studieze.

Alex a închis trusa de prim-ajutor.

— Așa va arăta bucătăria după ce voi dărîma peretele acela și îl voi înlocui cu un întrînd. Adăugase cît mai mult spațiu de depozitare posibil, precum și un șir de geamuri care să lase să pătrundă lumina naturală.

— Îmi place așa, deschisă, i-a spus Zoë. Iar întrîndul este perfect. Pot să pun acolo o masă?

— Da, poți pune cam patru scaune de bar pe una din laturi. Alex s-a aplecat spre ea ca să-i arate ceva de pe pagina următoare. Uite cum arată din cealaltă parte: ai loc pentru un cuptor cu microunde, un sertar cu mirodenii și un suport rotativ.

— Mi-am dorit dintotdeauna un suport ca acesta, i-a spus Zoë gînditoare. Dar toate par foarte scumpe.

— Am eu un furnizor care comercializează materiale de construcții rămase de la alți clienți, care au cumpărat prea mult în primă fază. Așa că putem economisi niște bani

de acolo. Iar dacă podeaua mai poate fi salvată mai rămân niște bani și de acolo.

— Zoë a lăsat jos foile și a luat altele.

— Și aici ce este? Era schița celui de-al doilea dormitor. Aici este un dulap încastrat, nu-i așa?

El a dat din cap.

— Am inclus și posibilitatea de a-l transforma într-o baie.

— O baie adevărată într-un spațiu atît de mic? a întrebat Zoë.

— Da, o să fie cam înghesuită. Alex a întins mîna după schița băii, pe care i-a întins-o. Nu ai loc pentru un dulap, dar aş putea monta cîteva polițe pe perete, pentru prosoape și cosmetice. Mă gîndeam... A ezitat. Mă gîndeam că, locuind cu bunica, vei avea nevoie de puțînă intimitate, în loc să împarți baia cu ea.

Zoë continua să studieze schițele.

— E chiar mai bine decît am sperat. Cît timp va dura totul?

— Cam trei luni.

S-a încruntat.

— Bunica trebuie să plece de acolo într-o lună. Îmi pot permite să-i mai plătesc vreo două săptămîni în plus, dar nu mai mult.

— Nu poate locui la pensiune?

— Nu are cum. Sînt prea multe trepte. Și fiecare cameră pe care nu o putem închiria înseamnă o gaură în bugetul nostru. Mai ales pe timp de vară.

Alex calcula în minte, bățind ușor cu degetele în masă.

— Aș putea amîna lucrările la garaj și aș mai aduce cîțiva muncitori, să lucreze simultan... aș putea face casa locuibilă în șase săptămîni. Dar marea majoritate a finisajelor vor rămîne pentru mai tîrziu. Ca să nu mai vorbesc de înlocuirea aparatelor de aer condiționat. Iar bunicii tale nu cred că-i va conveni să locuiască în asemenea zgomot.

— Nu va fi nici o problemă, a spus Zoë. Dacă bucătăria și baia sînt terminate, ne descurcăm.

Alex a privit-o sceptic.

— Nu o cunoști pe bunica, i-a spus Zoë. Iubește zgomotul, activitatea. A fost reporter la *Bellingham Herald*, în timpul războiului, înainte de a se mărita.

— Ce tare! a spus Alex. În zilele acelea, o femeie care să scrie pentru un ziar... era ceva.

Zoë i-a zîmbit.

— Da, cred că era.

— Întreab-o ce mai face bunica ei, i-a spus spiritul.

— Asta mă pregăteam să fac, a murmurat Alex.

Zoë a ridicat ochii de pe planuri.

— Ai spus ceva?

— Voiam să te întreb cum se mai simte bunica ta.

— Terapia îi este de ajutor, dar s-a săturat de salon și este nerăbdătoare să se mute cu mine. Iubește insula – nu a mai locuit demult aici.

— A locuit în Friday Harbor?

— Da, casa este a ei. A fost a familiei, de generații. Dar

bunica a crescut în casa de pe Rainshadow Road. Cea pe care o amenajează Sam, cu ajutorul tău. Văzîndu-l interesat, a continuat: familia ei, Stewart, a avut o fabrică de conserve de pește aici, pe insulă. Au vîndut însă casa de pe Rainshadow Road cu mult timp în urmă, încă înainte de a mă naște eu. Eu nu am pus piciorul acolo pînă în ziua în care am mers în vizită la Lucy.

Alex a întors capul spre spirit, care părea agitat.

— Alex, i-a spus acesta, totul se leagă acum. Bunica, Rainshadow Road, casa. Trebuie neapărat să aflu ce legătură au toate astea cu mine.

Alex a dat din cap.

— Ai grijă cum vorbești cu ea, l-a avertizat spiritul.

— Okay, a șoptit Alex, dorindu-și să-l facă să tacă.

Zoë l-a privit întrebător.

— Este ok, a repetat grăbit Alex, dacă vrei să o aduci în vizită. Poate că-i va face plăcere să vadă cum se amenajează casa.

— Îți mulțumesc, cred într-adevăr că-i va face plăcere. O voi vizita în week-end și-i voi spune. Cred că va fi nerăbdătoare.

— Bine.

Alex o privea cum studia atentă planurile. Atunci și-a dat seama ce gest altruist făcea. Își sacrifică un an din viață, poate chiar mai mult, ca să îngrijească o bunică bolnavă. O va ajuta oare cineva? De ea cine va avea grijă?

— Are cine să-ți dea o mîină de ajutor? Să te ocupi de bunica, vreau să spun.

— O am pe Justine. Și am o mulțime de prieteni.

— Dar părinții tăi?

Zoë a ridicat din umeri, așa cum fac de obicei oamenii când încearcă să treacă peste ceva neplăcut.

— Tata locuiește în Arizona. Nu sîntem prea apropiați. Iar pe mama nici nu mi-o amintesc prea bine. Ne-a părăsit când eram încă mică iar tata m-a încredințat bunicii, să mă crească ea.

— Cum o cheamă? a întrebat spiritul.

— Cum o cheamă pe bunica ta? a întrebat-o Alex pe Zoë, cu senzația că se juca „telefonul fără fir”, ca în copilărie.

— Emma. Emmaline, de fapt. A pronunțat ultima silabă „lin”, ca și cum nu ar fi existat un „e” la sfîrșit. Când tata s-a mutat în Arizona, m-a luat la ea. Pe vremea aceea rămăsese văduvă. Îmi amintesc ziua în care tata m-a lăsat în pragul casei ei din Everett... plîngeam, iar Upsie a fost atît de drăguță cu mine...

— Upsie?

— Când eram mică și cădeam, ea îmi spunea mereu „Upsie-daisy” atunci când mă ridica... așa că am început să-i spun Upsie. În fine, după ce tata m-a lăsat la ea, m-a dus în bucătărie și am făcut împreună biscuiți. Mi-a arătat cum să tai aluatul pentru ca rondelele să fie perfecte.

— Și mama mea făcea biscuiți, i-a spus Alex, înainte să-și dea seama. Nu-i stătea deloc în obicei să-și povestească trecutul.

— Prepara totul de la zero sau cumpăra amestecul de ingrediente?

— Îmi amintesc o cutie. Îmi plăcea cum o bătea de blatul din bucătărie, ca să se desfacă. Zoë părea oripilată, așa că a continuat, amuzat: nu erau răi deloc biscuiții, să știi.

— Îți fac eu unii cu unt și lapte, chiar acum. Nu durează mult.

El a clătinat din cap și s-a ridicat. A privit-o cum se apleca să ridice de pe podea șorțul căzut ceva mai devreme. Conturul ferm al feselor l-a făcut să o dorească din nou. Simțea o dorință puternică să se apropie, să o ia în brațe și să o țină strâns, îndelung, inspirându-i parfumul.

Se săturase să-și refuze tot ce-și dorea, să fie bîntuit, dar mai presus de toate se săturase să tot adune cioburi din ceea ce fusese viața lui și să constate că nici măcar nu trăise așa cum ar fi vrut. Nu învățase nimic din eșecul mariajului cu Darcy. Își satisfăcuseră amîndoi doar cele mai egoiste dorințe, luaseră fără să mai dea înapoi, știind că le era imposibil să se rănească reciproc pentru că rănila cele mai adînci existau deja.

— Nu te grăbi, studiază-le cîteva zile, i-a spus lui Zoë cînd ea s-a întors la masă. Discută-le și cu Justine. Ai adresa mea de e-mail și numărul de telefon, în caz că vrei să mă întrebi ceva. Oricum, te caut eu săptămîna viitoare. A aruncat o privire spre bandajul de pe brațul ei. Ai grijă. Dacă pare să înceapă să se infecteze... S-a oprit brusc.

Zoë îi zîmbea:

— Îmi mai lipești tu un leucoplast?

Alex nu i-a întors zîmbetul.

Trebuia să bea ceva. Să bea pînă uita de toate, pînă cînd reușea să ridice un zid între el și lume.

S-a întors cu spatele la ea, și-a luat cheile și portofelul.

— Ne mai vedem, i-a spus și a plecat fără să se uite înapoi.

Doisprezece

— Ce tare m-am distrat! i-a spus spiritul, pe cînd Alex o cotea spre dreapta, pe Spring Street, îndreptîndu-se spre San Juan Valley Road. Și acum încotro?

— Mergem la Sam.

— Mai eliberăm o parte din mansardă?

— Printre altele.

— Cum ar fi?

Exasperat de nevoia constantă de a da mereu explicații, Alex i-a răspuns:

— Vreau să mai stau de vorbă cu fratele meu. Nu l-am văzut de ceva vreme. E în regulă?

— Îi spui și că ai acceptat să lucrezi pentru Zoë?

— Probabil că a aflat deja de la Justine. Iar dacă ea nu i-a spus, nici eu nu am de gînd să o fac.

— Cum adică? Doar nu e vreun mare secret.

— Pentru că nu e un lucru hotărît, i-a retezat-o Alex. Poate mă răzgîndesc.

— Nu se poate.

— Ia să vezi! Alex simțea o satisfacție perversă știind că-l necăjea.

Se aștepta la o serie de proteste și de injurii, dar spiritul a rămas tăcut tot drumul.

Alex a mers pe Rainshadow Road ca să-l ajute pe Sam să monteze focarul unui șemineu îmbrăcat în cărămizi antichizate, lucrate manual. În timp ce lucrau, bulldogul englez pe nume Renfield stătea pe perna lui, într-un colț și îi supraveghea cu ochi mari și botul deschis, plin de bale. Renfield fusese antrenat pentru a fi câine utilitar, dar avusese atâtea probleme de sănătate că nimeni nu-l dorise. Prietena lui Mark, Maggie, reușise să-l convingă cumva să-l adopte și în ciuda protestelor inițiale, cei doi ajunseseră să se înțeleagă.

Nu era deloc surprinzător că Renfield nu dădea deloc atenție spiritului din încăpere.

— Credeam că un câine ar trebui să simtă orice prezență, i-a spus într-o zi spiritul lui Alex. Știam că au șase simțuri.

— În cea mai bună zi a lui, Renfield are cel mult trei simțuri funcționale, i-a răspuns acesta.

În timp ce munceau cot la cot la șemineu, era tot mai clar că Sam era extrem de bine-dispus, așa cum numai după ce ai făcut sex poți fi. După cum prevăzuse deja spiritul, Sam era din ce în ce mai îndrăgostit de Lucy Marinn, deși încă o privea ca pe o femeie cu care avea o relație lipsită de orice angajament.

— Am dat lovitura cu fata asta, i-a spus Sam lui Alex. Este dulce, sexi, isteată și nu vrea deloc o relație serioasă.

Trecuse ceva vreme de când Alex nu-l mai văzuse atît de încîntat. Poate chiar niciodată. Sam poza întotdeauna în intangibil, nu-și lăsa sentimentele să iasă la suprafață.

— Și relația asta ocazională implică și sex?

— Un sex grozav. După o oră de când ne-am despărțit, trupul meu încă îi mai mulțumește. Iar Lucy nu dorește deloc să se implice afectiv, după cum nu doresc nici eu.

— Îți doresc succes, i-a spus Alex, dînd un semn pe perete, acolo unde urma să fixeze un șurub.

— Ce vrei să spui cu asta? Entuziasmul lui Sam scăzuse vizibil.

— Nouăzeci și nouă la sută dintre femeile care spun că nu vor o relație serioasă fie și-o doresc, în secret, fie speră că tu îți dorești asta.

— Vrei să spui că Lucy mă joacă pe degete?

— Putea fi chiar mai rău.

— Data viitoare când mă mai întrebi ceva, amintește-mi să nu-ți mai spun nimic.

— Dar nici măcar nu te-am întrebat. Te-am rugat doar să-mi dai ciocanul.

— Poftim, i l-a întins Sam, nemulțumit.

Cîteva minute mai tîrziu, după ce au fixat totul în perete, Sam a spus:

— Arată bine. Mai voiam să-ți spun ceva: Mark și Maggie au fixat data căsătoriei. Mijlocul lui august. Iar Mark m-a rugat să-i fiu cavaler de onoare. Sper că nu te deranjează.

— De ce m-ar deranja?

— Ar fi putut să-l roage pe oricare dintre noi doi, dar cum eu sînt cel care urma ca vîrstă, probabil că...

— Chiar crezi că *eu* mi-aş fi dorit să fiu cavaler de onoare? I-a întrerupt Alex, zîmbind ironic. Tu şi cu Mark aţi crescut-o împreună pe Holly. Bineînţeles că pe tine trebuia să te aleagă drept cavaler de onoare. Pentru mine, ar fi un miracol să-mi fac apariţia la nuntă.

— Dar trebuie, i-a răspuns Sam îngrijorat. De dragul lui Mark.

— Ştiu. Dar urăsc nunţile.

— Din cauza lui Darcy?

— Din cauză că o nuntă este o ceremonie în care o virgină simbolică înconjurată de femei în rochii îngrozitoare se mărită cu un bărbat încă mahmur, alături de prieteni pe care nu i-a mai văzut de ani buni, dar care şi-au făcut totuşi apariţia. Iar după asta urmează recepţia, în care invitaţii sînt ţinuţi ostatici timp de cel puţin două ore, li se dă de mîncare pui pe jumătate rece sau nişte alune rîncede iar DJ-ul încearcă să le spele creierul cu Macarena sau alt cîntec la fel de idiot. Singurul lucru bun este că la o nuntă ai băutura gratis.

— Poţi să repeţi? I-a întrebat Sam. Aş vrea să folosesc cuvintele tale la discurs.

Spiritul, care aştepta într-un colţ al încăperii, s-a așezat şi şi-a sprijinit capul pe genunchi.

Sam s-a dat cîţiva paşi înapoi, să-şi admire opera

— A ieșit bine. Mulțumesc, Al. Vrei să mănânci ceva? Pot să-ți fac un sendviș.

Alex a clătinat din cap.

— Urc în mansardă, să încerc să mai eliberez câte ceva.

— Bine că mi-ai adus aminte... Lui Holly i-a plăcut la nebunie mașina veche de scris pe care ai găsit-o. Am uns-o puțin și i-am îmbibat banda în tuș, așa că acum o poate folosi.

— Minunat, i-a răspuns Alex, indiferent.

— Să vezi ce chestie interesantă! Holly a observat că se desfăcuse un colț din materialul de dedesubt, așa că a tras de el și l-a desprins de tot. Iar înăuntru a găsit o bucată dintr-un steag, cu niște caractere chinezești pe ea și o scrisoare.

Spiritul a ridicat imediat capul.

— Unde este? I-a întrebat Alex. Pot să mă uit și eu?

Sam a făcut semn spre canapea.

— Este în sertarul de sus al măsuței.

În timp ce Sam pune la loc sculele și aspira praful, Alex s-a apropiat de măsuță. Spiritul i s-a alăturat imediat.

— Ține-te mai departe, l-a avertizat Alex printre dinți, dar spiritul nici nu s-a mișcat.

Alex a deschis sertarul și a scos de acolo o bucată de material subțire, din mătase, îngălbenit de vreme. În partea de sus avea înscris steagul chinez, iar dedesubt șase rînduri de caractere, tot chinezești.

— Ce este asta? s-a întrebat Alex cu glas tare, dar vocea i-a fost acoperită de sunetul aspiratorului.

Spiritul l-a auzit însă, în ciuda zgomotului. l-a răspuns încet:

— Este un steag de identificare. Termenul îi era străin lui Alex. Înainte să întrebe ce însemna asta, spiritul a adăugat: este al meu.

Brusc, și-a amintit ceva, ca prin ceață. Iar Alex a resimțit întreaga lui emoție.

Lumea era doar fum și foc și panică. El cădea cu repeziciune, lovindu-se de norii albi, iar metalul avionului se contorsiona, de parcă raiul și iadul trăgeau de el, în toate direcțiile. Și-a cuprins genunchii cu brațele, în poziția fătului. Era ultimul lucru pe care îl făcea un pilot înainte de moarte. Nu era rezultatul antrenamentului, era o poziție instinctivă, o recunoaștere a faptului că urma o durere mai mare decât putea suporta oricine.

A repetat, în ritmul inimii, numele unei femei. Iar și iar.

Alex a clătinat din cap, încercând să-și limpezească mintea, după care s-a uitat spre spirit.

— Ce e acolo? l-a auzit pe Sam întrebând.

Spiritul se uita fix la bucata de mătase din mîna lui Alex.

— Este steagul de identificare pe care îl aveau asupra lor toți piloții care survolau China, în misiune. Pentru cazul în care se prăbușeau. Pe el scrie: *Acest străin contribuie la efortul de război. Soldații și civilii au obligația să-l salveze,*

să-l protejeze și să-i asigure îngrijiri medicale. Îl țineam în buzunarul hainei. Unii și-l coseau chiar de căptușeală.

Pe un ton monoton, Alex i-a dat toate aceste explicații lui Sam.

— Interesant, i-a răspuns Sam. Mă întreb al cui o fi. Nu știu nici a cui a fost mașina de scris. M-am uitat pe caseta ei, dar nu e trecut nici un nume.

Alex a întins mîna după scrisoare. A ezitat, ca și cum atingea o flacăra deschisă. Nu voia să citească ce scria pe foaia aceea de hîrtie. Avea sentimentul că nimeni nu trebuia să vadă ce era acolo.

— Fă-o, l-a îndemnat în șoaptă spiritul.

Scrisoarea nu era semnată. Și nu avea adresant.

Te urăsc de-acum pentru toți anii în care voi trăi fără tine. Cum poate o inimă să continue să bată, deși doare atît de tare? Cum de mai trăiesc încă, deși mă simt atît de rău?

Mi-am rănit genunchii de cît m-am rugat să te întorci. Niciuna dintre rugile mele nu a fost ascultată. Am încercat să le trimit sus, în ceruri, dar ele rămîn prizoniere aici, pe pămînt, sub zăpadă.

Încerc să dorm dar mă sufoc.

Unde ai plecat?

Cîndva mi-ai spus că fără mine raiul nu poate exista.

Nu te pot lăsa să pleci. Întoarce-te să mă bîntui. Întoarce-te.

Alex nu se putea uita spre spirit. Își putea doar imagina durerea acestuia, mai mare decît orice`suferise el pînă atunci. Ca și cum ar fi fost injectat cu o otravă cu efect întîrziat.

— Cred că a fost scrisă de o femeie, l-a auzit pe Sam spunînd. Pare să fie o femeie, nu crezi?

— Mda, i-a răspuns cu greu Alex.

— Dar de ce o fi bătută la mașină? Mă așteptam ca așa ceva să fie scris de mîină. Mă întreb cum o fi murit oare tipul.

Tristețea părea să vină în valuri dinspre spirit. Alex a strîns din pumni. Dacă nu ar fi știut că lovitura se pierdea în aer, ar fi încercat să-l pocnească. Orice, numai să-l facă să înceteze.

— Termină, i-a spus printre dinți, cu gîtul strîns.

— Ce să termin? a întrebat Sam.

— Scuză-mă. M-am obișnuit să vorbesc singur, de la o vreme. Spuneam că vreau să termin de eliberat mansarda. Pot să iau scrisoarea cu mine?

— Sigur, nu vād de ce nu... Sam s-a oprit și l-a studiat îndeaproape. La naiba! Lăcrimezi!

Cuprins de oroare, Alex și-a dat seama că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Din cauza prafului, a spus. S-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre scara care ducea la mansardă. Am treabă.

— Vin și eu să te ajut imediat.

— Nu este nevoie. Tu termină de făcut curat aici. Simt nevoia să fiu singur, o vreme.

— Ești mai mereu singur, i-a răspuns Sam. Poate că nu ar strica să cauți compania cuiva.

Alex abia s-a abținut să nu izbucnească în râs.

— *Nu mai sînt singur de luni întregi, ar fi vrut să-i spună fratelui său. Pentru că sînt bîntuit.*

Simțea privirea grea a fratelui său.

— Al... ești bine?

— Minunat, i-a răspuns Alex și a urcat scările.

Dispoziția spiritul nu s-a schimbat deloc odată ajunși sus. Alex și-a spus, cu amărăciune, că exista ceva și mai rău decît să fii urmărit pretutindeni de un spirit, și anume să fii urmărit de un spirit profund nemulțumit.

— Poate că ți-a scăpat din vedere, i-a spus Alex pe un ton amenințător, că am destule probleme de-ale mele. Al naibii să fiu dacă mai am chef și de ale tale.

— Măcar tu le cunoști pe ale tale, i-a spus spiritul, privindu-l.

— Da. Tocmai de aceea beau jumătate din timp. Ca să le uit.

— Doar jumătate? a venit răspunsul sarcastic.

Alex a ridicat bucata de mătase în zare.

— Chiar crezi că e a ta?

— Ai grijă cu ea. Da, este a mea.

Alex a luat scrisoarea în cealaltă mînă.

— Și crezi că aici este vorba despre tine.

Spiritul a dat din cap. Ochii îi erau întunecați, la fel și chipul.

— Cred că Emma a scris-o.

— Emma... Alex a clipit, uimit. Bunica lui Zoë? Crezi că ea și cu tine...? Mi se pare o presupunere cam riscantă. Nu ai nici o dovadă că voi doi...

— A scris pentru Herald.

— Știu. Și a locuit aici, și poate că există o șansă minusculă ca mașina de scris să fi fost a ei, dar nu ai nici o dovadă.

— Nu am nevoie de dovezi. Îmi amintesc anumite lucruri. Mi-o amintesc *pe ea*. Și mai știu că bucata aceea de material din mîna ta a fost a mea.

Alex a desfăcut-o și a privit-o din nou.

— Nu există nici un nume trecut aici. Așa că nu poți fi sigur că este a ta.

— Dar are o serie?

Alex a privit din nou și a încuviințat.

— Da, undeva în stînga.

— Este cumva W17101?

Alex a citit seria... *W17101*. A făcut ochii mari.

Spiritul l-a privit superior.

— Îți amintești *asta* dar nu mai știi cum te cheamă? l-a întrebat Alex.

Spiritul se uita dincolo de maldărul de cutii și de obiecte, încercînd să cheme la el amintirile acoperite de praf și de mulți ani.

— Îmi amintesc doar că am fost cîndva un bărbat care iubea pe cineva. A început să se învîrtă prin mansardă, cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele jachetei de aviator. Trebuie să aflu ce s-a întîmplat. Dacă m-am căsătorit pînă la urmă cu Emma. Dacă...

— Ce să fi făcut? Păi... ai murit.

— Poate că lucrurile au stat altfel. Poate m-am întors.

— După ce avionul s-a prăbușit? I-a întreat sarcastic Alex. Din cîte am înțeles, nu a fost tocmai o aterizare cu peripeții.

Dar spiritul părea hotărît să inventeze un final fericit al poveștii sale.

— Cînd iubești pe cineva atît de mult, nimic nu te poate opri să te întorci. Supraviețuiești, indiferent ce s-ar întîmpla.

— Poate că doar ea a privit totul atît de serios. Poate că pentru tine a fost doar o aventură.

— Încă o mai iubesc, i-a spus aprig spiritul. Simt asta și acum. Aici, înăuntru. A dus mîna spre piept. Și doare al naibii de tare.

Alex l-a crezut, pentru că îl dorea pînă și pe el, deși era un simplu spectator.

Spiritul a reînceput să se învîrtă de colo-colo.

Dacă imaginea de acum reflecta cu acuratețe ceea ce fusese cîndva, era evident că avea statura potrivită pentru un pilot, înalt și suplu, cu mușchi puternici.

— Erai cam înalt pentru un pilot din acea vreme, i-a spus.

— Încăpeam fără probleme într-un P-40, i-a răspuns distant spiritul.

— Ai pilotat un avion de vânătoare? Ești sigur? I-a întrebat fascinat Alex. Copil fiind, construisese cândva macheta unui avion din cel de-al doilea război mondial, al cărui bot aducea foarte bine cu un cap de rechin. Ești sigur?

— Foarte sigur. Spiritul era pierdut în gânduri. Îmi amintesc că s-a tras asupra mea, a spus într-un final. Și că sângele părea să mi se scurgă din vene, din cauza gravitației. Dar am rămas în aer pînă cînd următorul meu fie a renunțat, fie a fost doborât.

Alex a scos telefonul mobil din buzunar.

— Pe cine suni?

— Pe nimeni. Încerc să aflu dacă există vreo posibilitate de a identifica un pilot după seria de aici. După ce a căutat cîteva minute, Alex a găsit o pagină cu informații. S-a încruntat în timp ce citea.

— Ce este? I-a întrebat spiritul.

— Ghinion. Nu există nici o listă. Numerele s-au dat la întîmplare, unele au fost alocate unui al doilea pilot, după ce primul a fost ucis. Și dat fiind că listele constituie informații clasificate, este foarte probabil să fi fost distruse.

— Caut-o atunci pe Emmaline Stewart, i-a sugerat spiritul.

— Nu de pe telefonul acesta. Conexiunea este prea lentă. Pentru asta, am nevoie de un laptop.

— Intră pe pagina celor de la *Bellingham Herald*, a insistat spiritul. Trebuie să fie menționată acolo, măcar.

Alex a intrat pe site-ul lor. Un minut mai târziu, i-a spus:

— Arhiva online pornește abia din anul 2000.

— Habar n-ai să cauți. Întreabă-l pe Sam. El află tot ce e de aflat despre Emma în mai puțin de cinci minute.

— Oamenii aflați la vîrsta de optzeci de ani nu lasă prea multe urme pe Internet. Și nu am de gînd să-l rog pe Sam, în nici un caz. Va dori să afle de ce mă interesează iar eu nu vreau să dau explicații.

— Dar...

— O vei revedea curînd pe Emma, atunci cînd Zoë o va aduce pe insulă. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș entuziasma prea tare. E doar o bătrînică, de-acum.

Spiritul a pufnit.

— Cîți ani crezi că am eu, Alex?

Acesta l-a cîntărit din priviri.

— Ai douăzeci și cinci de ani, poate douăzeci și opt.

— După ce treci prin cîte am trecut eu, vîrsta devine ceva relativ. Trupul este doar un fragil ambalaj al sufletului.

Alex a conectat telefonul la boxele portabile și a desfăcut un sac.

— Ce faci? l-a întrebat spiritul.

— Mă uit prin vechiturile astea.

— Computerul lui Sam este jos. Ai putea să-l rogi să ți-l împrumute.

— Mai târziu.

— De ce nu acum?

Pentru că Alex chiar simțea nevoia să simtă că mai

avea măcar un dram de control asupra vieții lui. Întîlnirea de mai devreme cu Zoë și citirea scrisorii bătute la mașină îl zdruncinaseră. Trebuia să se detașeze de toate acele emoții, de toată drama, de întrebările fără răspuns. Nu-i mai rămînea decît să-și găsească o îndeletnicire practică.

Simțindu-i tulburarea, spiritul s-a retras în tăcere.

Avînd ca fundal duetele lui Tony Bennett, Alex a căutat în cutiile cu facturi, reviste, farfurii desperecheate, haine mîncate de molii și jucării vechi. Pe podea se strînseseră praf și o mulțime de insecte moarte. În spatele uneia dintre cutii, Alex a descoperit o cursă veche de șoareci cu ceea ce rămăsese din cadavrul unei rozătoare. S-a strîmbat și a aruncat-o într-un sac, folosindu-se de o pungă de plastic.

A deschis următoarea cutie și a găsit un vraf de registre legate în piele. Cînd l-a deschis pe primul, un nor de praf s-a ridicat, învăluindu-l și făcîndu-l să strănute. A rămas îngenunchat și a citit cîteva dintre paginile cu scris frumos, din vremuri apuse.

— Ce-ai găsit? l-a întrebat spiritul.

— Cred că este un registru al unei fabrici de conserve de pește. Alex a mai dat cîteva foi. Uite aici, un inventar... mașini cu aburi, tot felul de instrumente, instalație pentru prăjit... și o groază de ulei de măsline.

Spiritul îl urmărea pe Alex cum răsfoia registrul.

— Proprietarul fabricii trebuie să fi avut o grămadă de bani, din cîte înțeleg eu.

— Doar pentru o vreme, i-a răspuns Alex. În zonă s-a pescuit excesiv iar somonul a dispărut complet pentru o

vreme. Majoritatea pescăriilor și fabricilor au dat faliment în anii 60. A căutat mai adânc în cutie și a mai scos câteva registre. L-a deschis pe un altul și a găsit o serie de scrisori de afaceri, scrise de mînă, una adresată unei companii care producea etichete iar o alta adresată unui comitet al statului care forța fabrica să micșoreze prețurile. A făcut o pauză și a privit mai atent. Fabrica i-a aparținut lui Weston Stewart.

Spiritul l-a privit cu mai multă atenție. Recunoscuse numele de fată purtat de Emma.

Alex a continuat să răsfoiască dosarele. Ultimele intrări din registru nu mai erau scrise de mînă, ci la mașină. Printre pagini se găseau și câteva fotografii alb-negru tăiate din ziare.

— Ce sînt acelea? a întrebat spiritul, apropiindu-se.

— Nu te băga în sufletul meu. Îți spun eu dacă e ceva de văzut. Sînt doar niște fotografii cu exteriorul clădirilor. A ridicat o pagină cu un articol în care era anunțată închiderea fabricii. Au dat faliment în august 1960, a spus. A mai căutat printre bucățile decupate din ziare și a văzut un titlu: „Industria locală a peștelui în prag de colaps”. Apoi a găsit o alta: aici este necrologul lui Weston Stewart. A murit la un an după ce fabrica a fost închisă. Nu scrie din ce cauză. A lăsat în urma lui soția, pe Jane, și trei fiice: Susannah, Lorraine și Emmaline.

— Emmaline, a repetat spiritul, ca și cum numele ar fi fost un talisman de preț.

Ultima fotografie o înfățișa pe o tînără blondă, cu părul căzîndu-i în valuri pe umeri și buze rujate. Era o femeie pe

care ai fi descris-o drept frumoasă, deși nu era, în adevăratul sens al cuvântului. Avea ochi limpezi, curioși și melancolici, ca și cum ar fi privit spre un viitor nescris, nu foarte promițător.

— Vino să te uiți, i-a spus Alex.

Spiritul s-a grăbit să privească peste umărul lui. În clipa în care a văzut fotografia a scos un sunet de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac.

*EMMALINE STEWART ȘI JAMES HOFFMAN URMEAZĂ
SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ PE 7 SEPTEMBRIE 1946.*

După ce a renunțat la postul pe care îl ocupa la Bellingham Herald, domnișoara Emmaline Stewart s-a întors acasă, la San Juan, pentru pregătirile de nuntă. Locotenentul James Augustus „Gus” Hoffman a fost pilot pe teatrul de operațiuni din China-Burma-India. În ultimii doi ani ai războiului, locotenentul Hoffman a zburat în cincizeci și două de misiuni spre Himalaya. Cei doi vor rosti jurămintele la biserica First Presbyterian din Spring Street, la orele 3:30.

Alex a recitit articolul, copleșit de o emoție ce părea să sporească în ciuda eforturilor lui de a o risipi.

— Încetează, a reușit să spună.

Spiritul s-a retras, fără să verse o lacrimă.

— Încerc, i-a răspuns, dar nu era adevărat și o știau amândoi. Durerea era singura lui legătură cu Emma, pînă în

clipa în care o va reîntîlni.

— Trebuie să te liniștești, i-a spus Alex. Cum ți-aș mai putea fi de ajutor dacă... a făcut o pauză și a inspirat adînc – dacă aș face un blestemat de atac de cord?

Privirea spiritului a căzut pe tăietura din ziar care îi alunecase lui Alex printre degete și aterizase pe podea, legănîndu-se asemenea unei frunze.

— Așa doare o iubire imposibilă.

Înconjurat de cutiile pline cu amintiri, praf și umbre, Alex s-a întrebat dacă el era capabil să simtă așa ceva pentru cineva – lucru de care se îndoia. Ar fi preferat mai degrabă un glonț în cap.

— Ți se va întîmpla și ție, i-a spus spiritul, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Te va lovi într-o bună zi, ca un topor. Sînt anumite lucruri de care nu poți scăpa, în viață.

— De trei lucruri nu poți scăpa, i-a răspuns Alex pe un ton nesigur. De moarte, de taxe și de Facebook. Dar eu pot cu siguranță să scap de iubire.

Spiritul a pufnit, amuzat. Spre ușurarea lui Alex, nu mai părea atît de tulburat.

— Și dacă ți-ai întîlni sufletul pereche? I-a întrebat spiritul. Chiar îți dorești să nu trăiești asta?

— Da, la naiba! Mă deprimă numai ideea că ar exista undeva un suflet care vrea să fie una cu al meu, ca un program de data-sharing.

— Nu este așa. Nu înseamnă să te pierzi pe tine însuși.

— Dar cum este, mai exact? Alex asculta doar pe

jumătate, preocupat mai mult să scape de senzația de apăsare din capul pieptului.

— Este ca și cum ai cădea cu repeziciune de undeva de sus și cineva te-ar prinde. Și îți dai seama că și tu ai prins-o în brațe pe acea persoană, exact în aceeași clipă. Și amîndoi porniți în zbor, în loc să cădeți. Spiritul s-a mai uitat o dată la fotografie, ca vrăjit: este foarte frumoasă, nu-i așa?

— Sigur, i-a răspuns automat Alex, deși nu vedea nici o asemănare cu Zoë.

— Cincizeci și două de misiuni în Himalaya, a spus spiritul, citind cu voce tare din articol. S-a uitat spre Alex. Avioanele erau supraîncărcate, vremea era neprielnică, altitudinea mare... Al naibii de periculos.

— Iar tu... tu...? Alex a ridicat fotografia de pe podea. Tu ești tipul acesta? Gus Hoffman?

Spiritul nu i-a răspuns imediat.

— Am pilotat cu siguranță un P-40. Nu un avion de transport marfă.

— Deci te-ai numărat printre piloții care s-au confruntat cu dușmanul, a spus Alex. Care este diferența între unii și alții?

Spiritul părea oripilat.

— *Care este diferența* între un avion de luptă și unul de transport? În avionul de luptă ești singur. Fără cafea și sandvișuri, fără însoțitori. Zbori singur, dai singur cu ochii de dușman, mori singur.

Alex era ușor amuzat de mîndria și aroganța care răzbăteau din glasul lui.

— Ai pilotat deci un P-40. Ai fost pilot, ai iubit-o pe Emma și îți amintești anumite lucruri despre casa în care a copilărit ea și despre casa din Dream Lake. Și asta înseamnă că tu ești acel Gus Hoffman.

— Trebuie să mă fi întors la ea, a spus spiritul. Trebuie să mă fi căsătorit cu ea. Dar asta înseamnă... A întors privirea spre Alex: Zoë ar putea fi nepoata mea.

Alex și-a dus mîna la frunte.

— Minunat!

— De-aici încolo să-ți ții mîinile acasă.

— Tu mă îndemnai spre ea, i-a spus ofensat.

— Asta era înainte. Nu vreau să faci parte din arborele genealogic al familiei mele.

— Stai liniștit, prietene. Nici nu mă apropii de arborele genealogic al cuiva.

— Nu sînt prietenul tău. Sînt... Gus.

— Doar teoretic. Alex s-a ridicat și și-a scuturat praful de pe pantaloni. A lăsat articolul deoparte și a legat gura sacului de gunoi.

— Vreau să aflu cum arătam. Și cînd am murit, și cum. Vreau să o văd pe Emma. Și vreau...

— Iar eu vreau liniște. Și cinci minute în care să fiu complet singur. Și mai vreau ca tu să găsești naibii o metodă să mai dispari, măcar din cînd în cînd.

— Aș putea încerca, a recunoscut spiritul, dar mă tem că la întoarcere nu voi mai putea vorbi cu tine.

Alex i-a aruncat o privire ironică.

— Nici nu-ți imaginezi cum este să fii singur și invizibil.

Mi se pare destul de rău că am simțit o mare ușurare când am reușit să vorbesc *cu tine*. La asta nu te-ai gândit, nu-i așa? Ai încercat vreodată să te pui în pielea celuilalt? Te-ai gândit măcar pentru o clipă la sentimentele altuia?

— Nu. Sînt un sociopat veritabil. Întreab-o pe fosta mea soție.

Spiritul a zîmbit.

— Nu ești un sociopat. Ești un nemernic.

— Mulțumesc.

— Ai făcut bine că ai divorțat, a continuat spiritul. Darcy nu era femeia potrivită pentru tine.

— Am știut asta din clipa în care am cunoscut-o. Și tocmai de asta m-am căsătorit cu ea.

Spiritul a clătinat din cap, gînditor și dezgustat, apoi și-a ferit privirea.

— Cred că este adevărat. Chiar *ești* un sociopat.

Treisprezece

De îndată ce contractul a fost semnat și au stabilit și un calendar al plăților, a fost nevoie ca o mulțime de decizii să fie luate imediat. Zoë a aprobat pe loc culoarea dulapurilor de bucătărie și materialul blaturilor, dar mai avea încă de ales mînererele, faianța, covoarele și corpurile de iluminat.

— Uite de-aia mi se pare mie că e mai bine să ai un buget fix, i-a spus Alex lui Zoë. Unele decizii se iau singure atunci cînd ajungi să vezi prețurile. Conveniseră împreună să păstreze pe cît posibil stilul casei, de bungalow, să folosească tonuri subtile cu mici accente de culoare.

Pe Justine n-o interesa nici gama de culori, nici nu o tenta să caute la nesfîrșit printre mostrele de faianță, ceea ce însemna că Zoë era cea care urma să aleagă decorațiunile și finisajele.

— În plus, îi spusese ea lui Zoë, tu ești cea care va locui acolo. Așa că tu trebuie să decizi cum va arăta.

— Și dacă în final n-o să-ți placă?

— Mie îmi place orice, i-a spus Justine. Haide, alege tu.

Iar lui Zoë îi convenea de minune, pentru că-i plăcea să răsfoiască prin cataloage și să colinde prin magazine. Și dorea să mai aibă șansa de a petrece timp cu Alex. El rămînea un străin fascinant, indiferent cît de mult timp petreceau împreună. Nu era la fel de fermecător ca fratele lui, Sam și nici nu se străduia să fie. Ceva la el rămînea de nepătruns, departe. Dar asta îl făcea și mai sexy, sau cel puțin așa i se părea ei.

Deși nu încăpea îndoială că Alex bea prea mult — și nici măcar nu se obosise să ascundă asta — avea încă reputația unui om pe care te puteai baza. Alex ajungea mereu la timp, oricît de devreme ar fi convenit să se întâlnească. Îi plăceau termenele-limită și listele și folosea mai multe bilețele adezive decît orice cunoscut de-al ei. Era convinsă că le cumpăra en-gros. Le lipea peste tot, pe ferestre și pe pereți, le prindea de cabluri și de mostrele de parchet, le folosea pe post de cărți de vizită și de liste de cumpărături. Cînd Zoë nu știa adresa unui magazin, el îi desena o hartă mică și îi lipea bilețelul pe laterala genții. Cînd mergeau la un magazin de electrocasnice, îi lipea bilețele pătrate, albastre, pe toate frigidererele, cuptoarele și mașinile de spălat vase care aveau dimensiunile potrivite pentru bucătăria ei.

— Păcat de copacii tăiați, i-a spus odată Zoë. Nu te-ai gîndit niciodată să-ți notezi pe telefon sau să-ți cumperi o tabletă?

— Post-it-urile sînt mai rapide.

— Măcar listele nu le poți face pe o foaie mare de hîrtie?

— Le fac, cîteodată. Pe post-it-uri jumbo.

Zoë a răsuflat ușurată cînd i-a surprins o urmă de zîmbet. Era mereu extrem de controlat, iar ea ar fi vrut să afle mai multe despre el și despre slăbiciunile lui. Să afle dacă și ea putea deveni una dintre ele.

Nu descoperise însă nici o breșă în armura lui. Alex părea hotărît să o trateze cu o politețe calculată care o făcea să se întrebă dacă scena aceea din bucătărie nu fusese doar un vis. Îi puneă lui Zoë o mulțime de întrebări despre familia ei, despre bunica. Încercase chiar să afle mai multe și despre bunicul Gus, pe care ea nu-l cunoscuse niciodată și despre care nu știa mai nimic, doar că fusese pilot de război și că mai apoi lucrase ca inginer la Boeing. Și că murise de cancer pulmonar cu mult timp înainte ca Zoë să se fi născut.

— Era deci fumător, spusese Alex.

— Cred că mai toată lumea fuma pe atunci, i-a răspuns Zoë. Upsie îmi povestea că medicul bunicului îi spusese că fumatul îi făcea bine, dată fiind boala lui. Suferea cu nervii.

Alex devenise brusc interesat.

— Cu nervii?

— Suferea de stres post-traumatic. Și cred că era o formă destul de gravă. Avionul lui a fost doborât deasupra junglei, în spatele liniilor japoneze. A trebuit să stea ascuns cîteva zile, singur, rănit, înainte să fie salvat.

Pentru că îi povestise atâtea despre familia ei și despre trecut, Zoë se așteptase ca și el să facă la fel. Dar când încerca să afle mai multe, când îl întreba despre divorț, despre frații lui sau despre motivele pentru care se apucase de construcții, el se retrăgea imediat în carapace. Iar asta o înnebunea. Încerca însă să fie răbdătoare și să-l încurajeze, sperînd ca el să se deschidă în timp.

Zoë simțea instinctiv nevoia să aibă grijă de alții. Probabil avea asta în sînge, pentru că și Justine era la fel. Amîndouă îi primeau cu zîmbetul pe buze în pensiunea lor pe oaspeții osteniți de pe drum, le ofereau un pat confortabil în care să se odihnească și un mic dejun grozav, a doua zi dimineață. Chiar dacă nu le puteau rezolva problemele, le ofereau un bun început de zi, o evadare.

— Nu te-ai plictisit de toate astea? o întrebuse într-o zi Justine, în timp ce golea mașina de spălat vase, pe când Zoë pregătea o nouă tavă cu prăjituri. De copt, de gătit, de toate.

— Nu. Zoë întindea o foaie perfectă de aluat. De ce mă întrebi?

— Așa, fără motiv. Încerc să-mi dau seama de ce-ți place atît. Știi ce cred eu despre gătit. Dacă nu s-ar fi inventat cuptorul cu microunde aș fi murit prin înfometare, cu mult înainte de sosirea ta.

Zoë zîmbise.

— Uite asta cred eu despre mersul tău cu bicicleta sau despre jogging. Pentru mine, nu există pe lume ceva mai plictisitor decît să faci sport.

— Fiecare zi este altfel, acolo în natură. Totul se schimbă: vremea, peisajul, anotimpurile... În timp ce gătitul... Te-am văzut de o sută de ori făcînd prăjituri. E mereu la fel. Nu mi se pare prea palpitant.

— Cînd am chef de ceva palpitant le schimb forma.

Justine izbucnise în rîs. Zoë căuta în sertar formele de tăiat. Flori, gărgărițe, fluturi.

— Îmi place să fac asta. Îmi amintește de copilărie, de vremurile în care toate problemele se rezolvau cu o prăjitură.

— Eu sînt și acum în faza aceea. Nu am probleme. Probleme adevărate, vreau să spun. Aceasta este cheia fericirii, după părerea mea. Să te bucuri de prezent, așa cum este el.

— Eu aș putea fi și mai fericită, i-a răspuns Zoë gînditoare.

— Cum?

— Îmi doresc să am pe cineva. Să știu ce înseamnă cu adevărat să te îndrăgostești.

— Nu cred. E mai bine să fii singur. Ești independent, poți porni în orice aventură fără să te tragă cineva înapoi. Poți să faci ce vrei. Bucură-te de libertatea ta, Zoë.

— Asta și fac, în majoritatea timpului. Dar libertatea mi se pare doar un cuvînt lipsit de conținut atunci cînd nu ai în brațele cui să te cuibărești, vineri seara.

— Nu trebuie să fii îndrăgostit ca să te țină cineva în brațe.

— Nu e același lucru atunci când o faci cu un om pe care nu-l iubești.

Justine a zîmbit ironic.

— Folosești cuvîntul „cuibărit” doar așa, metaforic, nu?

— Tu i-ai spune „sex”.

— Bineînțeles. E bun și cuibăritul acesta, dar nu mai mult de treizeci de secunde. După care devine enervant.

— Enervant din punct de vedere fizic? Sau emoțional?

— Din toate punctele de vedere. Și dacă un bărbat te ține prea des în brațe ajunge să creadă că aveți o relație și totul devine serios.

— Și ce este rău în asta?

— „Serios” este opusul lui „distractiv”. Iar mama m-a învățat că în viață trebuie să te distrezi.

Deși Zoë nu o mai văzuse de ani buni pe Marigold, mama lui Justine, nu putea să nu-și amintească de frumusețea ei, de felul ei excentric de a fi. Marigold își crescuse unicul copil ca pe un spirit liber, așa cum era și ea. O lua adesea pe Justine cu ea la festivaluri cu denumiri ciudate, pregătea mîncăruri de care Zoë nu auzise niciodată, ca de exemplu „pîine Covenstead cu miere și lămîie”, „semilună de conopidă” și făcea tort de Ziua marmotei. Își vizita rude îndepărtate și participa cu ele la ritualuri ciudate în pădure, în sunet de tobe, la miezul nopții.

Zoë se întrebese adesea de ce Marigold nu venise niciodată la pensiune și de ce părea să se fi îndepărtat de

Justine în ultimii ani. Încercase să o întrebe, dar Justine refuza să discute acest subiect.

— Majoritatea părinților le spun copiilor că viața nu e mereu motiv de bucurie, i-a răspuns Zoë. Ești sigură că asta ți-a spus mama ta?

— Sînt sigură că așa ar trebui să fie viața: amuzantă. Tocmai de aceea pensiunea este perfectă pentru mine – îmi place să cunosc mereu oameni noi, dar doar așa, la suprafață, după care să-i trimit pe drumul lor. Este un rezervor nesecat de prietenii pe termen scurt.

Spre deosebire de Justine, Zoë avea nevoie de permanență în viața ei. Se bucurase de sentimentul de stabilitate pe care i-l dăduse căsătoria și spera să se mărite din nou, cîndva. Numai că de data aceasta trebuia să aleagă cu mai multă grijă. Chiar dacă divorțul de Chris fusese unul civilizat, nu mai dorea să treacă prin așa ceva.

Alex Nolan nu era genul de bărbat care să corespundă planurilor ei. Zoë era hotărîtă să fie doar prieteni, nimic altceva. Se cunoștea mult prea bine: ea nu era genul de femeie căreia să-i placă relațiile de scurtă durată. Și îl credea pe cuvînt pe Alex: mai mult ca sigur, el era un iubit greu de suportat.

— Trebuie să am eu controlul, întotdeauna, îi spusese odată. Și nu sînt deloc drăguț cu ceilalți. O spusese cu intenția de a o avertiza, dar nu făcuse decît să-i stîrnească curiozitatea în ceea ce-l privea.

Alex a început munca la casă dărîmînd peretele de la bucătărie. Împreună cu doi băieți din echipa lui, Gavin și Isaac, a acoperit totul cu plastic și a scos întrerupătoarele. Gavin era un tîmplar iscusit iar Isaac era pe cale să-și obțină certificarea LEED pentru construcții verzi. Amîndoi își luau munca foarte în serios. Alex se baza pe ei. Știa că nu întîrziuau niciodată și că erau eficienți în tot ce făceau. Echipați cu ochelari de protecție și măști împotriva prafului, cei trei au început să dărîme peretele cu răngile.

Munca fizică îi făcea bine lui Alex, îl ajuta să depășească frustrările acumulate în ultimele zile, cu Zoë. Ea avea calități care pe el îl enervau al naibii de tare. Era enervant de vioaie dimineața și părea mereu dornică să-l hrănească. Citea cărțile de bucate ca pe romane și putea descrie în detaliu meniuri de restaurante, așteptîndu-se parcă să-l vadă și pe el la fel de fascinat de subiect. Lui Alex nu-i plăcuseră niciodată oamenii care vedeau numai partea bună a lucrurilor, iar Zoë transformase asta într-o adevărată artă. Uita să încuie ușile, avea încredere în orice comis-voiajor. Își începea conversația cu cel care voia să-i vîndă o lampă spunîndu-i exact cîți bani putea cheltui.

Oriunde mergeau amîndoi, de la magazinul de fierărie sau parchet pînă la magazinul de peste drum, să-și ia un sandviș, bărbații o măsurasă cu privirea. Unii încercau să o facă discret, dar cei mai mulți nici măcar nu-și ascundeau fascinația în fața frumuseții ei izbitoare. Așa era Zoë, atrăgea toate privirile. Nu avea ce face. La unul din magazine, un grup de patru sau cinci bărbați s-au tot uitat pofticios la ea

pînă cînd Alex s-a văzut nevoit să se posteze în fața ei și să le arunce o privire ucigașă. Abia atunci și-au văzut de treburile lor. A mai făcut asta și în alte locuri, alte dăți, deși nu avea nici un drept. Ea nu era a lui. Dar se simțea dator să o protejeze.

Ar fi fost o muncă non-stop: să-i alunge pe cei care îi dădeau tîrcoale. Pînă s-o cunoască pe Zoë, Alex nu ar fi crezut nici în ruptul capului că frumusețea poate fi o problemă pentru cineva. Dar pe orice femeie ar fi obosit-o această atenție neconținută. Asta era explicația pentru timiditatea ei – se mira că ea mai îndrăznește încă să iasă din casă.

Acum, că începuse treaba la casa din Dream Lake, nu avea s-o vadă pe Zoë decît rar, și atunci pe fugă, cel puțin o lună. Ce ușurare, și-a spus. Putea în sfîrșit să-și limpezească gîndurile.

A doua zi urma să primească prima plată. Justine voise să-i lase cecul în cutia poștală, dar Alex se oferise să-l ia chiar el de la pensiune, de dimineață. Trebuia să-l ducă direct la bancă. Își folosisese proprii bani pentru a cumpăra materialele de care avea nevoie la început și nu dispunea de prea mulți, în urma divorțului.

A lucrat pînă tîrziu alături de Gavin și Isaac. Ajuns acasă, obosit după atîta efort, nu s-a mai obosit să-și pregătească ceva de mîncare. Nici măcar nu s-a atins de sticla de băutură. Și-a făcut un duș și s-a dus direct la culcare.

Cînd a sunat ceasul, la șase și jumătate, Alex se simțea al naibii de rău. Poate că-l păștea vreo boală. Avea gura pungă, capul îl dureau îngrozitor și abia dacă și-a putut duce periuța de dinți la gură. A făcut un duș lung, fierbinte, și-a tras o pereche de blugi, un tricou și un hanorac, dar îi era în continuare frig și tremura. Și-a umplut un pahar cu apă de la chiuvetă și a băut dar s-a oprit imediat, cuprins de un val de greață.

S-a așezat pe marginea căzii, încercînd să nu verse apa abia înghițită și întrebîndu-se ce se întîmpla cu el. Curînd, a realizat că spiritul îl privea din cadrul ușii.

— Aici intru doar singur, i-a reamintit Alex. Ieși afară.

Spiritul nu s-a clintit.

— N-ai băut nimic aseară.

— Așa, și?

— Ești în sevraj.

Alex îl privea nedumerit.

— Îți tremură mîinile, nu-i așa? a continuat spiritul.

— O să mă simt mai bine după ce-mi beau cafeaua.

— Ar trebui mai degrabă să tragi o dușcă. Cei care beau atît de mult ca tine trebuie să se lase treptat de băutură, nu dintr-o dată.

Alex era indignat. Spiritul exagera, cu siguranță. El bea mult, era adevărat, dar nu depășea măsura. Doar alcoolicii intră în sevraj, cum erau cei fără adăpost pe care-i întîlnea pe aleile întunecate sau cei care-și petreceau nopțile prin baruri. Sau tatăl lui, care murise în urma unui atac de cord, în timp ce conducea un turist prin New Mexico. După o

viață în care abuzase de alcool, arterele lui coronare se blocaseră într-atît de mult încît ar fi avut nevoie de nu mai puțin de cinci bypass-uri, dacă ar fi supraviețuit.

— Nu trebuie să „mă las” de nimic, i-a răspuns Alex.

I-ar fi fost mai ușor dacă spiritul s-ar fi arătat batjocoritor sau superior. Numai că-l privea cu o gravitate amestecată cu milă, și asta i s-a părut cel mai greu de suportat.

— Poate că ar fi mai bine să-ți iei o zi liberă, i-a spus spiritul. Oricum nu ești în stare de prea multe azi.

Alex i-a aruncat o privire tăioasă și s-a ridicat brusc în picioare. Din nefericire, a fost prea mult pentru stomacul lui, așa că s-a aplecat repede deasupra vasului de toaletă, icnind.

A mai durat ceva pînă cînd a reușit să se ridice. Și-a clătit gura, s-a stropit pe față cu apă rece, iar cînd a privit în oglindă aproape că nu a recunoscut chipul palid cu ochii duși în fundul capului. S-a dat un pas înapoi, oripilat. Își văzuse tatăl la fel, de nenumărate ori, pe cînd era adolescent.

S-a prins cu brațele de marginile chiuvetei, forțîndu-se să ridice din nou privirea și să se uite din nou în oglindă.

Nu-și dorise asta. Dar așa ajunsese, asta făcuse din el. Dacă ar fi avut lacrimi, ar fi plîns.

— Alex, a auzit vocea venind din pragul ușii. Ție nu ți-e frică de muncă, de efort. Ești obișnuit să demolezi și să reconstruiești, să o iei de la început.

Chiar dacă îi era rău, Alex a înțeles imediat la ce se referea.

— Casele nu sînt oameni.

— În viața fiecăruia există ceva de care trebuie să aibă grijă, Spiritul a făcut o pauză. De ficat, în cazul tău.

Alex se chinuia să-și scoată hanoracul și tricoul, pentru că transpirase îngrozitor.

— Te rog, a reușit el să spună. Dacă ai măcar un dram de milă... nu mai spune nimic.

Spiritul l-a ascultat și s-a retras.

Ceva mai târziu, Alex se îmbrăcase din nou, tremuratul dispăruse dar neliniștea nu-l părăsise. Nervii îi erau întinși la maximum. Pentru că nu reușea să-și găsească bocancii de lucru, cei pe care îi purtase și cu o zi înainte, a avut un acces de furie. Cînd a dat de ei, l-a izbit pe unul de perete cu atîta putere că a desprins o porțiune de tencuială.

— Te porți nebunește, Alex, i-a spus spiritul, care reapăruse. El a aruncat și cel de-al doilea bocanc în direcția spiritului, lăsînd o altă urmă urîță în perete.

— Acum te simți mai bine? l-a întrebat spiritul.

Alex l-a ignorat. A adunat bocancii și s-a încălțat, încercînd să ignore durerea ascuțită de cap care nu-i dădea pace. Trebuia să ajungă la Justine, să ia cecul și să-l ducă la bancă.

— Nu te duce la *Artist's Point*, l-a rugat spiritul. Nu arăți prea bine. N-ai vrea să fii văzut de cineva în halul acesta.

— Prin „cineva” te referi la Zoë, i-a răspuns Alex.

— Da. O s-o întristezi.

Alex a scrîșnit din dinți.

— Nu-mi pasă. A înșfăcat cheile mașinii, portofelul și ochelarii de soare cu lentile negre, s-a dus în garaj și a scos camioneta. Când a ieșit în aleea principală, lumina soarelui i-a străpuns craniul cu precizia unui instrument chirurgical. A gemut și a blestemat, căutînd cu privirea un loc unde ar fi putut trage pe dreapta, în cazul în care i-ar fi venit să vomite.

— Conduci ca într-un joc video, i-a spus spiritul.

— Și ție ce-ți pasă? I-a repezit Alex.

— Îmi pasă pentru că nu vreau să omori pe cineva. Sau chiar pe tine însuși.

Cînd au ajuns la *Artist's Point*, Alex era din nou ud pînă la piele și tremura din toate încheieturile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus spiritul, măcar nu intra pe ușa din față. O să le sperii oaspeții.

Deși ar fi vrut să-l poată contrazice, Alex și-a dat seama că spiritul avea dreptate. Epuizat din cauza efortului de a fi condus pînă acolo, a tras camioneta în spatele pensiunii și a parcat-o lîngă intrarea în bucătărie. A simțit miros de mîncare și a fost cuprins de un nou val de greață. Ochelarii i-au alunecat pe nas din cauza transpirației. Alex i-a luat de la ochi și i-a aruncat cît-colo, pe pietriș, mormăind o înjurătură.

— Controlează-te, l-a avertizat sec spiritul.

— Du-te naibii.

Ușa bucătăriei era deschisă. Zoë era singură în bucătărie, pregătea micul dejun. Oalele fierbeau pe plită și ceva se cocea în cuptor. Mirosul de unt și de pâine caldă l-a făcut să se dea un pas înapoi. A ridicat privirea de la tocătorul plin cu căpșuni proaspete. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, roz, încălțată cu sandale fără toc și își încinsese în talie un șorț apretat. Picioarele îi erau tonifiate, bronzate, și-și ridicase buclele blonde în vârful capului. Doar câțiva cîrlionți scăpaseră din elastic, pe gît și încadrîndu-i obrazii.

— Bună dimineața, l-a salutat ea zîmbind. Intră. Ce mai faci?

Alex și-a ferit privirea.

— Am fost și mai bine.

— Vrei să...?

— Am venit să iau cecul, i-a retezat-o el.

— Bine. Deși nu era prima oară cînd îi răspundea așa, Zoë l-a privit întrebător.

— Azi trebuie să-mi faceți prima plată.

— Da, îmi amintesc. Justine se ocupă cu hîrtille, deci ea va fi cea care va scrie cecul. Eu nu știu din care cont vrea să-ți faci plata.

— Bine. Și ea unde este?

— A avut un drum de făcut. Se întoarce în cinci minute, cel mult zece. Mașina cea mare de cafea s-a stricat, așa că am luat cu împrumut cîteva carafe termoizolante de la un restaurant din apropiere. S-a auzit soneria cuptorului iar Zoë l-a deschis să scoată vasul. Dacă vrei să o aștepți, îți torn o cafea și...

— Nu vreau să aștept. Avea nevoie de cec. Și trebuia să plece. Căldura și lumina din bucătărie îl omorau, avea din nou frisoane și se abținea cu greu să nu clănțânească din dinți. Știa că trebuie să-mi completeze azi un cec. I-am trimis un SMS.

Zoë a așezat caserola pe un șervet. Zîmbetul îi dispăruse de pe chip și i-a răspuns cu o voce și mai suavă decît de obicei:

— Nu cred că se aștepta să ajungi atît de devreme.

— Cînd naiba să fi venit? Am de lucru la casă toată ziua. Era tot mai furios și reușea cu greu să se stăpînească.

— Ce-ar fi să trec eu pe la tine după micul dejun? Mă urc repede în mașină și...

— Nu-mi place să fiu întrerupt din treabă.

— Justine va sosi curînd. Zoë a turnat niște cafea într-o ceașcă albă din porțelan. Tu... nu pari să te simți prea bine.

— Am dormit prost. Alex s-a apropiat de bufet și a dat să desfacă un șervețel de hîrtie de pe sul. Acesta i-a căzut din mîină. S-a aplecat să-l ridice, mormăind înjurături în barbă.

— Nu-i nimic. Zoë se apropiase imediat de el. Mă ocup eu. Tu așează-te.

— Nu vreau să stau jos. A rupt un șervețel de hîrtie și s-a șters pe față de sudoare, în timp ce Zoë înfășura la loc sulul, cu gesturi pricepute. Ar fi vrut să-și țină gura, dar cuvintele se încăpățîneau să iasă la suprafață, tăioase ca lama de cuțit. Era furios și plin de amărăciune, îi venea să

arunce cu ceva, să lovească cu piciorul. Așa înțelegeți voi să vă ocupați de o afacere? Conveniți asupra unui lucru și apoi nu vă țineți de cuvânt? Va trebui să refacem calendarul de plăți. Poate că vouă nu vi se pare important, dar eu mă bazez pe anumite lucruri și vreau să fie făcute atunci când am stabilit. Trebuie să merg la treabă. Probabil că băieții mei au sosit deja.

— Îmi pare rău. Zoë i-a pus o ceașcă de cafea în față, pe blat. Timpul tău este important pentru mine. Data viitoare voi avea grijă ca cecul să te aștepte pe masă, la prima oră.

Lui Alex nu-i plăcea felul în care îi vorbea ea. Parcă ar fi avut de-a face cu un nebun sau cu un câine furios. Dar a funcționat. Furia a început să-l părăsească. Se simțea obosit, amețit, abia mai putea sta în picioare. Dumnezeuule, se întâmpla ceva cu el!

— Mă întorc mâine, a reușit să spună.

— Bea întâi asta. Zoë i-a împins mai aproape ceașca de cafea.

Alex a privit în jos. Îi pusese frișcă. El își bea cafeaua neagră, întotdeauna, dar s-a trezit întinzându-se după ceașcă și prinzînd-o cu ambele mâini. Spre marea lui umilire, ceașca a tremurat violent, vărsîndu-se.

Zoë îl privea cu ochi mari. Ar fi vrut să o înjure, să o facă să-și coboare privirea, dar ea nu și-a dezlipit ochii de la el. Ochii ei mari, albaștri, vedeau prea multe, lucruri pe care încercase o viață întreagă să le ascundă. Nu avea cum să nu-și dea seama cît era el de aproape de marginea

prăpastiei. Dar nu-l judeca. Pe chipul ei se citea doar blîndețe. Și compasiune.

A simțit o dorință imensă să se lase în genunchi și să-și odihnească epuizat capul în poala ei. Dar a rămas în picioare, clătinîndu-se.

Zoë i-a cuprins mîinile în mîinile ei, ajutîndu-l să țină ceașca. Deși erau pe jumătate cît ale lui, strînsoarea lor era fermă, potolindu-le tremurul.

— Gata, i-a șoptit.

Ceașca îi ajunsese în dreptul buzelor. Mîinile ei o țineau strîns. A luat o înghițitură. Lichidul era fierbinte și catifelat, îi aluneca ușor pe gîtul iritat. Nu avea prea mult zahăr, iar frișca îi atenuase amăreala. Era neașteptat de bună, așa că s-a trezit înghițind și restul, cu disperare. Venele lui îi erau recunoscătoare, simțea o gratitudine vecină cu venerația.

Zoë și-a desprins ușor mîinile.

— Mai vrei?

El a dat din cap, murmurînd ceva.

I-a mai turnat o ceașcă, a adăugat frișcă și zahăr, în timp ce o rază de soare pătrundea pe fereastră, prinzîndu-i parcă în păr o panglică strălucitoare. Abia atunci și-a dat seama că ea trebuia să le pregătească micul dejun oaspeților de la pensiune. Avea ceva care se cocea în cuptor, alte oale pe plită. Nu numai că o întrerupsese din treabă, dar mai și bătuse cîmpii despre programul lui cel încărcat, de parcă ar fi fost mult mai important decît al ei.

— Ești ocupată, a încercat el să murmure o scuză. N-ar fi trebuit să...

— Nu e nici o problemă. Vocea îi era blîndă. A pus ceașca de cafea pe masă și a tras un scaun, semn că dorea ca el să se așeze.

Alex a aruncat o privire în jur, întrebîndu-se ce părere avea spiritul. Din fericire, acesta nu era de găsit. S-a apropiat de masă și s-a așezat. A băut cafeaua încet, descurcîndu-se singur de data aceasta.

Zoë își făcea de lucru prin bucătărie. Sunetul de tacîmuri, farfurii și oale era straniu de relaxant. Putea sta acolo cît dorea, fără să fie deranjat de cineva. A închis ochii, afundîndu-se în acea pace vremelnică. Parcă era într-un sanctuar.

— Îți mai pun una? a auzit-o întrebîndu-l.

El a încuviințat.

— Mai întîi gustă asta. I-a așezat în față o farfurie cu mîncare. Cînd s-a aplecat, el i-a simțit mirosul proaspăt al pielii, parfumul dulce. Parcă s-ar fi îmbăiat în ceai cu zahăr.

— Nu cred că pot să...

— Încearcă. I-a pus tacîmurile pe masă și s-a întors la cuptor.

Furculița era grea ca un ciocan. Alex s-a uitat în farfurie. Era o porție de ceva cu mai multe straturi de pîine, aurie pe deasupra.

— Ce-i asta?

— Strata.

Alex a luat o înghițitură, cu grijă, descoperind textura ușoară, catifelată. Era ca o quiche, dar infinit mai delicată, cu textura perfectă pentru a adăposti un strat de roșii și unul de brânză. Aroma de busuioc venea la urmă, aducând o notă puternică, picantă.

— Îți place? a auzit-o pe Zoë întrebând. Nici măcar nu a fost în stare să-i răspundă. Foamea îl năpădise cu sălbăticie, nu se mai gândea la altceva decât la mâncare.

Zoë i-a adus un pahar cu apă rece. După ce a golit farfuria, Alex a lăsat jos furculița, a băut toată apa și și-a evaluat în tăcere starea fizică. Schimbarea era de-a dreptul miraculoasă. Durerea de cap îl părăsise, tremurul dispăruse. Era învăluit de gusturi, de căldură... ca și cum s-ar fi îmbătat din mâncare.

— Ce-ai pus în ea? a întrebat, iar vocea părea să vină de la mare distanță, ca prin vis.

Zoë îi umpluse din nou ceașca de cafea. S-a întors cu fața la el și s-a sprijinit cu șoldul de masă. Era îmbujorată de la căldura cuptorului.

— Aluatul de pâine franțuzească l-am pregătit eu. Roșiile le-am cumpărat de la piață, brânza este făcută în Lopez Island iar ouăle sînt de azi-dimineață, din găini wyandotte. Busuiocul este cultivat de mine, în grădinița din spatele casei. Îți mai pun o porție?

Alex ar fi putut mânca toată tava. A clătinat însă din cap, hotărît să nu-și forțeze norocul.

— Ar trebui să le mai rămîină și oaspeților voștri.

— Am făcut mai mult decât suficient.

— Îmi ajunge. A luat o înghițitură de cafea și a privit-o intens. N-aș fi crezut că... S-a oprit, incapabil să descrie ce i se întâmplase.

Dar Zoë a părut să înțeleagă. I-a zîmbit ușor.

— Uneori, a spus ea, mâncărurile mele au așa un efect... asupra oamenilor...

— Ce fel de efect?

— Nu-mi îngădui să mă gîndesc prea mult la asta, pentru că nu vreau să-l distrug. Dar uneori oamenii se simt mai bine... ca prin magie. A zîmbit și mai larg. Sînt convinsă că tu nu crezi în astfel de lucruri.

— Să știi că sînt surprinzător de deschis la minte, i-a răspuns Alex, conștient de prezența spiritului care reapăruse în încăpere.

— Ia te uită la tine! Spiritul părea ușurat. Se pare că n-o să mori, de data asta.

Zoë era atentă la motanul ei care mieuna la ușa din spate. Cînd l-a lăsat pe Byron să intre, acesta a rămas pe loc, privind-o și dînd nervos din coadă.

— Biet monstru pufos! I-a alintat Zoë în timp ce-i puneă ceva în castron și i-l așeza pe jos.

Motanul s-a aruncat feroce asupra mîncării. Părea genul de animal de companie în stare să-și devoreze și stăpînul.

— Nu încalci normele sanitare lăsîndu-l să intre aici? a întrebat-o Alex.

— Byron nu are voie în zonele în care este pregătită mîncarea. Și stă în bucătărie doar cîteva minute pe zi. În

majoritatea timpului doarme pe verandă sau în curtea din spate. S-a apropiat să-i ia lui Alex farfuria din față. Decolteul era doar puțin vizibil, deasupra șortului, dar suficient de mult ca să-l amețească. Cu greu, a ridicat privirea spre chipul ei.

— Ești morocănos atunci când bei prea mult, i-a spus ea cu blîndețe.

— Nu, i-a răspuns Alex. Sînt morocănos atunci cînd nu beau.

Ea l-a privit cu mai mare atenție.

— Definitiv?

Alex a dat scurt din cap. Avea nenumărate motive pentru care să se lase de băut, dar în principal îl deranja constatarea că avea nevoie disperată de ceva. Își dăduse seama că era dependent de băutură și asta îl descumpănise. I se păruse simplu să-și repete că pentru el băutura nu constituia o problemă, pentru că nu era neîngrijit, fără casă, și nici nu fusese arestat vreodată. Era încă funcțional. Dar după ce pățise în dimineața aceea nu mai putea nega evidența: avea o problemă.

Una era să fii băutor, alta să fii alcoolic de-a dreptul.

Zoë a dus vasele la chiuvetă.

— Din cîte am auzit, i-a spus peste umăr, este un obicei de care te lași foarte greu.

— Sînt pe cale să aflu. Alex s-a ridicat de la masă. Mă întorc mîine dimineață să iau cecul.

— Vino devreme, i-a spus Zoë fără să ezite. Fac terci de ovăz.

Privirile li s-au întâlnit.

— Nu-mi place terciul de ovăz.

— Al meu o să-ți placă.

Alex nu reușea să-și desprindă privirea de la ea. Era atât de frumoasă, de radioasă... pentru o clipă și-a imaginat trupul ei sub al lui. Era atras de ea, copleșitor de mult. Voia de la ea lucruri pe care nu și le mai dorise de la nimeni, dincolo de sex. Dar nimic din toate astea nu era posibil. Se simțea ca pe marginea unei stînci, luptîndu-se să nu cadă în timp ce un vînt puternic îl împingea din spate.

Zoë i-a întors privirea și a roșit, în contrast cu blondul palid al părului.

— Care este mîncarea ta preferată? I-a întrebat de parcă ar fi fost o chestiune profund intimă.

— Nu am o mîncare preferată.

— Toată lumea are.

— Eu nu.

— Trebuie să fie ceva care... Sunetul timer-ului a întrerupt-o. Este șapte și jumătate, a spus. Trebuie să le duc cafeaua primilor oaspeți. Nu pleca. Mă întorc imediat.

Cînd a revenit, însă. Alex plecase. Pe bufetul de deasupra chiuvetei era lipit un bilețel, cu un singur cuvînt scris cu cerneală neagră.

MULȚUMESC.

Zoë a luat bilețelul și și-a trecut degetul mare pe deasupra lui. O durere surdă i-a cuprins pieptul.

Uneori, și-a spus, poți salva o persoană de la un necaz.
Dar sînt anumite lucruri de care te poți salva doar singur.
Nu putea face altceva pentru Alex decît să spere.

Paisprezece

Coșmarurile l-au chinuit pe Alex încă de la miezul nopții și pînă dimineată, iar trupul îi zvîcnea ca străbătut de curenți. Visase demoni așezați la picioarele patului său, pregătindu-se să-l sfîșie cu colții ascuțiți, visase cum pămîntul se deschidea sub el și cum cădea într-un hău nesfîrșit. Într-un alt vis era lovit de o mașină pe un drum întunecos și trîntit cu putere de asfalt. Iar el stătea aplecat deasupra propriului trup inconștient, privindu-și chipul. Era mort.

A sărit din pat. Era scaldat în sudoare iar cearșafurile se lipiseră de el. S-a uitat la ceas. Era ora două.

— La naiba! a murmurat.

Spiritul era pe aproape.

— Du-te și bea niște apă, i-a spus. Ești deshidratat.

Alex s-a tîrît jos din pat și s-a dus la baie. A băut apă și a dat drumul la duș. A rămas acolo mult timp, cu jetul de apă bătîndu-i în ceafă. Simțea nevoia să bea ceva. Doar așa se va simți mai bine. Doar așa coșmarurile vor dispărea și nu va mai transpira atît. Îți dorea să simtă gustul alcoolului,

să-l ardă pe cerul gurii, dar simplul fapt că-și dorea atît de mult băutura îl îndîrjea și mai tare.

După ce a terminat dușul, și-a tras pe el niște pantaloni de pijama și a înșfăcat o pătură de pe pat. Era prea epuizat ca să mai schimbe cearșafurile, așa că s-a dus în camera de zi. Respirînd greu din cauza efortului, s-a prăbușit pe canapea.

— Poate că ar trebui să mergi la un doctor, i-a spus spiritul, aflat într-un colț. Trebuie să existe niște pastile care să te ajute să treci mai ușor peste asta.

Alex s-a uitat spre el, pe deasupra brațului canapelei.

— Nu vreau să-mi fie mai ușor. Parcă i se umflase și limba. Vreau să-mi amintesc exact cum este.

— Îți asumi un mare risc, încercînd să faci asta de unul singur. Ai putea eșua.

— Nu se va întîmpla asta.

— Cum poți fi atît de sigur?

— Dacă eșuez, s-a terminat totul. Definitiv.

Spiritul l-a privit tăios.

— Cum adică? Îți pui capăt zilelor?

— Da.

Spiritul nu a scos nici un cuvînt, dar furia și îngrijorarea păreau să plutească prin aer.

Ritmul respirației lui s-a domolit iar amintirile au dat năvală:

— Frații mei și sora mea plecaseră deja de acasă, a spus într-un final, cu ochii închiși. Ambii mei părinți beau

non-stop. Iar atunci cînd trăiești în aceeași casă cu un bețiv, întreaga ta copilărie durează o jumătate de oră, cu totul. Cele mai bune zile erau acelea în care ei uitau cu desăvîrșire de existența mea. Cel mai rău era atunci cînd unul din ei își amintea că e și un copil prin casă. Acelea erau cele mai nasoale zile. Parcă trăiam pe un cîmp minat. Nu știai niciodată de la ce o să ți se tragă. Era de ajuns să-i cer mamei ceva de mîncare sau un bilet de învoire pentru școală, că exploda. O dată am schimbat canalul TV în timp ce tata dormea pe fotoliu. S-a trezit imediat și m-a lovit cu dosul palmei peste față. Am învățat să nu cer niciodată nimic. Să nu am nevoie de nimic.

Alex nu mai vorbise niciodată atît de mult despre copilăria lui. Nici măcar cu Darcy nu vorbise despre asta. Oare de ce voia acum ca spiritul să afle toate astea? Nici el nu-și dădea seama.

Nu a auzit nici un sunet, nici o mișcare și a avut impresia că spiritul își găsisese un cotlon în care să se retragă, în întuneric. După care l-a auzit întrebînd:

— Dar frații tăi, sora ta? Nu au încercat să te ajute?

— Aveau problemele lor. Într-o familie de bețivi, nimeni nu este perfect normal sau sănătos. Sînt afectați cu toții.

— Niciunul dintre părinții tăi nu a încercat să facă ce faci tu?

— Să se lase de băut, adică? Alex a zîmbit amar. Nu. Au mers pînă la capăt.

— În timp ce tu erai lângă ei.

Alex și-a schimbat poziția pe canapea, dar se simțea la fel de inconfortabil, nervii îi erau întinși, simțurile în alertă. Coșmarurile amenințau să revină de îndată ce reușea să adoarmă. Le simțea așteptînd, pîndind, ca o haită de lupi.

— Am visat că murisem, a spus dintr-o dată.

— Mai devreme?

— Da. Stăteam deasupra propriului trup.

— Parte din tine este pe moarte, i-a răspuns pragmatic spiritul. Alex a tăcut, șocat, iar spiritul a adăugat: partea din tine care bea ca să uite de durere. Dar evitînd durerea nu faci decît să înrăutățești lucrurile.

— Atunci ce naiba îmi rămîne de făcut? I-a întrebat Alex, cu ostilitate.

— La un moment dat va trebui să te oprești și să lași durerea să te prindă din urmă, i-a răspuns spiritul după cîteva clipe.

După cîteva ore de somn chinuit pe canapeaua care părea o masă de tortură, Alex s-a ridicat, și-a făcut un duș, s-a îmbrăcat și s-a îndreptat spre *Artist's Point*, ca o fantomă. Spera din tot sufletul să nu dea ochii cu Justine – nu era în stare să o suporte, nu azi.

Spre marea lui ușurare, Zoë era singură. L-a primit în bucătărie și i-a făcut semn să se așeze la masă.

— Cum te simți în dimineața asta?

El i-a aruncat o privire ursuză.

— Dacă mășori durerile de cap cu scara Fujita, cea cu care se măsoară tornadele, ei bine, eu am ajuns la F5.

— Îți aduc imediat o cafea.

Fruntea îi pulsa, ochii parcă amenințau să-i iasă din orbite. Și-a pus fruntea pe brațele încrucișate pe masă, așteptând ca tremurul să treacă.

— Uite, bea asta.

Alex a întins mîna orbește după ceașcă.

— Lasă-mă să... a încercat Zoë să-l ajute, să-i țină mîinile nemișcate.

— Nu am nevoie de ajutor, a mîrîit el.

— Bine, i-a răspuns ea calmă și s-a dat cîțiva pași înapoi.

Răbdarea ei îl enerva. Îl dureau ochii de la tapetul cu cireșe de pe perete. Capul îi zvîcnea, ca după un concert zgomotos.

A reușit să ducă ceașca la gură și a băut toată cafeaua dintr-o dată, de parcă viața lui depindea de asta. După care a mai cerut una.

— Gustă mai întîi asta, i-a spus ea și i-a așezat un castron în față.

În castron era ceva ca un pătrat auriu din pandișpan, acoperit cu fructe confiate tăiate felii subțiri. În nări i-a ajuns o aromă plăcută de scorțișoară. Zoë a turnat lapte în castron și i-a dat lui Alex o lingură.

Coptura de ovăz era moale și bună, puțin crocantă pe margini, cu un gust subtil de citrice. În timp ce laptele pătrundea în aluat, fiecare înghițitură devenea tot mai moale și mai aromată. Era foarte departe de terciul gri, grețos, din copilăria lui.

A reușit să se relaxeze și să respire normal. Ceva care aducea a euforie l-a cuprins, un sentiment plăcut, de căldură. Zoë se învârtea prin bucătărie, mesteca în oale, turna lapte în carafe și sporovăia degajat, fără să aștepte vreun răspuns de la el. Nu avea nici cea mai mică idee ce spunea acolo, ceva despre diferența între o brișă cu cacao și una cu ciocolată, dar sunetul vocii ei îl învăluia ca o pătură moale.

Și așa, zilele lui au început să fie toate la fel: în fiecare dimineață, înainte de lucru, mergea la *Artist's Point* și mînca orice îi așeza Zoë în față. Jumătatea de oră petrecută cu ea era punctul în jurul căruia se învîrteau toate celelalte. Iar sentimentul de bine dura toată ziua, dispărînd abia seara, cînd venea ora de culcare.

Coșmarurile îi bîntuiau somnul. A visat odată că bea din nou și s-a trezit speriat. Deși știa că fusese doar un vis, că nu cedase tentației, panica nu l-a părăsit prea curînd.

Reușea să treacă peste noapte doar la gîndul că o va revedea curînd pe Zoë.

Îi spunea de fiecare dată „bună dimineața” de parcă era așa cu adevărat. Îi așeza în față farfurii cu mîncăruri gustoase, pline de culoare și arome îmbinate subtil. Sufleuri atît de ușoare, ouă Benedict care semănau cu floarea soarelui, simfonii din carne, poeme din pîine, melodii din fructe.

Pentru Zoë, bucătăria era un spațiu mai intim chiar decît dormitorul. Era spațiul ei artistic, aranjat exact așa cum dorea ea. Pereți întregi cu rafturi pline de condimente colorate în recipiente din sticlă, borcane cu iz de modă veche umplute cu făină, zahăr, ovăz, fulgi de porumb, nuci pecan. Sticle verzui cu ulei de măsline adus din Spania, cu oțet balsamic, cu sirop de arțar, miere, gem de casă. Zoë era la fel de pretențioasă în privința calității ingredientelor ca și el, atunci cînd trebuia să obțină colțuri perfecte sau să folosească cuiele potrivite unui tip de lemn.

Lui Alex îi plăcea să o vadă trebăluind. Mișcările pline de grație se terminau uneori brusc, cu o ușă de cuptor trîntită ferm sau cu o oală grea ridicată cu ambele mîini. Mînuia strecurătoarea de sote de parcă ar fi fost un instrument muzical, ținînd bine de coadă și mînuind telul cumva din cot, făcînd ca întreg conținutul să sară și să se amestece.

În cea de-a șaptea zi de cînd lua micul dejun la pensiune, Zoë l-a servit cu un amestec de brînză, aluat de

pîine și felii prăjite cu cîrnați chorizo. Preparatul era gustos și bogat, ușor sărat.

În timp ce mîncă, Zoë s-a așezat lîngă el la masă și a sorbit din cafea. Apropierea ei îi dădea un sentiment de neliniște. De obicei, ea își vedea de treabă și el mîncă. A aruncat o privire la urma de arsură de pe brațul ei, dorindu-și să-și lipească buzele acolo.

— Au sosit dulapurile, i-a spus. Vom începe să le montăm spre sfîrșitul săptămîinii, după care mă apuc să construiesc intrîndul.

— Să îl construiești? Credeam că îl comanzi.

— Nu. Te va costa mai puțin. Și nu trebuie decît să tai două dintre dulapuri, să le finisez și să pun blatul de lucru deasupra. A zîmbit văzîndu-i expresia. O să arate minunat, îți promit.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, i-a răspuns ea. Sînt doar impresionată.

Alex și-a ascuns zîmbetul în ceașca de cafea.

— Nu fac nimic deosebit, i-a spus. E doar tîmplărie.

— E ceva special, cînd e vorba de casa mea.

— Pînă săptămîina viitoare va trebui să te decizi în privința culorilor.

— Sînt aproape gata, i-a spus ea. Un alb cald pentru tăblia patului, galben-unt pentru pereți și roz pentru băi.

Alex a privit-o sceptic.

— Este un roz frumos, i-a spus ea rîzînd. Foarte pal. Lucy m-a ajutat să-l aleg. Spune că rozul este culoarea

ideală pentru baie, pentru strălucirea pe care o capătă pielea reflectată în oglinzi.

Imaginea i-a apărut în minte, înainte să o poată opri... Zoë ieșind din cadă, înconjurată de pereții roz, forma apetisantă a trupului ivindu-se în oglinzile aburite.

Zoë s-a ridicat și s-a dus să verifice ceva din cuptor.

— Vrei puțină apă?

Era înfierbântat, din cap pînă în picioare.

— Da, mulțumesc.

A ridicat telefonul mobil în fața ochilor și și-a lipit privirea de el, sperînd cu disperare să reușească să păstreze distanța între el și Zoë.

Ea s-a oprit lîngă el și a pus un pahar cu apă cu gheață în fața farfuriei. Era suficient de aproape ca să-i poată inspira parfumul, de floare de bumbac, cu un iz subtil de chorizo. Deși nu-și putea lua gîndul de la șoldurile ei, pe care își dorea să le fi cuprins cu brațele, a continuat să caute orbește printre mesajele din telefon pe care le citise deja, oricum.

Zoë nu se îndepărtase de el.

— Trebuie să te tunzi, i-a spus în șoaptă. I-a simțit atingerea pe ceafă... degetele ei alunecau ușor, răsfirîndu-i părul. A strîns cu putere carcasa telefonului care risca să se crape.

Într-un târziu, a ridicat iritat din umeri, făcînd-o să-și retragă mîna. Ea s-a întors la cuptor și a auzit-o mestecînd ceva într-o oală. După care a continuat să vorbească, să-i

povestească despre calcanul proaspăt prins pe care îl cumpărase din piața de pește, improvizată pe cheiul din Friday Harbor. Alex încerca să-și limpezească mintea rezolvînd în gînd probleme de matematică. Cum asta nu dădea rezultate, și-a înfipt în palmă mînerul furculiței. Doar așa a reușit să-și înfrîneze dorința, să se ridice de pe scaun și să mormăie ceva, cum că ar trebui să plece la treabă.

— Pe mîine, i-a răspuns Zoë. Fac clătite cu dovleac și ghimbir.

— Mîine nu vin. Și-a dat seama imediat că fusese prea tăios, așa că a adăugat: trebuie să ajung la prima oră la magazinul de materiale.

— Îți pun la pachet, i-a spus Zoë. Doar treci pe aici și ți-l dau din prag, nu trebuie nici măcar să intri.

— Nu. Căuta exasperat un mod de a-și mai îndulci refuzul.

Spiritul a intrat tocmai atunci în bucătărie.

— Plecăm?

— Da, i-a răspuns Alex fără să stea pe gînduri.

— Deci vii? I-a întrebat Zoë, nedumerită.

— Nu! i-a retezat-o el.

Zoë l-a condus pînă la ușă, tristă.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să te supăr.

Spiritul părea mirat și indignat deopotrivă.

— Ce vrea să spună? Ce s-a întîmplat? Ți-am mai spus să...

— Nu începe, l-a avertizat Alex. Vîzînd chipul ei îngrijorat, a continuat: nu începe să tragi concluzii. Și nu e cazul să-ți ceri scuze.

— Of, cum mai zboară hormonii prin aer! a continuat spiritul.

Zoë ridicase privirea spre Alex, ca și cum încerca să-i citească gîndurile.

— Atunci de ce ai reacționat așa cînd te-am atins?

Alex a clătinat din cap. Nu știa ce să răspundă.

— Mi-am dat seama că nu ți-a plăcut, a continuat Zoë, roșind.

— La naiba, Zoë! Nu avea de ales: trebuia să se sprijine cu ambele palme de bufet, altfel nu mai rezista și o lua în brațe. Mi-a plăcut, i-a spus respirînd greu. Dacă nu m-aș fi abținut, acum ai fi fost aplecată deasupra mesei, și nu ca să întinzi aluatul de biscuiți.

Spiritul a gemut:

— Oh, scutiți-mă! Și a ieșit grăbit.

Zoë a roșit și mai tare.

— Și atunci de ce... a început ea.

— Știi prea bine de ce. Sînt un bețiv care încearcă să se lase de băutură. Tocmai ce-am divorțat și sînt în pragul falimentului. Cea mai tare combinație de calități pe care le poate avea un bărbat, ce mai! Poate doar să mai fie și impotent pe deasupra.

— Dar tu nu ești impotent! a protestat ea. După o scurtă ezitare, a adăugat: sau ești?

Alex și-a acoperit ochii cu palma și a început să rîdă.

— Dumnezeu! Mi-aș fi dorit să fiu, crede-mă. O clipă mai târziu, văzîndu-i expresia rănită, a redevenit serios și a oftat. Zoë, eu nu cred în prietenia dintre un bărbat și o femeie. Singura posibilitate pentru noi este sexul. Și asta nu se va întîmpla. A făcut o pauză și i-a șters cu vîrf degetului mare o urmă de făină de pe obraz. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să trec de săptămîna aceasta. Îți rămîn dator. Dar cel mai bun lucru pe care-l pot face este să mă distanțez de toate astea.

Zoë îl privea în tăcere, cîntărindu-i cuvintele. S-a auzit din nou sunetul unui timer iar ea a zîmbit amuzată.

— Se pare că fiecare moment important din viața mea e marcat de un timer, i-a spus. Nu pleca încă, te rog.

El nu s-a mișcat din loc. A așteptat-o să scoată tava cu biscuiți din cuptor. Mirosul de aluat cald a inundat încăperea.

Întorcîndu-se, Zoë s-a apropiat destul de mult de el.

— Știu că ai dreptate, i-a spus. Și știu că m-am pripit. Bunica mea va veni aici în cel mult o lună și după aceea... A ridicat din umeri a neputință. Îmi cunosc limitele și cred că le cunosc și pe ale tale. Dar problema este... A rîs nervos. Uneori se întîmplă să cunoști un tip cu adevărat drăguț și oricît ai încerca nu ajungi să-l placi. Alteori — și mai rău — cunoști un bărbat total nepotrivit și nu te poți abține să nu-l dorești. Te simți golită pe dinăuntru, nu faci altceva decît să aștepți și să visezi. Ai senzația că fiecare moment duce

la ceva atît de uimitor că n ci nu-l poţi denumi. Nu vrei decît să fii cu el. Doar de asta ai nevoie. A oft t. Nu vreau să te distanţezi de mine. Ştiu că nu ar fi trebuit să spun asta, dar trebuia să afli că eu...

— Ştiam deja, i-a răspuns el cu răceală, simţind că murea pe dinăuntru. Linişteşte-te, Zo . Eu trebuie să plec.

Zo  a dat din cap. N ci măcar nu părea ofensată. Înţelesese probabil că doar a a el reușea să plece de l ng  ea.

A dat să pună mâna pe clanţă dar Zo  l-a oprit, acoperindu-i mâna cu a ei.

— Aşteaptă, i-a spus. Vreau să-ţi mai spun ceva.

Deşi nu-l mai atingea, pielea lui încă o mai simţea. Era ceva mai rău dec t disperarea, şi-a spus el, o dorință care amenin  a să răbufnească.

— De azi încolo nu-ţi voi mai vorbi de sentimentele mele, n ci măcar nu voi încerca să-ţi fii prietenă.  n schimb, vreau o favoare.

— Să-i fac o u i   pisicii, i-a spus el resemnat.

Zo  a clătinat din cap.

— Vreau să mă s ru i. O dată.

— Poftim? Nu!

—  mi datorezi o favoare.

— De ce naiba îţi dorești tocmai asta?

Zo  părea de neclintit.

— Vreau să ştiu cum e.

— Te-am mai sărutat odată. Chiar aici.

— Nu se pune.

— La naiba, Zoë! Un sărut nu va schimba nimic.

— Știu asta. Nici nu mă aștept să se schimbe ceva. Vreau doar așa... să fie ca un amuse-bouche.

— Ce este un amuse-bouche? a întrebat-o, temându-se deja de răspuns.

— Este o gustare minusculă pe care ospătarul ți-o aduce din partea chef-ului, înainte de masă. Nu e ceva ce-ai comandat sau pentru care trebuie să plătești... ți se oferă pur și simplu. Văzându-l că tăcea înmărmurit, a continuat: în traducere liberă, este „ceva care să-i facă gurii plăcere”.

Alex a privit-o amenințător.

— Dacă vrei o favoare de la mine, poți să-mi ceri să-ți mai instalez niște lămpi sau să-ți dărâm un perete. Nu un amuse-bouche din acesta.

— Ce e atît de greu? E doar un sărut. Îți ții buzele lipite de ale mele timp de douăzeci de secunde. Ce poate fi atît de greu în asta?

— Acum parcă văd că o să și cronometrezi, i-a spus ironic.

— Nu, n-o să cronometrez, a protestat ea. Era doar o sugestie.

— Ei bine, uit-o.

Ea părea jignită.

— Nu înțeleg de ce te-ai enervat așa.

— Pe naiba nu înțelegi! Știm prea bine amîndoi că vrei să demonstrezi ceva.

— Ce anume?

— Vrei ca eu să știu foarte exact la ce anume dau cu piciorul. Vrei să mă faci să-mi pară rău.

Ea a deschis gura să protesteze dar a ezitat.

— Iar dacă te-aș săruta, a continuat Alex, aș face-o doar ca să te fac să regreti că mi-ai cerut asta. A privit-o cu duritate, dorindu-și să o facă să dea înapoi. Tot mai vrei?

— Da, s-a grăbit Zoë să-i răspundă. A închis ochii și a ridicat capul spre el.

Alex avea dreptate, bineînțeles. Orice gen de relație între ei era o idee proastă, din multiple motive. Dar tot își dorea ca el să o sărute.

A rămas acolo, cu ochii închiși, pregătită pentru orice. O tăcere electrică îi învăluise. L-a simțit apropiindu-se, după care brațele lui au cuprins-o încet, înfiorînd-o. Era aceeași senzație pe care o trăise și prima dată, parcă o absorbea, o trăgea în adânc, ca și cum el îi umplea toate simțurile, îi sorbea fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii.

Mîna lui i-a atins ușor obrazul, vîrfurile degetelor i-au conturat bărbia cu oase fragile. A sărutat-o abia atingîndu-i buzele, o dată și încă o dată, săruturi efemere care i-au trezit buzele la viață. Simțea că-și pierde echilibrul, dar el a cuprins-o cu brațele și a lipit-o strîns de trupul său. A plecat

capul și a sărutat-o pe gât. Pielea îi ardea. Cu blîndețe, și-a croit drum înapoi spre buzele ei și a amețit-o definitiv cu un sărut apăsător, adînc.

A ridicat mîinile să-i cuprindă capul – ar fi făcut orice, numai să nu-și dezlipească buzele de ale ei. Dar sărutul s-a sfîrșit și cînd s-a dezmeticit l-a văzut privind-o amuzat, cu o ironie tandră pe care nu o mai văzuse la el pînă atunci.

S-a străduit să vorbească, deși avea răsufierea întretăiată.

— Alex... te rog...

— Șt. Cu ochii întredeschiși, el o mîngîia neîncetat pe pînă, pe spate.

— Vreau... a încercat ea să spună, dar valul de căldură care o cuprinsese nu o lăsa să gîndească. A încercat din nou. Vreau...

— Știu ce vrei. A zîmbit și și-a plecat din nou capul spre ea.

L-a deschis gura cu gura lui, pătrunzînd adînc cu limba. Sărutul devenise aproape brutal, cu un ritm erotic subtil. Spre marea ei rușine, îl căuta, nu se mai putea opri. Ar fi vrut să fie doar cu el, undeva, într-un loc retras și liniștit, unde nimeni și nimic să nu-i deranjeze. Să fie doar ei doi, departe de lume. Plăcerea se adîncea, gîndurile parcă i se disipau. Torrentul de senzații părea să se transforme într-o durere dulce care părea să vină de undeva de dinăuntru. S-a arcuit, dornică, încercînd să fie și mai aproape de el.

Alex s-a desprins din sărut și a strîns-o la piept.

— Gata, i-a spus cu glas tremurat. Zoë, nu... Oprește-te.

A continuat să o țină în brațe, iar ea îi simțea răsuflarea fierbinte prin păr. L-a înlănțuit cu brațele, după care, timidă, și-a pus mâinile în buzunarele de la spatele blugilor lui, cu inima lipită de a lui. Se temea că se va sparge în mii de bucăți dacă el îi dădea drumul din îmbrățișare.

— Acum sîntem chit, l-a auzit șoptindu-i.

Ea a reușit să dea din cap, continuînd să-și țină fața ascunsă.

— N-am vrut să fie așa. Alex se juca cu lobul urechii ei. Am vrut să doară, măcar puțin.

— Și de ce n-ai făcut-o?

El a ezitat o clipă.

— Nu am putut, pur și simplu.

A făcut un pas înapoi, iar Zoë a reușit în sfîrșit să-l privească în ochi. A văzut în ei aceeași forță care îl determinase să nu mai bea.

Așa ceva nu se va mai întîmpla niciodată. Pentru că el nu o va mai permite.

Timer-ul cuptorului s-a auzit din nou. A tresărit.

Alex i-a zîmbit și s-a întors cu spatele.

Zoë s-a dus spre cuptor, fără să privească înapoi. A auzit ușa deschizîndu-se și apoi închizîndu-se la loc.

Niciunul din ei nu spusese nimic.

Uneori, tăcerea este cea mai ușoară alegere, mai ales atunci cînd nu poți decît să-ți iei rămas-bun.

Cincisprezece

A trecut o lună și, cumva, Alex și-a păstrat direcția. Spiritul nu se așteptase să învețe ceva de la el, dar s-a dovedit că se înșelase. Alex fusese nevoit să se lupte cu dependența oră după oră, uneori chiar minut cu minut, dar fusese cel mai hotărât bărbat de pe pământ. Pentru spirit, a te lăsa de băutură echivala cu a te arunca în apa adâncă și să speri că vei reuși cumva să te ții la suprafață, deși nu știi să înoți.

Alex își ocupa timpul cu munca — și nu avea puține de făcut. Lucra cu atîta meticulozitate la casa din Dream Lake că orice meșter s-ar fi mîndrit cu ea. Muncea pînă tîrziu în noapte, sabla, vopsea, tencuia, iar în timpul acesta mîncea atîtea dulciuri că orice persoană normală ar fi intrat în șoc diabetic. Mulțumită insistențelor spiritului, Alex mîncea regulat, chiar dacă ar fi trebuit să mănînce mai mult ca să compenseze deficitul de calorii consumate prin băutură.

În tot acest răstimp, Alex a văzut-o pe Zoë doar de două ori, prima dată ca să ia de la ea eșantioanele de culoare. A stat cam un minut și jumătate și dus a fost. A doua oară, Zoë a venit pentru ca Alex să-i poată arăta ce

progrese făcuse. Se purtase ca un om de afaceri iar Zoë fusese la rîndul ei foarte reținută. Pe de altă parte, Gavin și Isaac fuseseră într-atît de vrăjiți de ea că nu reușiseră nici măcar să bată un cui în timpul petrecut de ea acolo.

După toate aparențele, vizita lui Zoë nu îl afectase deloc pe Alex. Știa cum să construiască un zid de nepătruns, cum să-l fortifice pentru ca nimeni să nu-l fisureze măcar. Zoë nu avea cum să ajungă la inima lui — și probabil că așa era cel mai bine. Totuși, spiritul nu se putea abține să nu simtă o umbră de regret. Numai că Alex refuza cu obstinație să discute despre sentimentele lui față de Zoë. Era un subiect tabu.

Iar spiritul înțelegea.

O femeie îți poate face asta: poate să ajungă în acel ungher al sufletului unde se află tot ce-i mai bun și tot ce-i mai rău în tine. Iar odată ajunsă, pune stăpînire pe acel loc și nu mai pleacă niciodată.

Tocmai de aceea nu-i pomenise nimic lui Alex despre nou-descoperitele amintiri legate de Emmaline Stewart, de felul în care anumite scene i se derulau prin fața ochilor, ca la cinematograful.

Emma fusese cea mai mică dintre cele trei surori Stewart. Era plină de viață, îi plăcea lectura, era amuzantă și ușor mioapă. De aceea avea nevoie de ochelari de citit. Niște ochelari minunați, ca ochii de pisică, cu rame groase, negre, care îi displăceau profund mamei ei, Jane. „Emma nu va pune niciodată mîna pe un bărbat cu ochelarii

aceștia”, obișnuia ea să spună. Iar Emma o contrazicea, spunând că va atrage cu siguranță bărbatul potrivit, tocmai datorită acelor ochelari.

Spiritul își amintea de ziua în care stătuseră doar ei doi în casă, după ce merseseră la un picnic pe malul lacului. Ea îi citise dintr-un reportaj de-al ei despre liceele care le interzisese elevelor să-și „picteze” fața, adică să folosească rujuri, pudră sau fard de obraz. Elevele din liceele din întreg ținutul protestaseră, iar Emma interviewase directoarele a trei licee în legătură cu acea controversă.

— „Rujul înseamnă depășirea primei bariere a inocenței fetelor”, o citase Emma pe una dintre directoare, cu ochii strălucind amuzați. „Urmează țigările, alcoolul, iar după ele se pot produce fapte imposibil de pronunțat.”

— Despre ce fel de fapte este vorba? o întrebase el, sărutînd-o pe obraz, pe gît, pe locul dulce din spatele urechii.

— Știi foarte bine.

— Nu știu. Descrie-mi-le tu. Măcar pe una dintre ele. Emma rîsese.

— Nu.

El insistase, sărutînd-o și încercînd să o facă să-l înlănțuie cu brațele. Ea chicotise și se prefăcuse că nu voia, știind prea bine cum să-l provoace și mai mult.

— Spune-mi doar ce părți ale corpului sînt implicate, îi zisese el și văzînd-o că refuza începuse să facă unele sugestii.

— Limbajul deocheat nu te va duce nicăieri, îi spusese ea.

El a râs mulțumit.

— M-a dus deja dincolo de cel de-al patrulea nasture al bluzei tale.

Ea roșise iar el continuase să-i șoptească vorbe de alint și să deschidă și ceilalți nasturi...

Îl tulbura și acum amintirea intimității cu Emma, dar dorința și plăcerea pe care le încearcă un suflet sînt mai adînci, mai profunde decît orice senzație pur fizică.

Se apropia ziua în care o va revedea. Nerăbdarea îi era însă temperată de sentimentul că era ceva în neregulă, că mai întîi de toate trebuia să pună ceva la punct. Era recunoscător pentru timpul petrecut de Alex la casă. Îi dăduse suficiente indicii care, împletite, se materializaseră în cîteva amintiri. Dar nu era de ajuns. Trebuia să se întoarcă în Rainshadow Road. Se întîmplase ceva acolo... ceva de care trebuia să-și amintească.

Zoë răscolise spațiul în care ea și Justine păstrau piese desperecheate de mobilier, tablouri și alte obiecte pentru care nu găsiseră întrebuințare și făcuse astfel rost de mobilier pentru casa din Dream Lake. Printre ele, un dulap metalic vintage cu uși minuscule, fiecare diferit colorată, un ceas retro în formă de ceașcă de cafea, o tăblie metalică de

pat, albastră, în stil victorian. Mai adunase și alte piese de mobilier din fostul apartament al Emmei, cum ar fi un set de scaune din piele, o măsuță din răchită și o colecție de ceainice care aveau să se potrivească de minune pe unul dintre rafturile pentru cărți. Obiectele vechi aveau să se armonizeze de minune cu liniile moderne ale casei.

Trecuseră deja șase săptămîni de cînd Alex începuse renovarea casei. Se ținuse de cuvînt: bucătăria era gata, la fel și dormitorul mare și baia. Pentru că podelele originale se dovediseră inutilizabile, Zoë fusese de acord ca Alex să monteze parchet laminat de culoarea arțarului și fusese nevoită să recunoască: arăta minunat și surprinzător de natural. Mai era de lucru la cel de-al doilea dormitor și la baia cea mică iar de garaj nici nu se apucase, ceea ce însemna că va mai avea de lucru și după ce Zoë și Emma se vor muta. Zoë avea sentimente amestecate atunci cînd se gîndea la asta. În rarele ocazii în care îl văzuse, se simțiseră amîndoi foarte stînjiți.

Alex arăta mai bine, mai odihnit, cearcănele îi dispăruseră, dar zîmbetele lui, atît de rare, aduceau cu lama unui cuțit. Surîdea cu amărăciunea unui bărbat care știa că nu va avea niciodată ceea ce-și dorește cu adevărat. Asta nu ar fi deranjat-o deloc pe Zoë dacă nu ar fi apucat să-i cunoască și cealaltă față.

Zoë își făcuse socoteala că, ajutată de Justine, nu-i va lua mai mult de două zile să pregătească totul în casă, să aducă și să pună la locurile lor vesela, lenjeria de pat și

tablourile, pentru ca totul să devină intim și primitiv. După care putea merge la Everett, după bunică ei.

Asistenta care se ocupa de Emma o ținuse în permanență la curent cu starea ei, cu tratamentul și medicația care îi erau administrate. O prevenise și că Emma dădea deja semne de „apus”, ceea ce însemna că la căderea serii putea deveni agitată și putea pune repetat aceeași întrebare, mai des decît de obicei.

La sfîrșitul cîtorva conversații, Zoë ajunsese să înțeleagă de la Colette Lin, consultanta în problemele bătrînilor, la ce trebuia să se aștepte în viitor. Că odată pierdute, abilitățile Emmei nu aveau să mai revină niciodată. Că va avea dificultăți, că va face anumite lucruri în ordinea greșită, pînă cînd îi va fi imposibil să mai pună de cafea sau să spele rufe. Într-un final, starea ei se va deteriora și va începe să rătăcească, să se piardă. Atunci era momentul să fie dusă într-o instituție închisă, pentru propria siguranță.

Îi era greu să-și dea seama de starea ei de spirit doar din conversațiile telefonice, dar Emma părea să se confrunte cu boala ei cu același amestec de pragmatism și umor de care dăduse dovadă întreaga ei viață.

— Orice mi-ai găti, în fiecare seară, să-mi zici că e mîncarea mea preferată, îi spusese odată. Oricum n-o să mai țin minte.

Iar cînd Zoë îi spusese că găsise o asistentă care să vină acasă în diminețile în care ea trebuia să meargă la treabă,

Emma o întrebuse doar:

— Știe să facă manichiură?

— Sunt convinsă că e speriată, în sinea ei, i-a spus Zoë lui Justine în seara dinaintea începerii mutatului. Parcă bucăți mici se desprind din ea și nimeni nu poate opri asta.

— Dar știe că va fi în siguranță. Și că tu îi vei sta aproape, mereu.

— O știe acum. Zoë a început să-l mîngîie pe Byron, care se cuibărise în poala ei. Dar la un moment dat nu va mai ști nici asta.

Justine i-a întins lui Zoë un pahar cu vin, și-a turnat și ei unul, după care s-a așezat în celălalt capăt al canapelei.

— E ciudat, dacă stai să te gîndești. Ce mai rămîne din tine, atunci cînd nu mai ai amintiri sau dorințe?

— Nimic.

— Nu. Rămîne sufletul. Un suflet aflat într-o călătorie... iar viața noastră pe pămînt este doar o parte din această călătorie.

— Ce crezi că se întîmplă cu noi după moarte?

— Dacă mă iau după familia mea – cel puțin după rudele din partea mamei – unele suflete sînt norocoase și ajung în rai. Sau cum vrei tu să-l numești. Justine și-a încrucișat picioarele sub ea și s-a așezat mai confortabil în colțul canapelei. Celelalte suflete, cele care au comis greșeli în viață, se duc într-un fel de loc de așteptare.

— Ce fel de loc de așteptare?

— Nu sînt foarte sigură. Dar au acolo șansa să înțeleagă unde au greșit și să învețe din aceste greșeli.

A doua zi dimineață, după ce a terminat de pregătit micul dejun, Zoë i-a telefonat Emmei.

— Ghici ce fac azi? a întrebat-o cu veselie în glas.

— Vii să mă vezi, a încercat să ghicească bunica.

— Ești pe aproape. Azi și mâine pun totul la punct iar poimîine ne mutăm. Doar noi două, ca în vremurile bune.

— Vino să mă iei de-acum. Pot să-ți dau o mîină de ajutor.

Zoë a zîmbit. Știa că oferta venea din inimă, dar Emma nu avea cum să-i fie de prea mare folos.

— Nu pot modifica programul, i-a răspuns. Justine și cu mine am pus totul la cale. Vine și iubitul ei, Duane, să ne ajute.

— Cine este Duane? Tipul acela din banda de motocicliști?

— Nu e tocmai o bandă.

— Motocicletele sînt zgomotoase și periculoase. Nu-mi plac cei care le conduc.

— Da, dar nouă ne plac bărbații musculoși care ne pot ajuta să cărăm mobila.

— Duane este singurul care vă ajută? Scaunele mele sînt destul de grele, să știi.

— Nu. Vine și Alex.

— Cine este Alex?

— Este cel care renovează casa. Are o camionetă.

— Are și mușchi? a întreat-o amuzată Emma.

— Upsie... Zoë simțea cum culoarea îi năvălea în obraji, amintindu-și trupul lui ferm lipit de al ei. Da, de fapt să știi că are.

— Este atrăgător?

— Foarte.

— Căsătorit?

— Divorțat.

— Care au fost motivele pentru care...?

— Nu e cazul să intri la idei, a rîs Zoë. În clipa de față nu mă interesează să-mi găsesc un iubit. Vreau doar să am grijă de tine.

— Aș vrea să-ți găsești un bărbat bun, înainte să mă prăpădesc, i-a spus gînditoare Emma.

— Înseamnă că nu e cazul să te grăbești prea tare, pentru că asta nu se va întîmpla curînd. S-a întors, pentru că auzise ușa deschizîndu-se. Era Alex. I-a zîmbit iar inima a început să-i bată mai tare.

— Cînd vii să mă iei? a întreat Emma.

— Poimîine.

Bunica părea tulburată.

— Te-am mai întreat asta, nu-i așa?

— Da, i-a răspuns Zoë cu blîndețe. Dar nu face nimic. L-a văzut cu colțul ochiului pe Alex privind la tava cu briose de pe bufet și i-a făcut semn să ia una. El nu a ezitat nici o secundă. Zoë s-a dus la aparatul de cafea, să-i umple o ceașcă, continuînd să vorbească la telefon: ar trebui să mă apuc de treabă.

Dar greșeala minoră o tulburase pe Emma:

— Într-o zi mă voi uita la tine și mă voi întreba cine este fata asta drăguță care îmi pregătește cina. Și nici nu voi ști că ești nepoata mea.

Cuvintele ei i-au strîns inima. A înghițit în sec și a pus zahăr în cafeaua lui Alex.

— Dar eu voi ști cine ești, i-a răspuns. Și voi continua să te iubesc.

— Da, dar va veni dintr-o singură parte. La ce mai e bună o bunică dacă nu-și mai amintește nimic?

— Pentru mine însemni mult mai mult decît niște amintiri. Zoë i-a cerut scuze din priviri lui Alex. Știa că nu-i plăcea să fie lăsat să aștepte. El părea însă relaxat și răbdător.

— N-o să mai fiu eu, a continuat Emma.

— Ba da. Numai că vei avea nevoie de ceva mai mult ajutor. Iar eu voi fi lîngă tine, să-ți amintesc totul. Bunica a tăcut, iar ea a adăugat: trebuie să închid, Upsie. Te sun mai pe seară. Între timp, ce-ar fi să începi să împachetezi? Vin să te iau, poimîine.

— Poimîine, a repetat bunica. La revedere, Zoë.

— La revedere. Te iubesc.

Sfîrșind conversația, Zoë și-a strecurat telefonul în buzunarul din spate și a mestecat în ceașca lui Alex. După care i-a întins-o.

— Mulțumesc. Chipul lui era de nepătruns atunci cînd a privit-o.

Lui Zoë i se pusese un nod în gît. Nu era sigură că va reuși să vorbească.

Părînd să o înțeleagă, Alex a rupt tăcerea:

— Am încărcat deja toate cutiile în camionetă. Vă duc pe amîndouă acolo să le desfaceți. Cînd va ajunge și Duane o să mutăm mobila din depozit. A făcut o pauză să soarbă din cafea, fără ca privirea lui să o părăsească vreo clipă.

Zoë era îmbrăcată cu o pereche de blugi și un tricou fără formă iar în picioare avea o pereche de teniși vechi. Spre deosebire de Justine, care arăta la fel de bine în orice ar fi fost îmbrăcată, lui Zoë nu-i veneau deloc hainele lălii. O femeie cu sînii și șoldurile ei era clar dezavantajată de lucrurile largi, lungi.

— Știu cît de rău arăt în hainele astea, i-a spus Zoë, după care a adăugat imediat: te rog să uiți că am spus asta. Nu cerșesc complimente. Numai că am un sentiment de nesiguranță. Așa, legat de orice.

— Este normal să simți asta, i-a spus Alex. Ai în față o mulțime de provocări. Dar să știi de la mine că ție nici o haină nu-ți vine rău. iar dacă ai cu adevărat nevoie de un compliment... să știi că ești o bucătăreasă grozavă.

— Îmi mai poți face și un alt compliment... ceva care să nu fie legat de mîncare? I-a provocat  a.

Aproape c a reușise să-l facă să z mbeasc .

— E ti cea mai bl nd  fiin   din c te am  nt lnit vreodată, i-a spus după c teva secunde.

Înainte ca Zo  să poată reac iona, s-a îndreptat spre u  .

— Ia- i geanta, i-a spus pe un ton neutru. Te duc la Dream Lake.

Casa era curată-lună, frumoasă, inundată de lumină.  irurile de ferestre nou montate străluceau în soare. Mirosea plăcut a vopsea proaspătă  i a lemn  lefuit. Au început să care cutiile înăuntru. Alex a așezat două dintre ele, pline cu farfurii, pe masa cea nouă din bucătărie. Zo , care îl urma, a zărit cu surprindere vechiul set de dining, strălucind din cauza stratului nou aplicat de crom  i retapi at cu un vinilin albastru deschis foarte asemănător cu cel de dinainte. A lăsat jos cutia, fără să- i poată dezlipi ochii de la el.

— L-ai recondi ionat, i-a spus m ng ind cu v rful degetelor suprafa a strălucitoare, albă, a mesei.

Alex a ridicat din umeri.

— Au fost doar c teva straturi de spray cromat.

Ea nu s-a lăsat păcălită de cuvintele nonșalante.

— Ai făcut mai mult decît atît.

— Am mai lucrat cînd și cînd la el, mai mult ca distracție. Să nu te simți obligată să-l folosești. Îl poți vinde și folosi banii pentru un alt set, nou.

— Nu. Îl ador pe acesta. Este perfect.

— Se potrivește cu dulăpiorul cu uși colorate, i-a răspuns el.

Zoë a zîmbit întrebător.

— Rîzi de stilul meu de decorator?

— Nu. Chiar îmi place. A văzut-o privindu-l neîncrezătoare și a adăugat: vorbesc serios.

Ea a continuat să zîmbească.

— Bănuiesc că nu se compară cu stilul tău, care este desăvîrșit.

— Este extrem de impersonal, i-a spus el. Darcy obișnuia să spună că nimeni nu va putea să ne caracterizeze în vreun fel doar privind la casa noastră. Dar mie chiar îmi plăcea așa.

Zoë a ridicat unul din obiectele aflate în mijlocul mesei. Era o bandă îngustă din plastic, cu cataramă, care părea să aibă și un transmițător în miniatură.

— Ce e acesta?

— Pentru pisică. A ridicat și celălalt obiect de pe masă, o telecomandă în miniatură. Astea două merg împreună.

Zoë a clătinat din cap, contrariată.

— Mulțumesc, dar Byron nu are nevoie de o zgardă cu șocuri electrice.

El a râs.

— Nu este nici pe departe așa ceva. A cuprins-o pe după umeri și a determinat-o să se îndrepte spre ușa care dădea pe veranda din spatele casei. Este pentru asta.

În peretele din apropierea ușii fusese inserat un pătrat din plexiglas. Alex a apăsă un buton al telecomenzii și ușița s-a ridicat cu un sunet discret.

Ea rămăsese cu gura căscată

— Mi-ai montat o ușă pentru pisică?

— Zgarda o va acționa automat, atunci când Byron se va apropia de ea. Drept pentru care nimic altceva nu va pătrunde în casă. Nici măcar un păianjen. Văzînd-o că tăcea, el a adăugat: este cadoul meu. M-am gîndit că vei fi foarte ocupată cu bunica și așa nu vei fi obligată să-i deschizi pisicii ușa de cîteva zeci de ori pe zi. I-a făcut semn spre un bilețel lipit pe unul din dulapuri. Ai acolo instrucțiunile de folosire și... S-a oprit brusc, pentru că Zoë se apropiase și întindea mîinile spre el. Din reflex, a prins-o de încheieturi înainte ca ea să apuce să-l cuprindă cu brațele pe după gît. Telecomanda a căzut cu zgomot pe podea.

— Voiam doar să te îmbrățișez, i-a spus Zoë rîzînd. Nici un alt cadou nu i-ar fi putut produce o plăcere mai mare.

El continua să o țină de mîini, ferm dar și blînd în același timp. Devenise extrem de serios, ca și cum s-ar fi aflat într-un pericol de moarte.

— Doar o îmbrățișare, i-a șoptit ea continuând să zîmbească.

Privea fascinată cum pomeții și vârful nasului începeau să i se înroșească. A înghițit în sec. Avea ochi frumoși, de un albastru deschis. Și o privea de parcă s-ar fi pregătit să o înghită cu totul. În loc să fie cuprinsă de nervozitate, era de-a dreptul emoționată, nerăbdătoare.

Pentru că el continua să o țină în brațe, s-a ridicat pe vîrfuri și s-a apropiat mai mult, pînă cînd buzele ei le-au atins ușor pe ale lui. Înțelegea că în el se ducea o luptă. Și a conștientizat exact momentul în care el a pierdut această luptă. I-a dus încetișor mîinile la spate, făcînd-o să-și arcuiască sînii spre el. Gura lui s-a lipit de a ei. O ținea strîns, făcîndu-i imposibilă orice mișcare. Nu-i putea răspunde decît cu gura și agățîndu-se cu disperare de el.

Continuînd să o sărute, i-a eliberat încheieturile și i-a cuprins chipul în palme. Părea hotărît să savureze fiecare senzație și să o facă să dureze o eternitate. Nici unul dintre ei nu mai era rațional, nu mai avea timp să gîndească. Ci doar să dorească. Zoë și-a strecurat mîinile pe sub tricoul lui, iar el a reacționat cu un geamăt înfundat. A lipit-o cu spatele de bufet și i-a ridicat la rîndul lui bluza. Respira greu, dar mîinile îi atingeau cu blîndețe sînii, strîngîndu-i ușor în timp ce o săruta. Limba lui pătrunsese deja adînc și o cerceta, fierbinte. Și-a strecurat degetele pe sub sutien și a ajuns la mugurul sensibil. Acesta s-a întărit imediat și o durere dulce a pus stăpînire pe ea. Se lupta să vină și mai

aproape, se ridica mai mult pe vîrfuri în timp ce el o săruta fără oprire...

Ușa de la intrare s-a deschis. Prea uimită ca să mai apuce să reacționeze, Zoë l-a simțit pe Alex cum îi trăgea bluza la loc. A înșfăcat prima cutie întîlnită în cale și a dus-o lîngă chiuvetă.

— Am sosit! a strigat Justine, împingînd ușa cu umărul. Avea brațele ocupate cu o cutie. Duane e chiar în spatele meu. Uau! A ieșit fantastic!

Deși îi era în continuare greu să gîndească limpede și se simțea ușor amețită, Zoë a reușit să ridice telecomanda de pe podea.

— Nu e minunată? a întrebat ea.

— E minunată de-a dreptul. Și e o investiție excelentă, i-a răspuns Justine. O voi închiria fără probleme, atunci cînd va fi cazul. Ai făcut treabă bună, Alex.

— Mulțumesc, a mormăit el folosind un cuțit ca să desfacă una din cutii.

— Gata? Deja ai rămas fără suflu, bătrîne? l-a întrebat zîbind Justine. Noroc cu Duane. Te ajută el la chestiile mai grele.

— Uite aici, s-a grăbit Zoë să intervină. Alex a montat o ușiță specială pentru Byron.

În timp ce fetele admirau ușița, Duane și-a făcut apariția, cărînd alte două cutii.

Duane era un bărbat cu inimă mare, care mergea regulat la biserica construită special pentru motocicliști. Era

adesea impulsiv, dar le era loial prietenilor lui și oricînd gata să-i ajute pe cei care aveau nevoie. Avea o prezență care intimida — mușchii puternici se conturau prin vesta de piele, avea tatuaje pe ambele brațe, de la încheietură pînă la umăr, chipul îi era umbrit de favoriți în formă de bocanc. Lui Zoë îi luase ceva timp să ajungă să se simtă confortabil în prezența lui. Dar îi părea devotat lui Justine, cu care ieșea de mai bine de un an.

— Nu sînt genul de femeie care se îndrăgostește, îi spusese odată Justine, atunci cînd Zoë o întrebase dacă relația ei cu Duane avea șanse să se transforme în ceva serios.

— Vrei să spui că ți-e frică să te îndrăgostești sau că Duane...

— Nu, nu mi-e frică. Iar Duane e un tip grozav. Numai că mie nu-mi mai trebuie dragoste.

— Dar tu ești o persoană capabilă de foarte multă iubire, protestase Zoë.

— Cu familia și prietenii, da. Dar nu mai pot iubi așa, în felul acela romantic la care te gîndești tu.

— Dar faceți sex, continuase Zoë.

— Bineînțeles. Doi oameni pot face sex și fără să se iubească, să știi.

— Într-o zi, îi spusese Zoë gînditoare, poate te vei decide să le încerci pe amîndouă în același timp.

Multe alte cutii fuseseră deja aduse înăuntru, printre care și unele în care erau lucrurile Emmei. Alex și Duane au

plecat să aducă mobila din depozit iar Justine și Zoë s-au apucat se despacheteze pantofi și genți. Le așezau pe rînd pe rafturi și în dulapul din dormitorul mare.

— Nu-mi amintesc ca toate aceste rafturi să fi apărut pe deviz, i-a spus Justine. Pare că Alex s-a străduit. Și că a făcut și lucruri în plus. L-ai plătit tu, separat?

— Nu. Le-a făcut fără să-i cer, i-a răspuns Zoë. Vrea să fie un cămin cît mai confortabil pentru Emma.

Justine i-a zîmbit amuzată.

— Nu cred că a făcut-o pentru Emma. Se întîmplă ceva între tine și aisberg-ul acesta uman?

— Nu, nimic, s-a grăbit Zoë să-i răspundă.

Justine a ridicat o sprînceană.

— Te-aș fi crezut dacă mi-ai fi spus că mai flirtați și voi așa, cînd și cînd. Sau că ați devenit prieteni. Dar așa... „nu, nimic”... nu te cred. L-am văzut cum se uită la tine cînd crede că nu observă nimeni.

— În ce fel se uită?

— Ca un alpinist care a fost salvat după trei zile în care nu a avut provizii. Iar tu ai fi o gogoasă aburindă.

— Nu vreau să discut despre asta, i-a răspuns Zoë.

— Bine. Justine continua să aranjeze pantofi.

Cîteva secunde mai tîrziu, Zoë a izbucnit:

— Nu vom merge mai departe. Mi-a spus-o foarte clar. Doar ne-am sărutat.

— Mă bucur să aud asta, mai ales că ți-am spus de la început care este părerea mea. Justine s-a aplecat să deschidă o altă cutie.

— Este un bărbat mai bun decît îl consideri tu, nu s-a putut Zoë abține. Este mai bun și decît își imaginează el.

— Nu face asta, Zoë.

— Ce anume?

— Știi prea bine ce vreau să spun. Te gîndești să o faci și încerci să găsești justificări. Pentru că ești mereu atrasă de bărbați indisponibili emoțional.

— Nu mai demult de ieri îmi spuneai că tu ești cea care nu se mai poate implica emoțional cu vreun bărbat. Asta înseamnă să nu mai faci sex?

— Nu, dar înseamnă că numai un anume tip de bărbat ar trebui să facă sex cu mine, altfel s-a ars. Și ar fi doar vina lui.

— Am înțeles. Dacă și eu mă voi „prăji”, încurcîndu-mă cu Alex sau cu un altul, nu voi veni la tine să caut înțelegere. Tonul ei iritat a făcut-o pe Justine să ridice privirea, surprinsă.

— Hei, eu sînt de partea ta, să știi.

— Știu asta. Și sînt aproape convinsă că ai dreptate. Dar știi că nu-mi place să mi se spună ce să fac.

Justine s-a reapucat să aranjeze pantofi.

— Oricum nu mai contează, a spus cîteva clipe mai tîrziu. Vei fi într-atît de ocupată cu Emma că nu vei mai avea timp să-ți faci de cap cu Alex.

Cîteva zeci de minute mai tîrziu, Duane și Alex și-au făcut apariția cărînd piese de mobilier și saltele și așezîndu-le acolo unde le indica Zoë. Soarele după-amiezii strălucea

cu putere atunci cînd au terminat cu obiectele mai grele. Mai aveau numai de aranjat cîteva obiecte mici, dar acestea puteau aștepta pînă a doua zi.

Alex i-a adus vechiul manechin de croitorie în dormitorul mic, care nu fusese încă zugrăvit. A scos folia cu care fusese protejat pentru a fi mutat, descoperind colecția de broșe cu cristale, pietre semiprețioase sau email.

— Unde vrei să-l așez? a întrebat-o pe Zoë.

— Acolo în colț este foarte bine. Zoë lăsase majoritatea broșelor prinse pe manechin, scosese numai vreo zece din ele, pe cele mai valoroase. Le-a scos din geantă și s-a apucat să le pună la loc.

— Îmi pare rău că nu am terminat și camera aceasta. A privit în jur, încruntat. Mocheta fusese schimbată, dar pereții trebuiau zugrăviți iar obiectele de iluminat nu fuseseră încă montate. Deși schițase deja cadrul unui dulap încastrat, din perete în perete, ușile nu sosiseră încă și nici rafturile nu fuseseră fixate.

— Ai muncit foarte mult, i-a răspuns Zoë. Cele mai importante, ca bucătăria și camera bunicii sînt gata. Și arată minunat. S-a uitat din nou la manechin, descoperind un loc gol. Va trebui să încetez să mai colecționez, a spus. Sau să-mi mai iau un manechin.

Alex s-a apropiat de ea și a privit la expoziția de bijuterii.

— Cînd ai început colecția?

— Aveam șaisprezece ani. Bunica mea mi-a făcut-o pe aceasta cadou, de ziua mea. I-a arătat o floare din cristale. Pe aceasta am cumpărat-o când am absolvit școala culinară. A ridicat în lumină un homar din email roșu, cu antene aurii, după care l-a prins și pe el de manechin.

— Și aceasta? a întrebat-o Alex, privind o camee cu aer antic, din fildeș.

— Cadou de nuntă de la Chris. A zîmbit. Mi-a spus atunci că o camee pe care o porți timp de șapte ani devine un talisman norocos.

— Chiar nu ți-ar strica ceva noroc.

— Cred că oamenii nu realizează întotdeauna când li se întâmplă ceva bun. Sau poate că înțeleg, dar târziu. Divorțul de Chris este un exemplu. S-a dovedit că a fost cel mai bun lucru, pentru amîndoi.

— Acesta nu a fost noroc. Ci o evadare, după o greșeală.

Ea s-a strîmbat.

— Încerc să nu privesc mariajul meu ca pe o greșeală. A fost ceva ce soarta mi-a scos în cale. Să mă ajute să învăț, să înțeleg, să evoluez.

— Și ce anume ai învățat tu din asta? a întrebat-o el ironic.

— Că trebuie să știu să iert. Și să fiu independentă.

— Nu crezi că ai fi putut învăța toate astea și fără ca o forță divină să te facă să treci printr-un divorț?

— Sînt convinsă că tu nu crezi într-o forță divină.

El a ridicat din umeri.

— Existențialismul mi s-a părut mereu un concept mai apropiat decît soarta, Dumnezeu sau hazardul.

— N-am știut niciodată exact ce este existențialismul, i s-a confesat Zoë.

— Înseamnă să realizezi că totul în jurul nostru este o nebunie fără sens și să încerci să-ți găsești propriul adevăr. Propriile înțelegeri. pentru că nimic altceva nu are sens. Nu există puteri divine, ci doar ființe umane care trec prin viață, peste obstacole.

— Dar... ești mai fericit așa, fără să ai vreo credință?

— Un existențialist poate fi fericit numai dacă reușește să trăiască într-o stare de negare a absurdității existenței umane. Așa că... fericirea iese din discuție.

— Dar e oribil! a rîs Zoë. Și mult prea profund pentru mine. Mie îmi plac lucrurile de care pot fi sigură. Cum ar fi rețetele de prăjituri. Știu că o cantitate precisă de praf de copt poate face aluatul să crească. Și că ouăle leagă toate celelalte ingrediente. Și că viața e frumoasă, în principiu, că la fel sînt majoritatea oamenilor... și că ciocolata este dovada că Dumnezeu vrea să ne știe fericiți. Vezi? Am o minte extrem de superficială.

— Știu foarte bine ce fel de minte ai. I-a susținut o secundă privirea. Sună-mă dacă ai vreo problemă, i-a spus. Ne revedem peste două zile, dacă nu intervine nimic.

— Nu vreau să te deranjez în zilele tale libere. Ai muncit practic non-stop de la începerea acestui proiect.

— Munca nu e grea atunci cînd ești bine plătit, i-a răspuns el.

— Apreciez ce-ai făcut aici, să știi.

— Mă întorc luni. De aici încolo voi începe lucrul la zece, pentru ca tu și bunica să vă treziți și să luați micul dejun în liniște, înainte de venirea noastră.

— Vin și Isaac și Gavin?

— În prima săptămînă voi veni doar eu. Nu vreau să o copleșim pe Emma, să vadă prea multe fețe străine dintr-o dată.

Zoë era impresionată și ușor surprinsă de faptul că Alex avea atîta grijă de sentimentele bunicii ei.

— Și ce vei face în week-end? I-a întrebat, obligîndu-l să se oprească în prag.

— Vine Darcy în vizită. Vrea să pregătească puțin casa, să o facă mai atrăgătoare pentru potențialii cumpărători.

— Dar chiar tu îmi spuneai că aveți o casă impersonală. Nu așa ar trebui să arate o casă care urmează să fie vîndută?

— Se pare că nu întotdeauna. Darcy vine cu un expert în așa ceva. Teoria este: trebuie să umpli casa de culoare și de obiecte care să-l facă pe potențialul cumpărător să se lege emoțional de locul acela.

— Și crezi că va funcționa?

El a ridicat din umeri.

— Nici nu mai contează ce cred eu. E casa ei, la urma-urmei.

Deci Alex avea să-și petreacă mare parte din week-end cu fosta lui soție. Zoë își amintea că-i povestise odată că el se culca cu Darcy, după divorț, doar din obișnuință. Probabil că asta avea să se întâmple din nou, și-a spus, deprimată. Alex nu avea nici un motiv să o refuze, dacă Darcy se arăta dornică.

Poate că de fapt nici nu era depresie. Ci ceva mai mult. Ca și cum ar fi făcut o prăjitură cu fructe otrăvitoare și ar fi mâncat-o pe toată.

Nu, nu era depresie, clar! Ci gelozie.

A încercat să zîmbească, să se prefacă. Să pară că nu-i păsa.

— Weeknd plăcut! a reușit cu greu să-i ureze.

— La fel și ție. Și a plecat.

Niciodată nu se uita înapoi, și-a spus Zoë și a înfipt o altă broșă în manechinul strălucitor.

— Ce a fost și cu porcăria aia? I-a întrebat spiritul, mergînd alături de el. Existențialism... viață fără sens... doar nu crezi în așa ceva!

— Ba cred. Și nu mai trage cu urechea.

— N-aș trage cu urechea dacă aș avea și altceva de făcut. Spiritul s-a strîmbat la el. Uită-te la tine. Ești bîntuit de un spirit. Sînt aici, cu tine, ceea ce înseamnă că nu se

termină totul după moarte. Și mai înseamnă că cineva m-a adus în viața ta cu un motiv.

— Poate că nu ești un spirit, a murmurat Alex. Ai putea fi rodul imaginației mele.

— Tu nu ai imaginație.

— Poate ești un simptom al depresiei.

— De ce nu iei Prozac? Poate dispar.

Alex s-a oprit în dreptul portierei camionetei și l-a privit gânditor.

— Nu ai dispărea, i-a spus într-un sfârșit. Am rămas cu tine pe cap.

— Înseamnă că nu ești existențialist, i-a răspuns spiritul. Ești doar un măgar.

Saisprezece

— Arăți bine, au fost primele cuvinte rostite de Darcy atunci cînd Alex i-a deschis ușa. Tonul ei era ușor surprins, ca și cum se aștepta să-l găsească zăcînd lîngă un maldăr de sticle goale de sirop de tuse și de ambalaje de medicamente.

— Și tu la fel, i-a răspuns Alex.

Darcy trăia și se îmbrăca de parcă viața era o revistă de modă iar ea se aștepta să fie fotografiată în orice clipă, din unghiuri diferite. Era întotdeauna îmbrăcată șic, cu un machiaj perfect. Bluza îi era descheiată cu un nasture mai mult decît ar fi fost necesar, părul întins proaspăt cu placa și vopsit de un expert. Poate că avea și alte țeluri în viață în afară de a face rost de bani cu orice chip, dar nu i-o mărturisise niciodată. Alex nu o învinovățea deloc. Știa că ea se va recăsători curînd, cu un bărbat înstărit, pentru ca la sfîrșit să beneficieze de o înțelegere de divorț foarte avantajoasă. Alex nu o învinovățea nici pentru asta. Nu se pretinsese niciodată altfel decît era.

Au mai schimbat cîteva amabilități, după care Darcy i-

a prezentat-o pe o femeie de o vîrstă indefinită, al cărei păr tapat avea atîta fixativ că nu i se clintea nici un fir. O chema Amanda. Darcy și experta în amenajări s-au învîrtit prin casa mobilată sumar, punînd din cînd în cînd cîte o întrebare și obligîndu-l astfel pe Alex să le urmeze. Casa era extrem de curată, pereții fuseseră zugrăviți, lumina și prizele funcționau impecabil iar în grădină fuseseră aduse și întinse rulouri de gazon.

Darcy își lăsase în holul de la intrare o geantă de voiaj Vuitton. Alex o privise încruntat, sperînd ca Darcy să nu mai zăbovească prea mult după plecarea Amandei. Îl deprima gîndul că va trebui să facă conversație cu fosta lui nevastă. Epuizaseră toate subiectele de conversație cu mult înainte de divorț.

Iar gîndul de a face sex cu fosta soție era chiar și mai deprimant. Nu conta că trupul i-o cerea, nu conta că Darcy era fierbinte și dispusă... nu se va întîmpla. Pentru că atunci cînd încerci ceva nou, uimitor, nu te mai poți întoarce la lucrurile care îți făceau odată plăcere. Nu mai poți mîncă un biscuite vechi după ce ai gustat unul făcut în casă, cu unt și miere.

— Ar trebui să-i spui lui Darcy dinainte, i-a sugerat spiritul.

— Ce anume?

— Că nu ai de gînd să te culci cu ea.

— Ce te face să crezi asta?

Spiritul a avut îndrăzneala să rîdă satisfăcut.

— Pentru că te uiți la geanta ei de parcă ar fi un sac plin cu cobre vii. Și pentru că Darcy nu se mai încadrează în standardele tale.

Spiritul fusese într-o dispoziție tare ciudată în ultimele zile: fusese când nerăbdător, când îngrijorat, dar mai mereu bucuros de apropiata revedere cu Emma. Toate aceste emoții îl descumpăneau pe Alex – avea destul de furcă cu ale lui, în încercarea de a le ține în frâu. Probabil că asta regreta cel mai mult de când renunțase la băutură – faptul că, beat fiind, era „anesteziat” emoțional.

Alex nu putea să nu aprecieze că spiritul făcuse un mare efort în a se ține cât mai departe, în a nu interveni în nici un fel în viața lui. Remarca referitoare la Darcy era prima pe care o făcuse de multe zile. Nu scosese o vorbă despre faptul că o sărutase pe Zoë, chiar se făcuse că nu observase nimic. Pe de altă parte, Alex se străduise al naibii de tare să uite, fără să reușească însă.

Din nefericire, o parte a creierului lui se strânsese în jurul acestei imagini, ca o menghină. Și nu-i mai dădea drumul. Nu putea uita ochii ei albaștri, cufundați într-ai lui, felul provocator în care se ridicase pe vîrfuri și se lipise de el. Nu mai avusese niciodată acea senzație copleșitoare că fericirea de moment a unei femei depindea doar de el. Iar ea i se abandonase, era pregătită să-l lase să facă orice dorea. La fel era și în pat, era sigur. Provocatoare, deschisă. Încrezătoare.

Dumnezeule!

Dacă se întâmpla asta, nu dura mult și avea să o transforme în altcineva, într-o ființă cinică, furioasă, mereu suspicioasă. Asemenea lui Darcy. Asta păteau femeile care se încurcau cu el.

După vreo două ore de discuții și căutat fotografii pe tabletă, Amanda a decretat că era timpul să plece. Nu voia să piardă feribotul de după-amiază.

— O duc eu pe Amanda pînă în port iar la întoarcere cumpăr ceva pentru cină, i-a spus Darcy lui Alex. Ce-ai zice de niște mîncare italienească?

— Rămîi peste noapte? a întrebat-o Alex, nu foarte încîntat.

Darcy l-a privit ironic.

— Doar mi-ai văzut geanta. A clipit, sesizîndu-i nemulțumirea. Nu ai o problemă cu asta, sper. La urma-urmei, este casa mea.

— De care am eu grijă și ale cărei facturi le plătesc tot eu, pînă ce o vinzi. Nu mi se pare deloc o afacere proastă.

— Este adevărat. l-a zîmbit provocator. Poate că-ți voi da un bonus, mai tîrziu.

— Nu este nevoie.

O oră mai tîrziu, Darcy s-a întors, aducînd salate și paste marinara. Au pus mîncarea în farfurii și s-au așezat la masa din bucătărie, așa cum făceau în vremurile în care erau căsătoriți. Pentru că nici unul dintre ei nu gătea, trăiau doar cu semipreparate congelate sau mîncare comandată. Sau ieșeau la restaurant.

— Am luat și o sticlă de Chianti, i-a spus Darcy, căutînd tirbușonul într-unul din sertare.

— Eu nu vreau, mulțumesc.

L-a privit uimită, peste umăr.

— Glumești, nu-i așa?

Spiritul, care se așezase și el la masă, a întrebat retoric:

— De cînd glumește el, indiferent de subiect?

— Nu am chef să beau în seara asta, i-a spus Alex lui Darcy, aruncîndu-i spiritului o privire piezișă.

— Bine, a spus spiritul și s-a ridicat de la masă. Vă las singuri, porumbeilor.

Darcy a luat două pahare din dulap, le-a umplut pe amîndouă și le-a pus pe masă.

— Amanda este de părere că ar trebui să facem în așa fel încît casa să pară mai caldă. Nu va fi prea greu, de vreme ce nu este înțesată de lucruri și totul este în culori neutre. Va aduce niște perne colorate pentru canapea, cîteva aranjamente florale pentru mese, chestii dintr-astea.

Alex se uita la paharul de Chianti. Lichidul roșu strălucea în lumină. Și-a amintit și gustul lui sec. Trecuseră cîteva săptămîni de cînd nu mai băuse nimic. Un pahar cu vin nu avea cum să-i facă rău. Oamenii obișnuiesc să bea un pahar la cină, nu-i așa?

A întins mîna spre pahar, dar nu l-a ridicat de pe masă. S-a mulțumit să-și treacă degetele pe piciorul lui, după care l-a împins ceva mai departe.

S-a concentrat pe chipul lui Darcy și pe ce-i spunea ea.

Vorbea despre promovarea ei – era acum manager de marketing și comunicare pentru o firmă importantă de software și urma să se ocupe și de un newsletter intern, adresat cîtorva mii de oameni de afaceri.

— Bravo ție! i-a spus Alex. Sînt convins că te vei descurca minunat.

Ea a zîmbit.

— Aproape că pari convins de asta.

— Vorbesc serios. Mi-am dorit mereu să ai succes.

— Ce noutate! A sorbit lung din vin, după care a ridicat piciorul și a început să-i atingă șlițul cu degetele. Ai mai fost cu cineva? De cînd noi doi...?

El a clătinat din cap și i-a prins piciorul, oprindu-i mișcarea.

— Trebuie să te mai eliberezi și tu, i-a spus Darcy.

— Nu. Sînt bine așa.

Ea a zîmbit cu neîncredere.

— Doar nu te gîndești să mă refuzi?

Alex s-a trezit întinzînd mîna după paharul cu vin. A privit în jur, dar spiritul nu era nicăieri. A ridicat paharul la gură și a luat o înghițitură. Aroma vinului l-a învăluit. A închis ochii preț de o clipă. Era o ușurare. O promisiune că se va simți mai bine, curînd. Voia mai mult. Să bea așa, fără oprire, fără să respire.

— Am cunoscut o femeie, a spus.

Darcy a făcut ochii mici.

— Ești interesat de ea?

— Da. Era adevărat. Dar nu avea de gînd să facă nimic în acest sens.

— Nu e nevoie să afle, a spus Darcy.

— Dar aş şti eu. Şi ar fi de ajuns.

Vocea lui Darcy era ușor batjocoritoare:

— Vrei să-i fii credincios unei femei cu care nici măcar nu ai făcut sex?

Alex i-a împins cu grijă piciorul. S-a uitat la ea și a văzut-o pentru prima oară cu adevărat după mult timp... pe chip i se citea ceva... nefericire, singurătate. Și-a amintit de compasiunea rezervată pe care o încercase atunci cînd Zoë îi povestise ce simțise atunci cînd soțul ei o dezamăgise, o părăsise.

Și Darcy fusese dezamăgită de soțul ei. De el.

Alex se întreba cum de-i fusese atît de ușor să facă jurăminte pe care nu avusese nici măcar intenția să le țină. Niciunul nu dorise să facă asta, nici el și nici Darcy. Și nici unuia nu păruse să-i pese prea tare. *Ar fi trebuit să conteze*, și-a spus.

Nu fără efort, a turnat vinul în chiuvetă și a pus paharul deoparte.

— De ce ai făcut asta? I-a întrebat Darcy.

— M-am lăsat de băut.

Ea nu părea să-l creadă. A ridicat o sprînceană.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce rău poate să-ți facă un pahar cu vin?

— Nu-mi place ce devin atunci cînd beau.

— Mie nu-mi place cum ești atunci când nu ai băut nimic.

Alex i-a zîmbit, fără urmă de amuzament.

— Ce se întîmplă? a întreat Darcy. De ce pretinzi că ești altfel decît în realitate? Te cunosc mai bine decît oricine. Doar am trăit cu tine. Cine este femeia asta cu care te vezi? E mormonă sau quaker?

— Ce contează?

— Ce porcărie! a răbufnit Darcy.

Dar el nu putea simți pentru ea decît compasiune. Nu mai simțise așa ceva niciodată, în toată căsnicia lor pusă cap la cap. Citise undeva că nu este niciodată prea tîrziu să salvezi o relație. Nu era adevărat, însă. Uneori, răul făcut era prea mare. În orice mariaj era o linie de demarcație, de „prea tîrziu”. Dacă ajungeai să treci această linie nu mai exista cale de întoarcere.

— Îmi pare rău, a spus el privind-o cum dădea vinul pe gît, așa cum și-ar fi dorit să o poată face și el ceva mai devreme. Nu ai făcut o afacere prea bună căsătorindu-te cu mine.

— M-am ales cu casa, i-a reamintit ea.

— Nu vorbesc despre divorț. Ci despre căsnicia noastră. Parte din el nu ar fi vrut să lase garda jos. Dar Darcy merita întreg adevărul. Ar fi trebuit să-ți fiu un soț mai bun. Să te întreb ce-ai mai făcut, să fiu atent la răspunsurile pe care mi le dădeai. Ar fi trebuit să cumpăr un cîine și să fac din această casă un cămin, nu o blestemată de locuință de

corporatist de la Westin. Îmi pare rău că ți-am irosit timpul. Meritai mai mult decît ai primit.

Darcy s-a ridicat și s-a apropiat de el. Roșise, iar în ochi avea lacrimi. Bărbia îi tremura. S-a apropiat și mai mult iar el a avut presentimentul incomod că va încerca să-l îmbrățișeze. Și nu-și dorea deloc asta. Dar mîna ei a zvîcnit și sunetul unei palme a răsunat în bucătărie. Obrazul i-a luat foc, instantaneu.

— Nu-ți pare rău, i-a spus Darcy. Ești incapabil de regrete. Fără să-l lase să răspundă, a continuat vehementă: să nu îndrăznești să mă transformi într-o biată nevastă cerșind dragoste. Chiar crezi că m-am așteptat vreo clipă la iubire din partea ta? Nu sînt proastă. M-am măritat cu tine pentru că făceai bani și pentru că erai bun la pat. Iar acum nu-ți mai iese nimic din cele două. Nu te uita la mine ca la o nemernică. Dacă am ajuns așa, este numai vina ta. Orice femeie ar ajunge la fel, dacă s-ar mărita cu tine. A înșfăcat paharul și sticla și a pornit ca o furtună spre dormitorul de oaspeți. Întreaga casă a vibrat atunci cînd a trîntit ușa în urma ei.

Masîndu-și falca, Alex s-a sprijinit de bufet și a început să se gîndească la purtarea lui Darcy. Se așteptase la oricare altă reacție, dar la aceasta nu.

Spiritul a venit și s-a așezat lîngă el. În ochii întunecați avea un licăr de înțelegere.

Alex a tras adînc aer în piept, după care a expirat prelung.

— De ce nu ai spus nimic?

— Când ai băut din vin? Nu sînt conștiința ta. Aceasta este doar lupta ta. Eu nu voi rămîne cu tine o veșnicie, iar tu știi asta.

— Sper să fie așa, Dumnezeu!

Spiritul a zîmbit.

— Ai făcut bine spunîndu-i toate astea.

— Crezi că i-a fost de ajutor? a întrebat Alex neîncrezător.

— Nu, i-a răspuns spiritul. Dar ți-a fost ție.

A doua zi dimineață, Darcy a plecat fără un cuvînt. Alex și-a petrecut week-end-ul în casa din Rainshadow Road, făcînd curățenie în mansardă și izolînd unul din pereți. Duminică seară i-a trimis un mesaj lui Zoë, să o întrebe dacă o adusese acasă pe Emma și dacă totul decursese bine.

— *Am ajuns*, i-a răspuns Zoë imediat la mesaj. *Sîntem bine. Îi place mult casa.*

— *Ai nevoie de ceva?* nu s-a putut abține el să nu întrebe.

— *Am. Tocmai făceam o plăcintă cu mere. Am nevoie de ajutorul tău, mîine dimineață.*

— *Plăcintă la micul dejun?*

— *De ce nu?*

— *Ok.*

— *Noapte bună*

— *Noapte bună.*

— Încă mai doarme, i-a spus Zoë în șoaptă deschizându-i ușa. M-am gândit să o las să se odihnească.

Alex s-a oprit în prag și a privit-o. Era extenuată, avea cearcăne, nu apucase să se spele pe cap, își trăsese în grabă pe ea un șort kaki și un maiou. Dar continua să fie luminoasă, chiar și fără urmă de machiaj. Nu-și mai dorea nimic altceva decât să o strângă în brațe, să o liniștească.

În loc de asta, a spus:

— Mă întorc mai târziu.

Spiritul, care îl urma, i-a spus scurt:

— Rămînem.

— la micul dejun cu mine, i-a spus Zoë. L-a luat de mîină și l-a tras înăuntru.

În aer plutea miros de unt și mere coapte.

— N-am mai făcut plăcintă, i-a spus Zoë. Dar tot am făcut ceva cu mere. Așează-te la masă. Aduc imediat farfuriile.

A dat să o urmeze în bucătărie dar s-a oprit văzînd că spiritul se postase în fața unei etajere din camera de zi. Deși nu-i vedea chipul, ceva din nemișcarea lui l-a pus în alertă.

S-a apropiat ca din întâmplare, să vadă ce anume atrăsese atenția spiritului.

Pe etajeră era un șir de fotografii înrămate, unele dintre ele în nuanțe de sepia, estompate de vreme. Alex a zîmbit văzînd-o pe Emma într-una din ele, ținînd în brațe o mogîldeață blondă, angelică, care nu putea fi decît Zoë. În spatele acesteia era o fotografie alb-negru cu trei fete stînd în fața unei mașini din anii '30. Emma și surorile ei.

Privirea i-a fost atrasă de poza unui bărbat tuns în stilul anilor '70, cu perciuni mari și maxilar proeminent. Era genul de bărbat care impunea respect oriunde.

— Cine este? a întrebat Alex, ridicînd fotografia.

Zoë a aruncat o privire din bucătărie.

— Este tata. James Hoffman Jr. l-am tot cerut o poză mai recentă, dar uită mereu să-mi trimită.

— Nici o fotografie cu mama ta?

— Nu. Tata le-a aruncat pe toate după plecarea ei. Surprinzîndu-i privirea cercetătoare, s-a forțat să zîmbească: se pare că nici nu aș fi avut nevoie de vreo fotografie. Semănăm leit. Zîmbetul nu a putut masca însă durerea de a fi fost abandonată.

— Ai aflat de ce a plecat? a întrebat-o cu blîndețe Alex.

— Nu. Tata nu a dorit niciodată să vorbească despre asta, dar Upsie spunea că mama s-a căsătorit mult prea tînără și că nu a făcut față responsabilității unui copil. A respirat adînc. Cînd eram mică, credeam că a plecat din

cauză că plîngeam prea des. Așa că am încercat să par fericită toată copilăria mea, chiar și atunci cînd nu eram.

Și acum faci la fel, și-a spus Alex. Ar fi vrut să se apropie de ea, să o cuprindă cu brațele, să-i spună că atunci cînd era cu el nu trebuia să se prefacă. A făcut apel la toată stăpînirea de sine ca să rămînă pe loc.

A auzit apoi vocea spiritului.

— Întreab-o cine este aici.

Ultima fotografie din șir era de la nunta Emmei, tînără, atrăgătoare, deloc zîmbitoare. Alături de proaspătul ei soț, James Augustus Hoffman Sr, la fel de țeapăn, cu un maxilar la fel de pronunțat. Exact ca și fiul lui.

— Aici este bunicul Gus? a întrebat-o Alex.

— Da. Doar mai tîrziu a început să poarte ochelari. Cu ei, semăna cu Clark Kent.

— Sînt eu? l-a întrebat spiritul cu glas stins, privind atent fotografia.

Alex a clătinat din cap. Spiritul avea o față prelungă, frumoasă. Nu aducea deloc cu Gus Hoffman.

Spiritul părea sfîșiat, între ușurare și frustrare.

— Atunci eu cine naiba sînt?

Alex a pus cu grijă fotografiile la loc. Cînd a ridicat privirea, Spiritul plecase deja în camera Emmei.

Stînjenit, Alex s-a apropiat de masa din bucătărie și s-a așezat pe un scaun înalt. Spera din tot sufletul ca spiritul să nu o sperie pe Emma, să nu-i provoace cumva un atac de cord.

— Cine a pregătit azi la pensiune micul dejun? a întrebat-o pe Zoë.

— Justine și cu mine avem niște prieteni care ne mai ajută din când în când, doresc să mai facă un ban. Așa că le-am lăsat toate caserolele gata pregătite în frigider, doar să le încălzească.

— Te extenuezi, i-a spus Alex privind-o cum umplea cele două castroane. Ai nevoie de odihnă.

Ea i-a zîmbit.

— Uite cine vorbește.

— Cît ai dormit în ultimele nopți?

— Mai mult decît tine, sînt sigură.

Cîteva minute mai tîrziu, stăteau amîndoi așezați unul lîngă celălalt iar Zoë îi povestea cum o adusese pe bunica cu feribotul, cît de mult îi plăcuse casa și cît de multe medicamente era obligată să înghită. În timp ce ea vorbea, Alex mîncă. Tarta cu mere și portocală avea un gust divin, de ambrozie.

— Uite asta aș cere eu la ultima masă, înainte de plutonul de execuție, i-a spus Alex. Nu avusese intenția să fie amuzant, dar ea a izbucnit în rîs.

Zgomotul ușiței a anunțat intrarea lui Byron. Pisica imensă a intrat de parcă toată bucătăria era a ei.

— Ușa funcționează perfect, după cum vezi, i-a spus Zoë. Nici măcar nu a trebuit să-i arăt lui Byron. Și-a dat seama imediat ce are de făcut. L-a privit cu drag pe motanul persan care a intrat în camera de zi și s-a urcat pe canapea.

Mi-aș fi dorit numai ca zgarda să nu fie atît de urîță. Crezi că s-ar defecta dacă i-aș decora-o?

— Nu. Dar nu o decora. Lasă-i și lui o urmă de demnitate.

— Doar cîteva ștrasuri.

— E pisică, Zoë. Nu e actriță de cabaret.

— Lui Byron îi plac podoabele.

Alex a privit-o atent.

— Doar nu-l îmbraci în costumașele acelea? Nu ești genul acela.

— Nu, i-a răspuns ea pe loc.

— Bine.

— Ei, doar de Crăciun a fost unul din ajutoarele moșului. A făcut o pauză. Iar de Halloween l-am îmbrăcat în...

— Te rog mult, nu continua, i-a spus Alex, străduindu-se să nu izbucnească în rîs. Te rog!

— Aha, zîmbești!

— Nu. Scrîșnesc din dinți.

— Văd foarte bine. Ai zîmbit, a insistat Zoë, veselă.

Abia după acest schimb de replici Alex s-a întrebat ce se întîmpla cu spiritul și cu Emma. Ușa dormitorului era închisă, nu se auzea nici o mișcare. Aerul părea însă să se fi umplut de o dulceață aparte, pe care nu avea cum să nu o inspire, să o absoarbă prin toți porii. Inima i s-a strîns și a coborît privirea, concentrîndu-se pe modelul blatului de bucătărie.

Nu, a rostit șoptit, fără să știe măcar cui i se adresa.

Emma.

Spiritul s-a apropiat de silueta fragilă care se odihnea în pat. Pielea delicată îi era luminată de soarele dimineții care pătrundea prin storurile semi-închise. Era încă frumoasă... se vedea în conturul pomeților, în tenul brăzdat de mii de necazuri și bucurii pe care nu le împărtășiseră pentru că el nu fusese acolo, cu ea. Dacă și-ar fi petrecut viața împreună și chipul lui ar fi purtat urmele acelorași povești. Să-ți porți viața pe chip... ce dar minunat.

— Bună, i-a șoptit, privind-o.

A clipit. S-a frecat la ochi și s-a ridicat, și preț de o clipă el a fost sigur că-l vedea. O bucurie imensă a pus stăpânire pe el.

— Emma? a spus încet.

Ea s-a dat jos din pat, subțire și fragilă în pijamaua cu margini din dantelă. S-a apropiat de fereastră și a privit în zare. Și-a dus mîna la ochi și a suspinat. Sunetul i-ar fi frînt inima, dacă ar mai fi avut una. Dar chiar și așa, nu putea să nu-i vadă lacrimile de pe obraji.

— Nu plînge, i-a spus, deși ea nu-l putea auzi. Dumnezeuule, cît te iubesc! Întotdeauna....

Ea respira des, panicată. S-a împiedicat spre ușă, plîngînd din ce în ce mai tare.

— Emma, ai grijă! Să nu cazi! Copleșit de durere și de îngrijorare, spiritul a urmat-o în camera de zi.

Alex și Zoë erau așezați la masă. Au ridicat amîndoi capul în același timp, cînd au auzit-o intrînd.

Zoë a pălit, alarmată. A sărit de pe scaun și s-a repezit spre bunica ei.

— Upsie, ce s-a întîmplat? Ai avut un coșmar?

— Ce căutăm aici? a suspinat Emma, tremurînd. Cum am ajuns aici?

— Ai venit ieri, cu mine. Vom locui aici, amîndouă. Am discutat despre asta, Upsie...

— Nu rămîn. Du-mă acasă. Vreau acasă! Emma abia mai putea vorbi.

— Aici este casa ta, i-a spus Zoë cu blîndețe. Toate lucrurile tale sînt aici. Vîno să-ți arăt...

— Nu mă atinge! Emma s-a retras într-un colț, părăind tot mai tulburată cu fiecare clipă care trecea.

Alex l-a privit dojenitor pe spirit.

— Ce s-a întîmplat? Ce i-ai făcut?

Deși cuvintele îi fuseseră adresate spiritului, Zoë a fost cea care i-a răspuns:

— Nu i-am dat medicamentele, de dimineață. Poate că nu ar fi trebuit să aștept pînă...

— Nu vorbeam cu tine, i-a răspuns Alex. Zoë a clipit, nedumerită.

— Nu mă aude și nici nu mă vede, i-a spus spiritul. Nu știu ce a provocat asta. Ajut-o. Fă ceva!

— Te rog, vino aici și așează-te, Upsie, a rugat-o Zoë întinzînd mîinile spre ea. Dar Emma a respins-o cu brutalitate, clătinînd din cap.

Alex a făcut cîțiva pași spre ea.

— Ai grijă, l-a avertizat spiritul. Nu te cunoaște.

Alex l-a ignorat. Contrastul dintre cei doi – Alex, înalt și puternic și Emma, fragilă, tremurînd – l-a alarmat. Preț de o clipă, spiritul s-a temut că Alex o va prinde de mîini sau va face ceva care să o sperie. Probabil că Zoë a crezut același lucru, pentru că l-a prins de braț și a încercat să-i spună ceva.

Alex era însă concentrat pe ce avea de făcut.

— Doamnă Hoffman, eu sînt Alex. Îmi pare bine să vă cunosc.

Vocea necunoscută i-a atras atenția Emmei. L-a privit mirată, cu ochii în lacrimi și continuînd să suspine.

— Am muncit mult aici, ca să fie totul gata cînd vei sosi, a continuat Alex. Eu sînt constructorul. Tot eu l-am ajutat și pe fratele meu să refacă vechea casă în stil victorian de pe Rainshadow Road. Ai locuit acolo cîndva, îți amintești? A făcut o pauză și i-a zîmbit. Cînd lucrez, îmi place să ascult muzică. Vrei să auzi una din melodiile mele preferate?

Spre marea uimire a spiritului și a lui Zoë, Emma a dat din cap și și-a șters ochii.

Alex a scos telefonul din buzunar și a dat volumul mai mare. Vocea de bariton a lui Johnny -Cash a răsunat, melancolică și gîjîită, în „*Ne vom întîlni din nou*”.

Emma se uita transfigurată la Alex. Lacrimile s-au oprit iar suspinele s-au transformat în oftaturi tot mai rare. Alex i-a susținut privirea cît timp au ascultat primele acorduri ale cîntecului. Apoi a început să cînte și el.

Zoë îl privea ca hipnotizată.

Alex a zîmbit și i-a întins Emmei mîna. Ca prin vis, ea s-a apropiat. A cuprins-o cu brațul și au început să danseze, în timp ce prin aer răsunau acordurile muzicii, ca niște panglici plutitoare.

Un tînăr care încerca să-și uite trecutul... și o bătrînă care încerca cu disperare să și-l amintească pe al ei... găsiseră, cumva, o punte.

Spiritul era vrăjit. Nu-i venea să creadă. Ajunsese să-l cunoască foarte bine pe Alex, fusese sigur că nimic nu-l va mai surprinde la el. Dar nu se așteptase la așa ceva.

Își amintea seara cînd dansase cu Emma, la o petrecere în aer liber. Din loc în loc, fuseseră aprinse luminițe, în vase din metal colorat.

— *Nu-mi place cîntecul acesta, îi spusese Emma.*

— *Mi-ai spus că este preferatul tău.*

— *E frumos. Dar mă întristează, întotdeauna.*

— *De ce, iubirea mea? o întrebuse cu blîndețe. Este despre regăsire. Despre întoarcerea acasă.*

Emma ridicase capul de pe umărul lui și îl privise în ochi.

— *Este despre o pierdere. Și despre așteptarea de a-l regăsi, în ceruri.*

— *Nimic din versurile cîntecului nu pomenește de ceruri, îi spusese el.*

— *Poate, dar asta înseamnă. Nu pot suporta ideea de a fi despărțită de tine. Nici o zi, nici un an, nici o viață întreagă. Să nu pleci în rai fără mine.*

— *Bineînțeles că nu, îi șoptise el. Fără tine nici nu ar fi rai.*

Ce se întîmplase oare cu ei? De ce nu se căsătoriseră? Nici nu concepea ideea că ar fi putut pleca la război fără să se însoare cu ea, mai întîi. Trebuie să o fi cerut în căsătorie... era aproape sigur că o făcuse. Poate că îl refuzase. Poate că familia ei se împotrivise. Dar el și Emma se iubeau prea tare, părea imposibil să poată fi despărțiți. Ceva îngrozitor se întîmplase, mai mult ca sigur. Și trebuia să afle ce anume.

Cîntecul s-a sfîrșit. Alex a ridicat încetișor capul și a privit-o.

— *Era cîntecul nostru, i-a spus ea.*

— *Știu, i-a șoptit Alex.*

L-a strîns de mîină cu toată puterea. Zoë s-a apropiat și a luat-o pe bunică pe după umeri, oprindu-se doar cît să-i spună:

— *Îți mulțumesc.*

— *N-ai de ce.*

— *Ai avut dreptate, Zoë, i-a spus Emma pe cînd se îndreptau spre masă. Are mușchi puternici.*

Zoë l-a privit încurcată pe Alex.

— N-am spus asta, a protestat. Adică, am spus-o, dar...

El și-a arcuit o sprânceană, ironic.

— Vreau să spun, a continuat stînjenită Zoë, că nu am stat să discut despre dimensiunile... S-a oprit, roșie ca focul în obraji.

Alex și-a ferit fața, să nu-l vadă că rîdea.

— Mă duc după scule, la camionetă.

Spiritul l-a urmat afară.

— Îți mulțumesc, i-a spus lui Alex pe cînd acesta ridica trusa grea din portbagaj. Pentru că ai avut grijă de Emma.

Alex a lăsat trusa jos și s-a întors spre el.

— Ce s-a întîmplat?

— S-a trezit așa, confuză și tristă. Nu știu de ce.

— Ești sigur că nu te aude și nu te vede?

— Sînt sigur. De ce i-ai pus tocmai cîntecul acela?

— Pentru că este preferatul vostru.

— De unde ai știut?

Alex l-a privit ironic.

— Îl fredonezi tot timpul. Spune-mi, de ce continui să fii supărat?

După un lung moment, spiritul i-a răspuns morocănos:

— Pentru că tu ai putut să o ții în brațe.

— Oh. Alex s-a schimbat la față. L-a privit cu înțelegere, ca și cum ar fi înțeles tortura de a fi lîngă persoana iubită, fără să o poți atinge. Ca și cum ar fi înțeles sentimentul că ești doar o umbră a celui care a fost cîndva.

Alex a rupt tăcerea grea:

— Miroase a parfum de trandafiri și a fixativ, ca aerul imediat după ploaie.

Spiritul s-a dat mai aproape, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Are mâinile moi, cele mai moi din câte am atins. Puțin reci, așa cum sînt mâinile unor femei. Și oase ușoare, ca ale unei păsări. Se vede că a fost o bună dansatoare – dacă nu ar avea probleme cu piciorul stîng ar dansa și acum foarte bine. A făcut o pauză. Și are un zîmbet minunat. Ochii i se luminează. Pun pariu că era tare amuzantă, atunci cînd ai cunoscut-o.

Spiritul a dat din cap, ceva mai liniștit.

Zoë i-a adus bunicii micul dejun, după care s-a dus la baie după medicamente. S-a văzut în oglindă: avea obrajii mult prea roșii, ochii prea strălucitori. Se simțea de parcă trebuia să învețe din nou să respire.

Douăzeci și două de versuri. Un cîntec obișnuit. Nici prea lung, nici prea scurt. Doar atît îi trebuise pentru ca pămîntul să sară de pe axa lui și să cadă într-o plasă de stele.

Îl iubea pe Alex Nolan.

Îl iubea pentru toate motivele din lume. Și fără vreun motiv.

Tu ești tot ce am iubit vreodată, ar fi vrut să-i spună. Ești cântecul meu de iubire, tortul meu de aniversare, sunetul valurilor oceanului și râsetul de copil. Ești un înger de zăpadă, o crème brûlée, un caleidoscop strălucitor. Te iubesc, iar inima mea bate pentru tine cu viteza luminii.

Într-o zi avea să-i spună ce simțea pentru el iar el avea să plece. Să-i frîngă inima, așa cum făceau cei ale căror inimi fuseseră la rîndul lor frînte, cu mult timp în urmă. Dar asta nu schimba nimic. Dragostea își urmează mereu cursul.

Și-a îndreptat umerii și i-a adus Emmei medicamentele.

— Uite-ți pastilele, Upsie.

— Are mîini de tîmplar, i-a spus Emma. Puternice. Și mie mi-a plăcut cîndva un bărbat cu mîini la fel.

— Adevărat? Cum îl chema?

— Nu-mi amintesc.

Zoë i-a zîmbit.

— Ba eu cred că-ți amintești.

Alex a intrat, aducîndu-și uneltele. S-a oprit în pragul dormitorului lui Zoë.

— Pot să intru? a întrebat-o. Vreau să termin dulapul.

Zoë a evitat să se uite în ochii lui, simțind că roșea din nou.

— Da, nici o problemă.

El și-a îndreptat atenția spre Emma.

— Crezi că poți suporta niște zgomot de ciocan, doamnă Hoffman? Nu durează mult.

— Spune-mi Emma. M-ai văzut deja în pijama, e cam târziu să ne formalizăm.

— Emma, a repetat Alex cu un zîmbet fugar, care a amețit-o și mai tare pe Zoë.

— Of, Doamne, a murmurat Emma după ce Alex a închis ușa în urma lui. Ce bărbat superb! Deși nu i-ar strica să mai pună pe el cîteva kilograme.

— Mă străduiesc, i-a spus Zoë.

— Dacă aș fi avut vîrsta ta, mi-aș fi pierdut deja capul după el.

— Sînt în pericol să-mi pierd ceva mai mult, nu doar capul.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru o inimă frîntă, i-a spus Emma. Sînt lucruri și mai rele pe lumea asta.

— Cum ar fi? a întrebat sceptică Zoë.

— Să nu fi fost niciodată frîntă. Să nu fi iubit niciodată. Zoë căzuse pe gînduri.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Cred că ar trebui să-i pregătești cina, într-una din seri. Iar desertul să fii tu.

Zoë a izbucnit în rîs.

— Încerci să mă bagi în bucluc.

— Ești deja în bucluc, i-a răspuns bunica. Ți-a mai rămas un lucru de făcut: să te bucuri de el.

Saptesprezece

— Folosește-te de mîna stîngă, îi dădea Zoë instrucțiuni, răbdătoare. Erau amîndouă lîngă cămară, în fața coșului cu rufe, iar Zoë citea dintr-o broșură pe care i-o dăduse terapeutul Emmei. În ea erau descrise cîteva sarcini ușoare, casnice, care puteau întări musculatura slăbită în urma unui atac cerebral minor.

Emma a deschis hubloul mașinii de spălat cu mîna stîngă, după care a ridicat privirea spre Zoë.

— Acum ia o mînă de rufe și pune-le în uscător. Ține-te de mine, să nu-ți pierzi echilibrul.

— Mă pot sprijini de mașina de spălat, i-a răspuns Emma.

Alex se opri în pragul dormitorului lui Zoë. Tocmai terminase de montat o cadă minusculă în spațiul strîmt care fusese cîndva un dulap. Le privea pe cele două într-o tăcere amuzată, în timp ce spiritul se urcase pe mașina de spălat și-și bălăngănea picioarele.

— Nu lua mai multe rufe odată, i-a spus Zoë văzînd că bunica pune două cămăși în uscător.

— Dar așa termin mai repede, a protestat Emma.

— Ideea nu este să fii eficientă. Ci să deschizi și să strângi degetele de cât mai multe ori.

— Și după asta ce fac?

— lei rufele uscate și le pui în coș, tot una câte una. După care ștergi praful, ca să-ți exersezi încheietura.

— Acum înțeleg de ce ai vrut să locuim împreună, a spus Emma.

— De ce? a întrebat Zoë.

— Ca să ai menajeră. Gratis.

Alex a pufnit în râs.

Auzindu-l, Zoë s-a uitat urât la el.

— Nu o încuraja. Petreceți cam mult timp împreună. Nici nu știu care pe care influențează. În rău.

— Cine pe cine, nu care pe care. Așa e corect. Nu înțeleg cum de-mi amintesc toate astea, dar nu și numele ziarului la care am lucrat.

— *Bellingham Herald*. Zoë a schimbat câteva priviri cu Alex, care străbătuse încăperea și acum își turna apă într-un pahar. El se obișnuise deja cu aceste priviri, încărcate de o îngrijorare pe care nu reușea să o ascundă.

În cele două săptămîni care trecuseră de la sosirea Emmei în casa din Dream Lake Road, ea trecuse prin momente de confuzie, de uitare, de agitație. În unele zile era prezentă, vioaie, în altele era în ceață. Nimeni nu putea să-i prezică starea de a doua zi sau ce anume își va mai aminti și ce nu.

— Nu-mi mai tot da tîrcoale, Zoë, îi spusese Emma într-o zi, iritată. Lasă-mă să mă uit în liniște la televizor.

Zoë și-a cerut scuze și s-a dus în bucătărie, continuînd să-i arunce priviri pe furiș.

— Încetează, i-a spus Emma.

— Dar sînt la cîtiva metri distanță, a protestat Zoë.

— Nu vrei să o scoți la o plimbare pe nepoata mea? I-a întrebat Emma pe Alex.

— Nu te pot lăsa singură, i-a răspuns Zoë. Jeannie nu a ajuns încă.

Jeannie era asistentă și venea zilnic, dimineața, ca să se ocupe de Emma. Pleca de obicei în jurul prînzului. Iar felul ei deschis de a fi o făcuse pe Emma să accepte să fie ajutată la lucruri intime, cum ar fi îmbrăcatul sau baia.

— Doar cincisprezece minute, a insistat Emma. Du-te să iei puțin aer, cu Alex. Sau singură, dacă el nu dorește să meargă cu tine.

Alex a luat telefonul Emmei și a memorat numărul lui.

— Merg să mă plimb cu Zoë dacă îmi promiți să nu te miști de aici cît lipsim. I-a întins telefonul. Dacă apare vreo problemă, mă suni imediat. Ne-am înțeles?

— Da, i-a răspuns mulțumită Emma.

Spiritul se încruntase.

— Nu-mi place deloc.

— Va fi bine, i-a spus Alex întorcîndu-se spre Zoë. Vocea îi devenise blîndă. Nu i se va întîmpla nimic Emmei.

Ea nu părea prea convinsă.

— Dar ai de lucru.

— Pot lua o pauză. I-a întins mîna.

Parcă fără voia ei, Zoë l-a luat de mînă.

Chiar și această atingere nevinovată l-a înfierbîntat. Savura fiecare contact întîmplător, o atingere a brațului, felul în care îl gîdila părul ei atunci cînd se apleca să-i așeze o farfurie în față. Era foarte atent la orice detaliu, de la locul unde se învinețise, în urma unei lovituri, la aroma florală a noului săpun pe care îl cumpărase din piața fermierilor.

Nu găsea cuvinte pentru a defini acest gen de relație, pentru felul în care se simțea atunci cînd era cu ea. O strîngere de mînă însemna mai mult decît căldură, mai mult decît atingerea pielii... era ca și cum împărtășeau ceva, țineau ceva la adăpost.

Chiar și după ce a dat drumul mîinii ei a continuat să simtă acea atingere misterioasă, a unui secret numai al lor.

Emma s-a așezat mai comod pe canapea, să se uite la televizor. Avea o expresie mulțumită. Byron a sărit și i-a aterizat în poală.

Spiritul stătea în picioare, în fața ei.

— Ți-am înțeles micul complot, i-a spus amuzat. Vrei ca ei doi să fie împreună. Ai un gust infect la bărbații, știi asta?

Deși și-ar fi dorit să rămână cu ea, se simțea atras inevitabil spre Alex, așa că a fost nevoit să iasă după el.

— Nu mă pot abține, i-a spus Zoë în timp ce străbăteau amândoi aleea plină cu frunze de arțar, mărginită de tufe de ferigă. Știu că-mi fac prea multe griji. Dar nu vreau să pățesc ceva. Și nu vreau să ducă lipsă de nimic.

— Dacă duce lipsă de ceva — și tu, de altfel — este de câte un respiro, când și când. Ar trebui să mai ieși, măcar o seară pe săptămână.

— Vrei să mergem la un film? a îndrăznit Zoë să-l întrebe. Poate în weekendul acesta?

Alex a clătinat din cap.

— Plec la Seattle. Fratele meu Mark se căsătorește.

— Ah, da, uitasem. Merg și Lucy și Sam. Tu mergi cu cineva?

— Nu. Alex regreta deja impulsul de a se plimba cu Zoë. Rămas singur cu ea, avea să cadă pradă acelui sentiment de care se temea — o bucurie imensă.

— Lucy și Sam par fericiți împreună, a spus Zoë. Crezi că relația lor va deveni serioasă?

— Te gîndești la căsătorie? Alex a clătinat din cap. Nu ar avea nici un motiv să o facă.

— Dar există un motiv. Unul important.

— Își pot deduce cheltuielile?

— Nu, a rîs Zoë. *Dragostea*. Oamenii care se iubesc ar trebui să se căsătorească.

— Oamenii care doresc să continue să se iubească ar trebui să se ferească de căsătorie. A văzut cum zîmbetul se stingea de pe chipul ei și s-a simțit rușinat, încurcat. Îmi pare rău, i-a spus. Eu urăsc nunțile. Iar aceasta este prima la care nici nu voi putea să... S-a strîmbat și și-a continuat drumul, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare.

Zoë a înțeles imediat despre ce era vorba.

— Nunta va avea bar deschis?

El a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Nu ai spus nimănui din familie că nu mai bei?

— Nu.

— Poate că ar trebui să-i lași să te ajute. Să te sprijine moral. Dacă ar ști...

— Nu am nevoie de suport moral. Și nu vreau să mă vadă nimeni cînd clachez.

Zoë l-a prins de braț.

— Nu vei claca.

Ziua căsătoriei lui Mark cu Maggie a fost însorită, senină. Nunta s-a ținut pe un feribot scos din uz, pe Lake Union. Chiar dacă ar fi plouat, mirele și mireasa nu ar fi observat nimic, atît erau de îndrăgostiți. După ce s-a servit

șampania iar Sam a ținut un toast, oaspeții și-au umplut farfuriile cu preparatele elaborate de la bufet. Alex s-a retras într-un colț și s-a așezat pe unul din scaunele de lângă balustradă. Nu-i plăcuse niciodată să facă conversație, cu atât mai puțin acum, când toți țineau în mână un pahar de șampanie sau un cocktail. I se părea ciudat să facă față unei asemenea situații fără să se sprijine de alcool, ca de o cârjă. Era ca și cum se dădea drept altul. Dar trebuia să se obișnuiască și cu asta.

L-a văzut pe Sam dansînd cu Lucy Marinn, care încă mai purta un bandaj elastic după căzătura de pe bicicletă. Se legănau în ritmul muzicii, flirtau și se sărutau. Sam se uita la Lucy așa cum nu se mai uitase la nimeni, niciodată. Între ei era o alchimie invizibilă de genul celor care li se întîmplau oamenilor prea ocupați ca să-și facă alte planuri. Deveniseră un cuplu. Alex era convins că Sam nici nu-și dăduse seama ce se petrecea cu el. Prostănacul încă mai credea că era un tip liber, într-o relație fără obligații.

A rămas în colțul lui, bînd Coca Cola cu gheață dintr-o sondă. Lîngă el, spiritul părea mîhnit. Nu scotea o vorbă.

— La ce te gîndești? l-a întrebat într-un final Alex, în șoaptă.

— Mă tot întreb dacă Emma l-a iubit pe soțul ei, i-a răspuns spiritul.

— Ai fi vrut să-l fi iubit?

Spiritul abia a reușit să răspundă:

— Da, a spus într-un final. Dar aş vrea ca pe mine să mă fi iubit mai mult.

Alex a zîmbit şi a rotit gheaţa în pahar.

Spiritul privea gînditor luciul apei.

— Am greşit cu ceva, a spus. Am rănit-o pe Emma. Sînt sigur de asta.

— Înainte să fi murit, adică?

Spiritul a dat din cap.

— Probabil că ai supărat-o înrolîndu-te, şi-a dat Alex cu părerea.

— Cred că a fost mai mult decît atît. Trebuie neapărat să-mi amintesc, înainte să se întîmple ceva.

Alex l-a privit sceptic.

— Ce crezi că ar fi putut să se întîmple?

— Nu ştiu. Dar trebuie să-mi petrec cît mai mult timp cu Emma. Atunci cînd sînt cu ea, încep să-mi amintesc diverse lucruri. Chiar ieri... Spiritul s-a oprit. E cazul să tăcem. Vine Maggie.

Soţia cea roşcată a lui Mark — şi de-acum cumnata lui — se apropia de el. În mîină ţinea o ceaşcă cu cafea, din porţelan.

— Bună, Alex. Radia fericire, ochii căprui îi străluceau. Te distrezi?

— Mda. Frumoasă nuntă! A dat să se ridice de pe scaun.

— Nu te ridica, te rog, i-a spus Maggie făcîndu-i semn să rămîină așezat. Voiam doar să văd ce faci. Sînt pe aici

cîteva tipe care abia aşteaptă să le fac cunoştinţă cu tine, à propos. Inclusiv una dintre surorile mele. Dacă vin cu ea, ai vrea să...?

— Nu, s-a grăbit el să-i răspundă. Îţi mulţumesc, Maggie, dar nu am dispoziţia necesară.

— Pot să-ţi aduc ceva?

El a clătinat din cap.

— Du-te şi dansează cu soţul tău.

— Soţul meu. Îmi place cum sună. I-a zîmbit şi i-a întins ceaşca aburindă. Uite. M-am gîndit că-ţi va prinde bine.

— Mulţumesc, dar... S-a oprit văzînd-o cum îi lua discret paharul de cola, pe jumătate plin.

— Crede că eşti pe cale să te îmbeţi, i-a spus spiritul. Eşti deja la al patrulea pahar, stai într-un colţ şi vorbeşti singur.

— Nu am alcool în pahar, i-a spus Alex lui Maggie.

— Da, sigur, i-a răspuns aceasta.

Spiritul a pufnit.

— Nu te crede.

Zîmbind ironic, Alex a luat o înghiţitură de cafea. Dat fiind trecutul lui, era perfect rezonabil ca lumea să creadă că se va îmbăta. Iar Maggie, care era o dulce, încerca să aibă grijă de el fără să-i rănească orgoliul.

— Să ştii că nu am început să vorbesc singur, i-a spus. E un tip invizibil chiar aici, lîngă mine.

Maggie a izbucnit în rîs.

— Mă bucur că mi-ai spus asta. Altfel eram în pericol să mă așez în poala lui.

— Chiar te rog, i-a spus spiritul fără să ezite.

— Nu cred că l-ar deranja, i-a spus Alex lui Maggie. Haide, așează-te.

— Îți mulțumesc, dar te las să-ți termini discuția cu prietenul tău. S-a aplecat și l-a sărutat pe obraz. Să bei toată cafeaua, bine? După care a plecat, luînd cu ea paharul de cola.

Optsprezece

Luni dimineață, cînd Alex a ajuns la casa din Dream Lake, Jeannie l-a întâmpinat cu o expresie care nu prevestea nimic bun.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat-o Alex.

— A fost un week-end foarte dificil. Emma a avut o criză. În termeni medicali, un atac ischemic tranzitoriu. Niște mici blocaje care împiedică irigarea creierului. Sînt într-atît de minore că aproape că nu există simptome, dar degradarea se accelerează.

— N-ar trebui să o vadă un doctor?

Jeannie a clătinat din cap.

— Tensiunea este normală și nu are dureri sau orice alt disconfort fizic. De cele mai multe ori, după un asemenea atac pacientul dă semne de ameliorare temporară. Azi, Emma se simte bine. Dar cu trecerea timpului momentele de confuzie și frustrare se vor îndesi și vor dura mai mult. Iar amintirile vor fi tot mai puține.

— Ce s-a întîmplat, exact? Cum ți-ai dat seama că a avut un atac?

— Din ce mi-a povestit Zoë, Emma s-a trezit sîmbătă dimineață cu o durere de cap și ușor confuză. Cînd am ajuns eu, Emma era hotărîtă să-și pregătească singură micul dejun – adică să prăjească ea un ou. Lucrurile nu au decurs deloc bine. Zoë tot încerca să o ajute – să pună untul în tigaie, să dea focul mai mic – iar Emma era tot mai speriată și mai furioasă pentru că nu reușea să facă ceva atît de simplu, pe care îl făcuse de sute de ori.

— Și s-a răzbunat pe Zoë? a întrebat Alex îngrijorat.
Jeannie a dat din cap.

— Pe Zoë este foarte ușor să te descarci. Și chiar dacă ea este foarte înțelegătoare, tot este stresant. Iar ieri, Emma i-a tot cerut cheile de la mașină, i-a dat computerul peste cap încercînd să intre pe internet și a cerut cu obstinație să-i cumpărăm țigări.

— Fumează?

— S-a lăsat de fumat de patruzeci de ani, susține Zoë.
Iar țigările îi fac mult rău, în starea ei.

Asistenta avea o expresie resemnată. Alex nu s-a putut abține să nu se întrebe cîți pacienți însoțise ea pe acest drum, privindu-i cum se deteriorau, ghidîndu-le familiile îndurerate și confuze care își pierdeau o persoană dragă, zi după zi.

— E vreodată ușor? a întrebat-o.

— Pentru pacient?

— Nu, pentru tine.

Asistenta i-a zîmbit.

— Ești drăguț. Am trecut prin toate astea cu numeroși pacienți și, chiar dacă știi la ce trebuie să te aștepți... nu, nu e niciodată ușor.

— Cît timp mai are la dispoziție?

— Nici cei mai experimentați medici nu pot...

— Îți cer o opinie personală. După părerea ta, în cît timp va progresa boala?

— În cîteva luni. Cred că se îndreaptă spre un atac major sau un anevrism. Și poate că așa e mai bine... am văzut ce înseamnă și o boală foarte lungă. Nu i-ai dori asta nici Emmei și nici lui Zoë.

— Unde este Zoë?

— A plecat la pensiune, ca de obicei. După care trebuie să meargă la cumpărături. Jeannie s-a dat un pas înapoi, să-i facă loc să intre. Emma s-a trezit și s-a îmbrăcat, dar cred că azi ar trebui să evităm zgomotele.

— O să mă ocup doar de zugrăvit.

Asistenta a răsuflat ușurată.

— Îți mulțumesc.

Alex a intrat în camera de zi și a văzut-o pe Emma uitîndu-se la televizor, avînd picioarele înfășurate într-o pătură, în ciuda căldurii de afară. Spiritul era deja lîngă ea.

Chiar dacă Jeannie nu i-ar fi povestit nimic, Alex și-ar fi dat seama că era ceva schimbat. Emma căpătase o nouă delicatețe, parcă radia. Părea că sufletul se pregătea să plutească, afară din trup.

— Bună, Emma, i-a spus Alex apropiindu-se. Cum te mai simți?

Ea i-a făcut semn să se așeze. Alex a tras un taburet lângă canapea și s-a așezat, sprijinindu-și coatele de genunchi. Emma părea foarte lucidă, privirea îi era directă și clară, expresia calmă.

— Mă duc să strâng în dormitor, i-a spus Jeannie. Ai nevoie de ceva, Emma?

— Nu, mulțumesc. A așteptat ca asistenta să se îndepărteze, după care și-a îndreptat din nou privirea spre Alex. Este aici, nu-i așa?

Uimit, Alex a încercat să rămână impasibil. Simțea prezența spiritului? Dar ce anume o făcuse să presupună că el putea comunica cu acesta? Gîndurile îl asaltau. Emma era într-o stare vulnerabilă. Trebuia să aibă mare grijă. Dar în nici un caz nu avea de gînd să o mintă.

I-a aruncat o privire nedumerită și a întrebat:

— Cine?

— La naiba, Alex! a explodat spiritul. Nu e momentul să faci pe prostul. Spune-i că sînt aici, acum, că o iubesc și că...

Alex l-a privit amenințător, reducîndu-l la tăcere.

Emma nu și-a clintit privirea.

— Exact așa mă simțeam atunci cînd era în preajmă... am știut că, dacă voi mai simți vreodată asta, înseamnă că a găsit o cale să se întoarcă la mine. Dar îmi pare că asta se întîmplă doar cînd ești și tu aici. Te însoțește.

— Emma, i-a spus cu blîndețe Alex, nu vreau să te tulbur vorbindu-ți despre asta.

Ea a zîmbit slab.

— Te temi să nu sufăr vreun atac? Mi se întîmplă atît de des... Crede-mă, nimeni nu va observa o tromboză în plus.

— Este numai alegerea ta.

— Nu am mai vorbit despre el cu nimeni, niciodată. Dar pe zi ce trece uit tot mai multe lucruri. Curînd nu-mi voi mai aminti nici numele lui.

— Spune-mi-l mie, atunci.

— Se numea Tom Findlay.

Spiritul o privea transfigurat.

— Nu i-am rostit numele de atît de mult timp! Emma se îmbujorase ușor. Tom era genul de băiat pe care nici o mamă nu și l-ar fi dorit în preajma fiicei sale.

— Nici mama ta?

— Nici a mea. Dar eu nu am ascultat-o.

Alex a zîmbit.

— Nu mă surprinde.

— Lucra la fabrica tatălui meu în week-end-uri, confecționa gamele pentru soldați. După terminarea liceului se făcuse tîmplar – învățase meserie singur, din cărți. Era isteț și foarte priceput. Ca și tine. Făcea mereu treabă bună.

— Din ce fel de familie provenea? a întrebat Alex.

— Nu avea tată. Avea deja cîțiva ani cînd mama lui s-a mutat pe insulă și umblau zvonuri că.... ei bine, zvonuri nu

prea plăcute. Era o femeie foarte frumoasă. Mama spunea despre ea că era o femeie întreținută. Avusese rînd pe rînd relații cu majoritatea bărbaților influenți din oraș. Chiar și cu tatăl meu, cred eu. A oftat. Bietul Tom era mereu nevoit să sară la bătaie, să o apere. Fetele îl plăceau, pentru că era foarte frumos, dar niciuna nu îndrăznea să se afișeze cu el în public. Nu era niciodată invitat la petreceri sau picnicuri.

— Cum v-ați cunoscut?

— Tata l-a chemat să ne monteze o fereastră pictată pe care o comandase tocmai în Portland. Mama a obiectat, a vrut să plătească pe altcineva. Dar tata a insistat că Tom era cel mai bun meseriaș de pe insulă și că fereastra era prea valoroasă ca să o lase pe mîinile altuia.

— Ce era pictat?

Emma a ezitat înainte de a-i răspunde. Alex era pe cale să creadă că uitase.

— Un copac, a spus într-un final.

— Ce fel de copac?

Ea a clătinat din cap, evazivă. Nu voia să vorbească despre asta.

— După ce Tom a montat fereastra, tata i-a mai dat și alte treburi de făcut pe lîngă casă. Niște rafturi, un dulap, o poliță superbă pentru șemineul din salon. Iar eu nu am rămas deloc imună la farmecele acestui tînr frumos cu o reputație îndoielnică. Intram mereu în vorbă cu el.

— Flirtai cu mine, i-a spus spiritul.

— Dar nu am vrut să ies cu el în oraș, i-a spus Emma lui Alex, pentru că știam că mama nu ar fi fost de acord. Într-o seară ne-am întâlnit întâmplător la o petrecere. A venit spre mine și m-a întrebat dacă mi-e prea frică să dansez cu el. Bineînțeles că am răspuns provocării.

— Altfel nu ai fi acceptat să dansezi cu mine, a spus spiritul.

— I-am spus că altă dată va trebui să mă invite ca un gentleman.

— Și a făcut-o? a întrebat Alex.

Ea a dat din cap.

— Era atît de stînjedit, de rușinos... și se bîlbîia... m-am îndrăgostit pe loc de el.

— Nu mă bîlbîiam, a protestat spiritul.

— Am ținut secretă relația noastră, a spus Emma. Ne-am văzut toată vara. Ne întâlneam aici, în această casă. Era locul nostru preferat.

— Aici te-am cerut de soție, i-a spus spiritul. Își amintea.

— Ați discutat despre căsătorie? a întrebat-o Alex pe Emma.

Fața i s-a umbrit.

— Nu.

— Am cerut-o, a insistat spiritul. A uitat. Am cerut-o. Alex nu mai știa ce să creadă.

— Ești sigură, Emma?

Ea l-a privit în ochi.

— Sînt sigură că nu vreau să discut despre asta.

— De ce nu? a implorat spiritul. Ce s-a întîmplat?

Alex nu voia să o forțeze în nici un fel pe Emma.

— Poți să-mi spui ce s-a întîmplat cu Tom?

— A murit în război. Avionul lui s-a prăbușit undeva în China. Au fost atacați și... Părea să fi obosit dintr-o dată. Ceva mai tîrziu am primit o scrisoare de la un străin. Un alt pilot. Mi-a scris că Tom a murit ca un erou, că a doborât la rîndul lui două avioane inamice și că datorită lui au supraviețuit ceilalți treizeci și cinci. Dar nu a avut nici o șansă în fața avioanelor de luptă japoneze, care erau mai ușoare și mai rapide decît ale noastre. Mîinile îi tremurau în timp ce se juca absentă cu ciucurii păturii.

Alex i-a luat mîinile într-ale lui.

— Cine ți-a scris acea scrisoare? a întrebat-o, deși era convins că știa deja răspunsul.

— Gus Hoffman. El mi-a trimis și bucata de material care fusese cusută în căptușeala hainei lui Tom. Iar eu i-am scris înapoi, să-i mulțumesc. Am corespondat timp de doi ani. Doar ca prieteni. Într-un sfîrșit, Gus mi-a scris că voia să se căsătorească cu mine, dacă se întorcea cu bine acasă.

— Normal că voia, a spus spiritul cu amărăciune. Gelozia plutea prin aer.

— Iar tu ai acceptat?

Ea a dat din cap.

— Cred că mi-am spus că nu mai conta cu cine mă măritam, de vreme ce nu-l puteam avea pe Tom. Iar Gus

îmi trimitea niște scrisori atît de frumoase! După care avionul lui a fost doborât. Mi-am amîntit din nou de pierderea lui Tom. Cînd am aflat că Gus a supraviețuit, am răsuflat ușurată. Fusese rănit la cap... l-au operat, să îndepărteze șrapnelul, după care a fost trimis acasă. Cînd a ieșit din spital m-am măritat cu el. După care au apărut problemele.

— Ce fel de probleme?

— Aveau legătură cu rana de la cap. Personalitatea i se schimbase... devenise indiferent. Era în continuare foarte inteligent dar emoțiile îl părăsiseră. Era indiferent la tot și la toate. Ca un robot. Rudele lui îmi spuneau că nu-l mai recunoșteau.

— Am auzit de astfel de cazuri, a spus Alex.

— Nu și-a mai revenit niciodată. Nu i-a păsat de nimeni. Nici măcar de fiul nostru. Clipind des, ca un copil obosit, Emma și-a retras mîinile și s-a sprijinit mai bine de spătarul canapelei. A fost o greșeală. Bietul Gus! Acum trebuie să mă odihnesc.

— Să te ajut să mergi în dormitor? a întrebat-o Alex.

— Prefer să stau aici.

El s-a ridicat și i-a pus picioarele pe taburet.

— Alex, a șoptit ea în timp ce el o învelea cu pătura pînă la umeri.

— Da?

— Lasă-l să te ajute, a spus cu ochii închiși. De dragul lui.

Alex a clătinat din cap, ușor nedumerit.

Spiritul părea profund tulburat.

— Dumnezeule, Emma!

Auzind zgomotul unei mașini pe alee, Alex a ieșit afară. Era Zoë, care se întorcea de la magazin. A coborât din mașină și a deschis portbagajul în care erau două sacoșe mari din pînză, pline cu provizii.

— Le iau eu, i-a spus Alex apropiindu-se.

Zoë a tresărit la auzul vocii lui. L-a privit surprinsă.

— Bună! Arăta rău, era palidă, ochii îi erau încercănați. Cum a fost la nuntă?

— A fost frumos. I-a luat sacoșele din mîini. Tu ce mai faci?

— Sînt bine, i-a răspuns ea puțin cam prea repede.

Alex a lăsat jos sacoșele și a întors-o pe Zoë cu fața spre el.

— Am auzit că Emma ți-a dat de furcă în week-end, i-a spus direct.

Zoë și-a ferit privirea.

— Am avut cîteva momente mai dificile. Dar acum este bine.

Alex nu putea suporta ca ea să se prefacă doar de dragul lui. Și-a sprijinit palmele de șoldurile ei.

— Povestește-mi.

Zoë a ridicat ochii spre el, îmbujorată. Alex a tras-o lîngă el, în tăcere și a cuprins-o într-o îmbrățișare caldă, puternică. Trupul ei se potrivea perfect lîngă al lui. Și-a

sprijinit capul în scobitura umărului lui.

El și-a trecut mîna prin părul ei, mîngîindu-i buclele blonde.

— Ce ți-a făcut Emma la computer?

— A mărit ecranul de nu știu cîte ori. Acum toate iconițele sînt enorme. Și mi-a făcut cel puțin opt copii după bara de instrumente, pe care nu reușesc să le șterg. Și colac peste pupăză, a reușit cumva să rotească totul cu susul în jos.

— Pot să rezolv eu toate astea.

— Credeam că Sam este geniul în computere.

— Ascultă-mă pe mine: să nu-l lași niciodată pe Sam să se apropie de computerul tău. Cînd a terminat, vei descoperi că ți-a schimbat toate parolele, că te-a logat ilegal la serverul Departamentului de Apărare și că ți-a conectat totul din casă prin bluetooth, de așa manieră că nici pîine nu mai poți prăji la aparat pentru că nu poate fi detectat. Continuînd să-i mîngîie părul, i-a șoptit la ureche: nu ai nevoie de un geniu. Ci doar de cineva care se pricepe cît de cît.

— Ești angajat, i-a spus ea continuînd să-și țină obrazul lipit de pieptul lui.

El a sărutat-o pe creștet.

— Cu ce te mai pot ajuta?

— Cu nimic. Dar nu părea deloc dispusă să-i dea drumul.

— Mai gîndește-te, a insistat el.

— Ei bine... L-am sunat pe tata de dimineață. I-am spus că ar face bine să vină cît mai curînd, dacă vrea ca Emma să-și mai amintească cine este.

— Și ce ți-a răspuns? A simțit-o cum se tensiona din nou, așa că a început să o mîngîie pe spate.

— Vine în week-end, cu prietena lui, Phyllis. Vor sta la pensiune. Nu a părut în cale-afară de încîntat, dar a acceptat. Mă gîndeam să pregătesc ceva mai special pentru cină, pentru ei, pentru Upsie și Justine și... Vocea i s-a stins atunci cînd mîna lui a coborît pe șira spinării.

— Vrei să vin și eu? a întrebat-o cu blîndețe.

— Da.

— Bine.

— Serios?

— Mi-ar face mare plăcere.

— Mă bucur atît de mult că... S-a oprit și s-a agățat cu toată puterea de cămașa lui.

El s-a oprit imediat.

— Te-am strîns cumva prea tare?

Ea l-a privit cu ochii dilatați. Era roșie în obraji. A clătinat ușor din cap, ca hipnotizată.

Abia atunci și-a dat seama că o excitase felul în care o atinsese. La rîndul lui, era cuprins de dorință. Preț de cîteva clipe nu s-a mai putut gîndi la altceva decît la trupul ei gol, sub al lui.

— Aș mai avea nevoie de ceva de la tine, i-a spus ea. Sunetul vocii ei avea asupra lui un efect mai puternic decît orice stimul sexual.

Alex nu putea să-și ia mâinile din jurul ei. A reușit într-un final să-și desprindă degetele, unul câte unul.

— Discutăm mai târziu despre asta, a spus răgușit și s-a grăbit să intre în casă.

Nouăsprezece

Deși starea ei părea să se fi stabilizat, Zoë și-a dat seama în zilele care au urmat că Emma uita tot mai multe. Trebuia să i se reamintească ce avea de făcut dimineața – uita să ia micul dejun sau să-și facă duș. Iar atunci când era în duș, uita să folosească șamponul sau balsamul.

Spre sfârșitul săptămânii, Justine și-a petrecut o după-amiază cu Emma. A dus-o la salon, să se coafeze. După care au luat masa la un restaurant de pe malul lacului. Zoë i-a fost recunoscătoare pentru pauză iar Emma era într-o dispoziție excelentă când Justine a adus-o înapoi acasă.

— Mi-a ținut o prelegere de vreo oră despre genul de bărbați cu care ar trebui să ies, i-a povestit Justine lui Zoë a doua zi de dimineață, la pensiune, în timp ce Zoë spăla vasele.

— Fără motocicliști, a ghicit Zoë.

— Exact. După care a uitat și a reluat prelegerea de la început.

— Îmi pare rău.

— Nici o problemă. Dar, Dumnezeu, cred că aş înnebuni dacă mi s-ar repeta totul, zi după zi.

— Nu e chiar atît de rău. Unele zile sînt însă mai rele decît altele. Nu ştiu care este motivul, dar pare să se simtă mai bine cînd este Alex în preajmă.

— Chiar aşa? Oare de ce?

— Îl place. Încearcă să se concentreze mai mult atunci cînd el este aici. Acum el se ocupă de baia mică, cea construită în locul vechiului dulap. Ieri am găsit-o aşezată pe pat şi sporovăind veselă în timp ce el fixa plăcile de faianţă.

— Deci chiar şi bunicile cred că tîmplarii sînt sexy.

Zoë a rîs.

— Probabil. Iar Alex este foarte răbdător cu ea. Şi foarte dulce.

— Ha! E prima oară cînd aud pe cineva spunînd despre Alex Nolan că ar fi dulce.

— Chiar este, a spus Zoë. Nu-ţi dai seama cît de mult înseamnă el pentru Emma.

— Dar pentru tine? a întrebat-o Justine, privind-o cu atenţie.

— Şi pentru mine. Va veni şi el la cină, sîmbătă seară. L-am rugat să mă sprijine moral.

— Dar mă aveai pe mine pentru asta.

Zoë freca cu îndîrjire o tavă.

— Am nevoie de sprijinul tuturor. Ştii bine cum este tata.

Justine a oftat.

— Dacă așa vei trece mai ușor peste seara de sîmbătă, atunci Alex Nolan este binevenit. Ba chiar mă voi purta frumos cu el. Ce gătești, dacă tot a venit vorba?

— Ceva special.

Justine a tropăit, încîntată.

— Tatăl tău nu merită să faci atîtea pregătiri. Dar mă bucur că pot profita și eu.

Zoë nu i-a spus verișoarei sale că nu gătea pentru tatăl ei. Nici măcar pentru Emma. Ci pentru Alex. Voia să-i vorbească în limbajul aromelor, al culorilor, texturilor și gusturilor... și voia să se folosească de toată priceperea ei ca să pregătească niște mîncăruri pe care el să nu le uite niciodată.

Justine s-a întîlnit cu Alex în ușa pensiunii și l-a poftit înăuntru. Își lăsase părul liber pe umeri, spre deosebire de zilele obișnuite în care și-l strîngea într-o coadă. Era izbitor de atrăgătoare în perechea de pantaloni strîmți și balerini, cu bluza de culoarea smaraldului și cu un decolteu îndrăzneț. Era însă mai reținută ca de obicei, fără energia debordantă cu care se obișnuise Alex.

— Bună! A coborît privirea spre bolurile de sticlă din mîinile lui, pline cu sare de baie cu aromă de levănțică, legate cu panglici mov aprins. Ce sînt acestea?

— Cîte un mic cadou pentru cele două gazde. Pentru tine și pentru Zoë.

— Mulțumesc, a spus ea pîrînd surprinsă. Foarte drăguț din partea ta. Levănțica este preferata lui Zoë.

— Știu.

Justine l-a privit cu mai multă atenție.

— Voi doi v-ați cam apropiat în ultimul timp, nu-i așa? El a devenit evaziv.

— N-aș spune chiar asta.

— Nici nu trebuie. Faptul că ești aici, în seara asta, limpezește mult lucrurile. Relația lui Zoë cu tatăl ei este ca un cîmp minat. Nu i-a păsat niciodată de ea. Probabil că de aceea ea este mereu atrasă de bărbații care o vor lăsa baltă, garantat.

— Vrei să insinuezi ceva?

— Îți spun pe de-a dreptul. Dacă o faci să sufere, te blestem.

Justine părea într-atît de sinceră că Alex s-a văzut nevoit să o întrebe:

— Ce fel de blestem?

— Ceva care să te țină toată viața și să te facă neputincios.

Alex era tentat să-i spună să-și vadă de treburile ei, dar nu putea să nu recunoască faptul că îl impresiona grija pe care i-o purta ea verișoarei.

— Am înțeles, i-a răspuns.

Justine părea mulțumită. L-a condus spre biblioteca privată a pensiunii.

— Vine și Duane? a întrebat Alex.

— Ne-am despărțit, a murmurat Justine.

— Pot să întreb de ce?

— L-am speriat.

— Cum ai putea tu să... lasă, haide să schimbăm subiectul. Când a sosit tatăl lui Zoë?

— Aseară târziu. El și prietena lui Phyllis și-au petrecut întreaga zi cu Emma.

— Cum se mai simte?

— Are o zi destul de bună. Doar din când în când se mai zăpăcește și tot întreabă cine este Phyllis. Dar ea a fost cu adevărat drăguță. Cred că o s-o placi.

— Și James?

Justine a pufnit.

— Nimeni nu-l place pe James.

Au intrat în bibliotecă. Pe masa mare din mahon fuseseră așezate farfurii de porțelan, șervete albe de damasc și boluri de sticlă cu flori de hortensie abia înbocite. Emma stătea lângă șemineu, împreună cu fiul ei și cu prietena acestuia. Peste tot erau aprinse lumânări așezate în sfeșnice asortate, din sticlă.

Când l-a văzut, Emma s-a luminat la față. Era îmbrăcată într-o rochie mov din mătase, iar părul de un blond deschis strălucea în lumina dată de lumânări.

— Ai venit! a exclamat.

Alex s-a apropiat și a sărutat-o pe obraz.

— Arăți minunat, Emma.

— Mulțumesc. S-a întors spre bruneta care stătea așezată lângă ea:

— Phyllis, frumușelul acesta este Alex Nolan. El se ocupă de refacerea casei noastre.

Femeia era înaltă, cu oase mari, tunsă bob.

— Mă bucur să te cunosc, i-a spus strângându-i ferm mîna și zîbindu-i prietenos.

— Iar el, a continuat Emma făcînd semn spre bărbatul masiv, de statură medie, este fiul meu, James.

Tatăl lui Zoë l-a salutat cu amabilitatea unui profesor suplinitor căruia tocmai i-a fost repartizată o clasă de copii obraznici. Avea genul acela de chip de băiețandru, chiar și ajuns la maturitate și îl studia din spatele unor ochelari cu rame groase.

— Am fost azi dimineață acolo, i-a spus James. Se pare că ai făcut o treabă bună.

— Acesta este un compliment în accepțiunea lui James, a intervenit Phyllis. I-a zîmbit lui Alex. Casa arată grozav. Din cîte am înțeles de la Zoë și Justine, ai transformat-o complet.

Pe parcursul conversației, Alex a aflat că James era șeful unui magazin de electronice în Arizona iar Phyllis era veterinar, specializat pe cai. Se gîndeau chiar să-și cumpere o fermă de cinci acri și să crească acolo cai.

— Este chiar la marginea unui orășel — fantomă, a spus Phyllis. La un moment dat acolo funcționa cea mai bogată mină de argint din lume. După ce au extras totul, orașul s-a stins.

— Este bântuit? a întrebat Emma.

— Există câțiva oameni care susțin că în vechiul saloon este o fantomă, i-a răspuns Phyllis.

— Nu vi se pare ciudat, a intervenit James, că nu auzi niciodată de vreo fantomă care să bântuie un loc frumos? Își aleg mereu case părăsite sau în pragul de a se prăbuși.

Spiritul, care își făcea de lucru citind titlurile cărților de pe unul dintre rafturi, a spus sarcastic:

— De parcă aş fi avut de ales între Ritz și mansarda cuiva.

Emma i-a răspuns serioasă:

— Spiritele bântuie de obicei locurile în care au suferit cel mai mult.

James a izbucnit în râs.

— Doar nu crezi în spirite, mamă!

— Și de ce n-aș crede?

— Pentru că nimeni nu a fost în stare să dovedească faptul că ar exista.

— Dar nici că nu există, a răspuns Emma.

— Ai putea la fel de bine să crezi în Moș Crăciun și în spiriduși.

Din prag s-a auzit vocea lui Zoë, care aducea pe masă o carafă cu apă.

— Tata mi-a repetat mereu că Moș Crăciun nu există. Dar eu voiam să cred în el, așa că m-am adresat unei autorități mai înalte.

— L-ai întrebat pe Dumnezeu? a chestionat-o Justine.

— Nu. Pe Upsie. Iar ea mi-a spus că pot să cred în orice doresc.

— Asta spune multe despre cât este de ancorată mama în realitate, a spus acid James.

— Dar chiar sînt! a spus Emma, plină de demnitate.

Zoë a rîs și și-a întors privirile spre Alex.

— Bună, i-a spus cu blîndețe.

Alex nu mai putea articula nici un cuvînt. Zoë era extraordinar de frumoasă în rochia neagră cu bretele al cărei material cădea liber, scoțîndu-i în evidență formele spectaculoase. Singurul accesoriu era o broșă prinsă în extremitatea decolteului, un semicerc Art Deco încrustat cu pietre semiprețioase albe și verzi.

— Am uitat complet de muzică, i-a spus Zoë. Ai cumva vreo listă de melodii în telefon? Poate niște cîntece vechi, din cele care-i plac lui Upsie. Acolo, pe raftul acela sînt niște boxe.

Alex nu i-a răspuns imediat, iar spiritul a intervenit nerăbdător:

— Pune muzică odată! Vezi că ai acolo și jazz.

Alex a clătinat din cap, încercînd să se limpezească. S-a dus spre boxe, să le cupleze la telefon. Cîteva clipe mai

tîrziu au răsunit primele acorduri din „Preludiu la un sărut” al lui Duke Ellington.

Așezat la masă în dreapta Emmei, Alex o urmărea cu privirea pe Zoë care tocmai aducea un platou pe care erau așezate mai multe linguri din porțelan alb. Una din ele i-a pus-o în față. În ea era o scoică mică, așezată pe ceva verde.

— Este scoică cu costiță prăjită pe un pat de piure de anghinare, i-a zîmbit Zoë. Mănînc-o dintr-o înghițitură.

Alex a ascultat-o. Costița sărată contrasta cu dulceața scoicii iar aroma de piper verde scotea în evidență gustul de anghinare. De jur-împrejurul mesei s-au auzit sunete de încîntare.

Zoë rămăsese lîngă Alex, pîndindu-i reacția.

— Îți place? I-a întrebat.

— Este cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată. Mai ai? Renunț cu dragă inimă la celelalte preparate dacă mai îmi dai din acestea.

Zoë a clătinat din cap zîbind și s-a aplecat să-i ia din față lingura goală.

— Este doar un „amuse-bouche”, i-a spus și s-a dus la bucătărie să aducă următorul preparat.

— Totul este minunat, a exclamat Phyllis legănîndu-se pe scaun în ritmul lui „*Sing Sing Sing*” cîntat de Benny Goodman. I-a întins lui Alex sticla de vin. Vrei?

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns Alex.

Următorul fel a fost o salată cu sos vinaigrette, lămîie și sare de mare peste care presărase castane și nuci prăjite

și parmezan ras. Phyllis și Justine nu se mai puteau abține din râs în încercarea de a nu rata nici o picătură de mâncare din farfurie. Privirea lui Zoë era mereu atrasă spre Alex, încercînd să-și dea seama dacă-i plăcea sau nu. Acesta savura fiecare înghițitură cu o plăcere evidentă.

Numai James nu părea deloc impresionat. A luat de cîteva ori din salată, după care a lăsat furculița jos, încruntat. A ridicat paharul cu vin roșu și a sorbit din el.

— Nu-ți termini salata? l-a întrebat Phyllis.

— Nu-mi place.

— Te ajut eu. Phyllis a întins mîna și a început să strîngă cu entuziasm foile de salată din farfurie.

Zoë, care abia apucase să guste din salată, l-a întrebat:

— Să-ți aduc altceva, tată?

El a clătinat din cap. Semăna cu un pasager pe un aeroport, așteptînd îmbarcarea.

În încăpere răsună acum Billie Holiday cu „*I'm Gonna Lock My Heart*”. Zoë și Justine i-au adus fiecareuia cîte un bol cu midii cufundate într-un sos aburind de vin alb, șofran, unt și pătrunjel. Musafirii luau cochiliile una cîte una și scotoceau înăuntru cu furculițe minuscule. Pe masă fuseseră așezate din loc în loc și boluri pentru cochiliile goale.

— Dumnezeule, Zoë! a exclamat Justine după ce a gustat prima oară. Ce sos ai făcut! Pot să-l beau?

Toată lumea părea bine dispusă. Felul acela de mâncare îi solicita, nu glumă, așa că nimeni nu mai făcea

conversație. Sosul era într-adevăr excelent, un elixir plin de savoare. Alex era pe punctul să ceară o lingură, pentru că nu avea în nici un caz de gînd să lase vreo picătură în bol. Chiar atunci, Zoë a adus chifle aburinde, crocante la exterior și moi la interior, cu o textură fină. Musafirii le rupeau și le puneau în boluri, să absoarbă tot sosul.

Discuția s-a mutat la excursia de o jumătate de zi pe care o plănuiseră Phyllis și James. În dimineața următoare voiau să meargă să vadă balene și să viziteze o fermă de alpaca.

— Ai îngrijit vreodată o alpaca? a întrebat-o Zoë pe Phyllis.

— Nu. Pacienții mei obișnuiți sînt cîinii și pisicile. Și caii. A zîmbit, aducîndu-și aminte ceva. O dată am tratat un porcușor de guineea care avea o infecție a sinusurilor.

— Care a fost cel mai ciudat caz al tău? a întrebat-o Justine.

Phyllis a rîs.

— Am avut unul... Am văzut multe la viața mea. O dată, un cuplu mi-a adus un cîine care avea probleme cu stomacul. La radiografie s-a văzut că avea o obturație, cu un obiect pe care nu l-am putut descifra și pe care i l-am îndepărtat endoscopic. S-a dovedit că era vorba de o pereche de bikini din dantelă roșie, pe care am pus-o într-o pungă de plastic și i-am dat-o femeii.

— Ce stînjenitor! a exclamat Emma.

— A fost chiar mai rău, a continuat Phyllis. Femeia s-a uitat la ei, i-a tras soțului o geantă în cap și a ieșit furioasă din cabinet. Pentru că perechea de bikini nu era a ei. Iar bărbatul a trebuit să plătească factura pentru câinele care l-a demascat.

Toată lumea a izbucnit în râs. Paharele au fost umplute din nou și au fost aduse boluri mici cu apă și petale de trandafiri. Musafirii și-au înmuiat degetele și s-au șters pe șervete curate. După care au fost serviți cu un sorbet din piure de lămâie și mentă, servit în lămâi scobite, înghețate, pentru ca bolta palatină să fie pregătită pentru un nou fel de mâncare.

Cînd Zoë și Justine s-au dus la bucătărie, să aducă următorul preparat, Phyllis a exclamat:

— N-am mai mâncat niciodată asemenea lucruri. Este o experiență!

James s-a încruntat. În mod inexplicabil, devenea tot mai morocănos cu fiecare minut care trecea.

— Nu e cazul să dramatizezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, James, a spus Emma. Are dreptate. Chiar este o experiență.

El a mormăit ceva în barbă și și-a mai turnat vin în pahar.

Zoë și Justine s-au întors cu farfuriile cu prepeliță marinată în sare de mare și miere înainte de a fi rumenită în cuptor. Drept garnitură, Zoë pregătise quenelles, niște găluște delicate cu ciuperci chanterelle tocate mărunt

Alex mai mîncase prepeliță, dar nu ca aceasta, atît de rumenă și aromată. Conversația începea să treneze, fețele erau îmbujorate, musafirii erau sătui și clipeau leneș.

Au urmat cafeaua cu trufe de ciocolată făcute în casă, urmate de o cremă de vanilie și miere, pregătită în baie de aburi.

Singurul care rămînea tăcut în mijlocul corului de exclamații admirative era James Hoffman. Alex chiar nu înțelegea ce nu-i convenea. Probabil se simțea rău, altfel nu avea cum să mănînce atît de puțin.

Phyllis părea să fi ajuns la aceeași concluzie, pentru că l-a întrebat, îngrijorată:

— Ești bine? Abia dacă te-ai atins de mîncare.

El nu a privit-o, ci a fixat cupa de cremă din fața lui. În obraji îi apăruseră pete roșii.

— Ce am avut eu în farfurie nu se putea mînca. Totul era amar. Totul.

S-a ridicat și a aruncat furios șervetul pe masă, privindu-i cu resentiment pe ceilalți meseni. După care a fixat-o pe Zoë cu privirea:

— Poate că mi-ai pus ceva în mîncare, i-a spus. Dacă e așa, să știi că ți-ai atins scopul.

— Dar, James, a protestat Phyllis. Pălise. Am mîncat și eu din farfuria ta și mîncarea ta avea același gust cu a mea. Poate că te paște vreo răceala și de aceea nu ai perceput corect gusturile.

El a clătinat din cap și a ieșit din cameră. Phyllis s-a grăbit să iasă după el, dar s-a oprit în prag și i-a spus lui Zoë, cu toată sinceritatea:

— Totul a fost minunat. N-am mai mâncat niciodată atît de bine.

Zoë s-a străduit să-i zîmbească.

— Îți mulțumesc.

După plecarea lui Phyllis, Justine a spus, clătinînd din cap.

— Tatăl tău a înnebunit de tot. Cina a fost excelentă.

— Știe și el asta, a spus Emma privind spre Zoë.

Zoë i-a întors privirea, resemnată.

— Eu una m-am străduit, a spus simplu. Dar pentru el nu a fost niciodată de ajuns. S-a ridicat și le-a făcut semn celorlalți să rămînă așezați. Vin imediat. Mă duc să mai fac cafea. Și a ieșit.

Văzînd-o pe Justine că se pregătea să se ridice, Alex i-a spus încet:

— Lasă-mă pe mine.

Justine s-a încruntat dar a rămas pe scaun. Alex nu știa prea bine ce să-i spună lui Zoë. În ultimele două ore o văzuse aducîndu-i tatălui ei rînduri-rînduri de mâncăruri minunate, iar el nu le apreciasse cîtuși de puțin. Era o situație pe care o înțelegea prea bine. Experiența îi arătase că dragostea părintească este doar un ideal, nu o garanție. Anumiți părinți nu au nimic de dăruit copiilor lor. Iar alții,

ca James Hoffman, își învinovătesc și-și pedepsesc copiii pentru lucruri care nu au nici o legătură cu ei.

Zoë măsura cafeaua măcinată în filtru. A auzit zgomot de pași și s-a întors spre el.

— Nu sînt deloc surprinsă, i-a spus. Știam la ce să mă aștept din partea lui.

— Și atunci de ce i-ai pregătit asemenea mîncăruri?

— Nu i le-am pregătit lui.

El a făcut ochii mari.

— Dacă tu nu ai fi venit, am fi mers cu toții la un restaurant. Am vrut să-ți gătesc ție. Am gîndit fiecare fel de mîncare special pentru tine.

Era uimit, dar și frustrat în același timp. I se părea că era manipulat cu delicatețe, că o plasă din fire de mătase se țesea în jurul lui. O femeie nu face toate astea doar din bunătate sau din generozitate. Avea un motiv ascuns, motiv pe care el avea să-l descopere prea tîrziu.

— De ce-ai face asta pentru mine? a întrebat-o direct.

— Dacă aș fi soprană ți-aș cînta o arie. Dacă aș fi pictoriță ți-aș face portretul. Dar eu una mă pricep la bucătărie.

Alex încă mai simțea gustul diafan al cremei de vanilie, ar fi putut să jure că emana acum arome de miere prin toți porii. Fără să fi avut această intenție, a ajuns lîngă Zoë din numai doi pași și a luat-o în brațe. Emoții și senzații se împleteau într-un amestec volatil, o scînteie era de ajuns

să-l facă să uite de tot și de toate. O dorea, îi era foame de ea. Și obosise să tot încerce să se țină departe de ea.

— Trebuie să încetăm, Zoë, i-a spus. Nu vreau să-mi mai pregătești nimic. Nu vreau să-mi faci nici o plăcere. Oricum nu mă mai pot uita la nici o altă femeie, de-acum și pînă la sfîrșitul zilelor mele. Mi-ai pătruns pe sub piele, te văd doar pe tine în fiecare femeie, te visez numai pe tine. Dar nu putem fi împreună. Pentru că eu îi rănesc pe cei din preajma mea. Eu *la asta* mă pricep.

Expresia ei se schimbase, gura i s-a rotunjit într-un „o” nerostit.

— Nu spune asta, Alex.

— Îți voi face rău, i-a spus fără menajamente. Te voi transforma în ceva ce vom urî amîndoi. Cuvintele îi veneau din adîncul sufletului.

Zoë îi susținea privirea, dar expresia i se schimbase. Era furioasă. A răsuflat ușurat. Asta însemna că-l va lovi, că-l va respinge. Asta însemna că ea era în siguranță.

Palma ei s-a apropiat de obrazul lui. Dar nu a lovit.

Cu vîrfurile degetelor i-a mîngîiat bărbia, i-a atins mai apoi buzele, ca și cum ar fi vrut să șteargă cuvintele tăioase. Confuz, a realizat abia atunci că furia ei nu era direcționată spre el.

— Nu, a murmurat Zoë, adevărul este cu totul altul. Tu ești cel rănit. Și nu încerci să mă protejezi pe mine. Ci pe tine.

El i-a îndepărtat mîna.

— Nu contează pe cine încerc să protejez. Nu înțelegi că anumite lucruri sînt distruse pentru totdeauna? Că nu mai pot fi reparate?

— Nu și oamenii.

— În special oamenii.

Secundele treceau iar tăcerea se adîncea.

— Chiar dacă unul dintre noi va avea de suferit tot e mai bine decît să nu fi riscat.

— Vrei să riști pentru cineva lipsit de speranță, i-a răspuns el.

Zoë a clătinat din cap.

— Dimpotrivă. Pentru cineva plin de speranță.

În acel moment, Alex o ura. Pentru că îl făcea să-și dorească să o creadă.

— Chiar nu înțelegi ce efect ar avea asupra ta dacă am avea o relație?

— Dar avem deja una, i-a răspuns ea exasperată. Încă de ceva vreme.

Alex a ținut-o strîns, cu intenția să o facă să-și bage mințile în cap. Dar s-a trezit lipind-o de inima lui care bătea cu putere și obligînd-o să se ridice pe vîrfuri. Nu a sărutat-o, ci doar și-a lipit obrazul de al ei, să-i simtă răsuflarea caldă.

— Te doresc, i-a șoptit ea. Și tu mă dorești. Du-mă acasă. În seara asta.

A tresărit cînd a auzit zgomotul făcut de ușă dar nu s-a îndurat să-i dea drumul lui Zoë din îmbrățișare.

— Ups! a auzit-o pe Justine murmurînd. Scuze!

Zoë s-a întors spre verișoara ei:

— Justine, i-a spus cu mult calm, nu este nevoie să ne duci acasă, pe mine și pe Emma. S-a oferit Alex să facă asta.

— Sigur? a vrut să știe Justine.

Ochii ei albaștri îi căutau privirea. Îl provocau. Îl rugau stăruitor.

Bine, atunci. Ajunsese în sfîrșit la punctul la care nu-i mai păsa. Se săturase să tot lupte, să-și dorească fără să primească. Nimic nu mai conta. Trebuia doar să obțină ce-și dorea.

Alex a dat din cap. O singură dată.

Deși toate instinctele îl avertizaseră să nu o facă.

Douăzeci

Tot drumul spre casă, Emma a fost pe jumătate adormită. Dar și mulțumită că Zoë nu părea foarte afectată de comportamentul tatălui ei.

— Nu m-am supărat, a liniștit-o Zoë rîzînd. Îl cunosc prea bine. Dar mă bucur că a adus-o pe Phyllis cu el. Mi-a plăcut de ea.

— Și mie, i-a răspuns Emma. A făcut o pauză, gînditoare. Poate că totuși James are și calități, de vreme ce l-a plăcut o femeie ca ea.

— Poate că acolo, în Arizona, este un altfel de om, i-a spus Zoë. Poate că e mai pozitiv.

— Sper, i-a răspuns Emma, nu foarte convinsă.

Alex era tăcut, preocupat de propria bătălie interioară. Știa că ar trebui să le lase pe Emma și pe Zoë în fața ușii și să plece imediat. Șansele erau șaptezeci la treizeci în favoarea plecării.

Hai, poate șaizeci la patruzeci...

O dorea pe Zoë atît de mult că nimic altceva nu mai conta. Spiritul, așezat pe bancheta din spate, lîngă Emma,

nu scotea nici un cuvînt. Fără îndoială îi simțise frămîntările. Înțelegea că se întîmpla ceva.

— L-am invitat pe Alex înăuntru, să bea ceva, i-a spus Zoë Emmei în timp ce coborau din mașină.

— Foarte bine. Și-a luat nepoata de braț și s-au îndreptat spre ușă.

— Vrei și tu ceva de băut, Upsie?

— La ora asta? În nici un caz. A fost o zi foarte plăcută, dar foarte obositoare. S-a uitat peste umăr. Îți mulțumesc că ne-ai adus acasă, Alex.

— Cu plăcere.

Au intrat cu toții în casă, iar Zoë i-a șoptit lui Alex:

— Durează doar cîteva minute. Ai limonadă proaspătă în frigider. Am făcut-o cu levănțică.

A intrat în dormitorul Emmei și a închis ușa în urma ei.

Limonadă cu levănțică. Probabil că avea gust de apă din glastră, după ce ai aruncat florile. Dar inima îi bătea cu putere iar gura i se uscuse. Așa că s-a dus la frigider și și-a turnat un pahar.

Era dulceagă și ușoară și minunat de răcoritoare. A savurat-o alene, așezat pe unul din scaunele înalte de lîngă masă. Spiritul nu era prin apropiere.

Emoții fel de fel i se strînseseră în suflet. Dorință, mai întîi de toate. Furie. Și poate o urmă de teamă, dar nu era prea sigur. Și mai presus de toate astea o tandrețe pe care nu o simțise pentru nimeni, niciodată, în toată viața lui.

Femeile cu care fusese în trecut — și aici o putea include și pe Darcy – erau experimentate, încrezătoare. Cu Zoë lucrurile stăteau altfel. Se aștepta mai mult ca sigur ca el să fie blînd... un gentleman. Dumnezeu să-l ajute... trebuia neapărat să-și dea seama cum să facă asta.

Ușa dormitorului s-a deschis apoi s-a închis încet. Zoë și-a dat jos pantofii cu toc și s-a apropiat de el, în rochia ei neagră al naibii de strîmtă, care îi scotea în evidență formele apetisante. Alex nu s-a mișcat de pe scaunul lui.

— A adormit deja, a șoptit Zoë cînd a ajuns în fața lui. Zîmbea timid. El a întins mîna și a mîngîiat-o pe gîtul delicat, cu pielea de culoarea lunii. Atingerea lui a înfiorat-o.

A tras-o aproape, între picioarele lui desfăcute și i-a lăsat în jos una din bretele. Și-a lipit buzele de gîtul ei și a început să coboare, mușcînd-o în joacă de umăr. Îi simțea pielea arzînd și a auzit-o oftînd. Pentru o clipă a simțit că ar fi putut rămîne așa, doar să o țină în brațe, să savureze senzația dată de trupul de femeie prins între coapsele lui.

— Știi bine că facem o greșeală, i-a spus cu greu, ridicînd capul.

— Nu-mi pasă.

Și-a cufundat mîna în părul ei și a sărutat-o cu ardoare, deschizîndu-i gura cu gura lui, cercetînd-o agresiv cu limba, apoi mîngîind-o cu mișcări dulci, tot mai adînci. A simțit-o tensionîndu-se și agățîndu-se de umerii lui.

Nu mai cunoscuse niciodată o dorință atît de intensă, pe care nu și-ar fi putut-o satisface nici în zece vieți. Voia

să o vadă întinsă în fața lui, ca un festin, să o sărute și să-i guste fiecare bucățică din trup. I-a găsit fermoarul rochiei, l-a desfăcut și și-a lipit palma de spatele ei, cald și moale precum satenul. Plăcerea de a o atinge l-a făcut să se cutremure. Gura lui continua să călătorească de-a lungul gâtului ei, i-a șoptit numele și i l-a scris pe piele, cu buzele și cu limba...

Brusc, s-a auzit un miorlăit care venea din spatele lui. A tresărit speriat. S-a întors și a văzut motanul care îl privea amenințător.

Zoë s-a desprins din brațele lui și a început să rîdă, văzînd pisoii.

— Îmi pare rău. Byron, bietul de tine! Și s-a aplecat să-l mîngîie.

— Bietul *de el*? a întrebat Alex neîncrezător.

— Își simte amenințată poziția, i-a explicat el. Are nevoie de atenție, cred.

Alex făcuse ochii mici.

— Cred că are nevoie de un șut în fund care să-l proiecteze afară. Nu a continuat, pentru că atenția i-a fost abătută: Zoë își trăgea la loc rochia, care îi alunecase de pe sîni.

— Hai în dormitor, i-a spus ea. Se va liniști în cîteva minute.

Alex a urmat-o în cameră și i-a închis ușa în nas motanului. După o clipă de liniște, au auzit un miorlăit prelung însoțit de zgîrieturi pe ușă.

Zoë și-a cerut scuze din privire.

— Se liniștește doar dacă lăsăm ușa deschisă.

Nu avea în nici un caz de gând să lase motanul să-l privească în timp ce făcea sex.

— Zoë, înțelegi semnificația cuvîntului „blocaj”?

— Adică?

— Asta încearcă pisiul tău să-mi facă mie.

— Poate dacă-i dau ceva de mîncare... a spus Zoë, într-un moment de inspirație. Să nu te răzgîndești. Mă întorc imediat.

— Nu mai am cum să mă răzgîndesc, i-a răspuns el. Pentru că mi-am pierdut deja mințile.

Zoë a pus o lingură de mîncare uscată într-o pungă maro din hîrtie și a așezat-o pe podea, în bucătărie. Byron torcea și se arcuia pe mîna ei, bucuros că i se dădea atenție numai lui.

— Fii băiat bun și rămîi aici, bine? i-a șoptit Zoë.

Byron a adulmecat mîncarea și s-a băgat cu totul înăuntru, foșnind punga.

Zoë s-a întors în dormitor și a închis ușa în urma ei.

Alex se descălțase și stătea pe marginea patului care era acoperit cu o cuvertură înflorată. Părea mare și periculos în dormitorul strîmt. Lumina dată de veioză se juca cu trăsăturile lui aspre, perfecte, iar părul îi strălucea.

— Va trebui să fim prevăzători, i-a spus el. Nu am nici un fel de protecție la mine, pentru că m-ai luat prin surprindere.

— Am cumpărat eu, pentru orice eventualitate, a recunoscut ea.

El și-a arcuit o sprânceană.

— Erai destul de sigură că voi ajunge la tine în dormitor.

— Nu am fost sigură, i-a spus ea. Doar optimistă.

— Dă-le înapoi.

Zoë s-a dus în baie și a închis ușa. S-a schimbat într-un halat roz pal, a luat cutia cu prezervative și s-a întors în dormitor.

Alex și-a plimbat privirea pe halatul ei, pe gleznele și picioarele dezgolate, pe chipul ei deja îmbujorat. A luat cutia din mîna ei, a desfăcut-o și a scos un prezervativ pe care l-a așezat pe noptieră. Spre surprinderea ei, a scos un al doilea și l-a așezat lîngă primul. Ea a clipit des și a roșit mai puternic. Fără să-și desprindă privirea de la ea, Alex l-a pus și pe al treilea pe noptieră.

Zoë a rîs:

— Acum *tu* ești optimist, i-a spus.

— Nu, a venit răspunsul lui, pe un ton măsurat. Sînt sigur.

Ea și-a spus, amuzată, că erau situații în care un strop de aroganță masculină era de-a dreptul necesar.

Alex a lăsat cutia deoparte și s-a ridicat în picioare. Și-a deschiat cămașa gri și a lăsat-o să alunece pe podea. Pe dedesubt avea un tricou alb care contrasta puternic cu pielea lui bronzată. Zoë a întins mîna spre gulerul tricoului

care păstra aroma lui ușor sărată, să-l ajute să se dezbrace. Când tricoul a căzut la rîndul lui pe podea, trupul lui i s-a dezvăluit, puternic și elegant. Pentru o secundă s-a întrebat dacă va fi blînd cu ea, dacă va fi atent. Trecuse atîta vreme de cînd nu mai fusese intimă cu cineva!

El o privea intens, așa că i-a surprins expresia.

— Îngrijorată? a întrebat-o în șoaptă, mîngîind-o peste țesătura moale a halatului.

— Nu, eu... I-a zîmbit nesigură. Voiam doar să-ți amintesc că nu sînt foarte experimentată.

— Mă ocup eu, i-a răspuns el. A tras-o mai aproape și și-a cufundat nasul în părul ei, încingînd-o cu respirația fierbinte.

Era convinsă că spunea adevărul. Iar gîndul că el era expert în asta i-a dat un sentiment de nervozitate.

Alex a tras-o în pat și s-a întins lîngă ea. I-a cuprins obrajii în palme și a sărutat-o, încet și nepotolit, împrumutîndu-i gustul dulce de limonadă. Ea s-a răsucit dornică să fie cît mai aproape de trupul dur, masculin. Mîinile îi rătăceau pe umeri, pe pieptul acoperit de păr, pe fața netedă, proaspăt bărbierită.

El și-a croit drum spre urechea ei și i-a atins lobul cu vîrfurile limbii. Tremurînd, Zoë și-a lipit buzele de ale lui, în săruturi amețitoare, adînci, aspre.

Pielea îi ardea pe sub halatul roz. S-a chinuit să scape de el pentru că simțea că se sufoca. Neîndemînică din

pricina dorinței, nu reușea deloc să-și desfacă cordonul. Din contră, părea să-l strîngă și mai tare.

Alex a ridicat capul și a înțeles ce încerca ea să facă.

— Lasă-mă pe mine, i-a spus. Nu te mai mișca.

Zoë s-a lăsat pe spate cu un geamăt. Simțea că ardea, din cap pînă în picioare. Peste tot. Nu-și mai dorise niciodată ceva atît de mult: voia doar să-l simtă înăuntrul ei... era nerăbdătoare și excitată, pierdută într-un vis care amenința să se termine mult prea repede.

— Alex, i-a spus cu disperare, nu trebuie să te chinui prea tare cu...

— Cu ce? a întrebat-o el, ocupat cu cordonul.

Ea a răsuflat ușurată cînd halatul i s-a desfăcut în sfîrșit.

— Cu preludiul. Nu mai e cazul, deja. Sunt pregătită.

Mîinile lui s-au oprit în loc. I-a privit chipul îmbujorat iar ochii îi străluceau amuzați

— Zoë. Stau eu vreodată în bucătăria ta și te învăț cum să faci un sufleu?

— Nu.

— Exact. Pentru că acolo tu ești experta. Aici sînt eu.

— Dacă aș fi fost un sufleu, i-a răspuns ea chinîndu-se să-și scoată brațele din mînecile halatului, m-aș fi ars demult.

— Ai încredere în mine, nu... oh, Dumnezeule! Halatul îi căzuse de o parte și de alta, lăsîndu-i la vedere curbele

apetisante. Alex a clătinat încet din cap, fără să-și mai ia ochii de la ea: uite așa poate să moară omul...

Zîbind timid, Zoë s-a eliberat de halat. Mișcându-se, sîinii i s-au clătinat. Alex a murmurat ceva de neînțeles și s-a colorat la față.

— Ia-mă acum, l-a rugat ea cuprinzându-l pe după gît. Nu mai vreau să aștept.

— Zoë... Abia mai putea respira. Cu un trup ca al tău, preludiul nu mai e o opțiune. De fapt... orice minut petrecut de tine în afara patului este irosit.

— Vrei să spun că sînt bună doar pentru sex?

— Nu. Ești bună pentru multe alte lucruri, i-a spus el, cu privirea lipită de sîinii ei. Numai că acum nu-mi vine niciunul în minte.

Lumea din afara patului încetase să mai existe, nu mai erau decît ei doi. A atins-o între pulpe, acolo unde era umedă și sensibilă, iar ea s-a arcuit instinctiv. Degetul lui mare a despărțit carnea vulnerabilă și a alunecat ușor în locul umed. Ea era atît de aproape, atît de dornică de eliberare că ochii i s-au umplut de lacrimi de frustrare.

Alex îi șoptea să aibă încredere în el, să i se abandoneze, să-l lase să aibă grijă de ea. Degetul i-a alunecat și mai adînc, creionînd un model subtil.

În dormitor era liniște deplină. Amîndoi erau concentrați pe mișcările secrete dinăuntrul ei. O nouă tensiune s-a instalat în trupul ei, făcîndu-l să pulseze. Chipul lui

Întunecat era aplecat deasupra ei, degetele conturau mișcări încete, pricepute.

— Ce faci acolo? a reușit ea să-l întrebe.

S-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

— Îmi scriu numele.

— Poftim? a întrebat ea dezorientată.

— Numele meu. Înăuntrul tău.

Degetele lui neoprite o înnebuneau. Senzațiile o copleșeau, așa că și-a lăsat capul pe brațul lui.

— Dar sînt... mai mult de patru litere, a murmurat.

— Alexander, i-a explicat el. Iar acesta... a urmat o serie de mișcări lungi, erotice... acesta este al doilea nume al meu.

— Care?

Și-a dat seama că zîmbea.

— Ghicește, i-a șoptit.

— Nu pot. Oh, te rog...

— Ți-l spun eu, i-a murmurat el. Cu condiția să nu termini înaintea mea.

Îi era imposibil să-și anihileze plăcerea. Sau să ignore senzațiile care o asaltau cu rapiditate. S-a agățat cu putere de umerii lui, dar tremurele au venit neașteptat, plăcerea se risipea în valuri... Se simțea în pragul leșinului. El a strîns-o mai aproape și i-a absorbit suspinele cu gura lui.

Eliberarea a fost absolută. Zoë nu s-a mai putut mișca minute bune, iar membrele îi tremurau de parcă ar fi fost străbătute de curenți. Încet, fără grabă, Alex a început să o

sărute din cap și pînă la tălpi, după care a pornit-o din nou în sus. I-a desfăcut picioarele și și-a lipit buzele de locul dulce, făcînd-o să se arcuiască din nou.

— Nu e nevoie să faci asta, i-a spus ea. Eu deja am... nu... Alex...

El a ridicat capul.

— Este aria mea de expertiză, ai uitat?

— Da, dar... A tăcut cînd el i-a prins genunchii și i-a desfăcut. Dacă-l ții prea mult la cuptor, sufleul se lasă, să știi.

— Nu e și cazul tău, a rîs el. Și a început să-i sărute ușor pielea delicată. Ea abia mai putea respira, inima îi bătea într-un ritm alert.

— Stingem lumina? I-a rugat, roșind pînă în vîrfurile urechilor.

Alex a clătinat din cap. Gura lui pătrunsese acum și mai adînc. Cînd i-a simțit atingerea fierbinte a limbii, Zoë a tresărit.

— Șșt, i-a șoptit iar respirația lui fierbinte a înflorat-o și mai tare. O altă atingere... o ațîța, o gusta. Zoë și-a încheștat mîinile pe cuvertura înflorată. El se juca cu ea dar în același timp era atent la fiecare geamăt al ei, la fiecare spasm.

Într-un final, a ridicat capul și a șoptit:

— Mai mult. Cuvintele sunau a întrebare, așa că a așteptat răspunsul ei.

— Da. Era de acord cu orice voia el. Cu absolut orice.

Alex s-a ridicat din pat și câteva clipe mai târziu Zoë a auzit cum blugii lui aterizau pe podea. Apoi sunetul unui pachetel rupt. S-a întors la ea, acoperind-o cu trupul lui și înfiorându-i pielea delicată a sînilor cu părul de pe piept.

Fiecare mișcare a lui era ușoară, atentă. Zoë a gemut când l-a simțit pătrunzînd înăuntrul ei.

— Te doare? i-a șoptit.

A clătinat orbește din cap. Senzația era copleșitoare, dar el o umplea cu blîndețe, treptat. Iar în tot acest timp o săruta pe buze, pe gît, îi șoptea cît era de dulce, de frumoasă.

Era ca un vis. O poseda încet, atent la fiecare reacție a ei. Plăcerea era cutremurătoare. Cînd a simțit că Zoë a ajuns la apogeu, mișcările lui au devenit mai prelungi, mai adînci, pînă cînd s-a cutremurat la rîndul lui, de parcă lumea se sfîrșea.

— Spune-mi, l-a rugat ea ceva mai târziu, pe cînd își trăgeau răsufierea pe întuneric.

Alex o mîngîia cu mișcări leneșe.

— Ce să-ți spun?

— Care este cel de-al doilea nume.

El a clătinat din cap.

— Dă-mi măcar un indiciu.

I-a dus mîna la buze și i-a sărutat pe rînd degetele.

— Este al unui președinte american.

Ea îi contura buzele cu vîrful degetelor.

— Fost sau actual?

— Fost.

— Lincoln. Cum el clătina din cap, a continuat: Jefferson. Washington. Haide, mai dă-mi un indiciu.

— S-a născut în Ohio.

— Millard Fillmore.

Alex a izbucnit în râs.

— Millard Fillmore nu s-a născut în Ohio.

— Alt indiciu.

— A fost general în războiul civil.

— Ulysses S. Grant? Te mai numești și Ulysses? S-a lipit și mai tare de el, zîmbind. Îmi place.

— Mie nu. Dac-ai ști de cîte ori m-am luat la bătaie, în parc, pentru că eram strigat cu cel de-al doilea nume!

— De ce ți-au ales părinții tocmai acest nume?

— Mama se trage din Point Pleasant, Ohio, de acolo unde s-a născut și el. Pretindea chiar că erau rude îndepărtate. Iar de vreme ce și Grant era un alcoolic notoriu, chiar înclin să o cred.

Zoë l-a sărutat pe umăr.

— Care este al doilea nume al tău? a întrebat-o Alex.

— Nu am. Deși mi-am dorit dintotdeauna unul – îmi plac monogramele cu trei inițiale. Când m-am măritat cu Chris am căpătat-o în sfîrșit și pe a treia. Dar după divorț am redevenit, simplu, Zoë Hoffman.

— Ai fi putut păstra și numele lui.

— Da, dar nu simțeam că mi s-ar potrivi. A zîmbit și a căscat. Cred că știi întotdeauna, undeva în adîncul sufletului.

— Ce anume?

Ea închisese deja ochii, cuprinsă de o oboseală dulce.

— Cine ești, i-a răspuns. Și cine vei deveni.

Spiritul stătea lîngă silueta adormită a Emmei, ascultîndu-i respirația lină, întreruptă cînd și cînd de cîte un vis. Era foarte aproape, trupurile li s-ar fi atins dacă el ar fi căpătat consistență. Își amintea bine de tinerețe, de bucuria de a fi tînăr și îndrăgostit de ea, de promisiunile că aveau toată viața înaintea.

Și-a amintit-o pe Emma, fragilă și tristă, cu ochii roșii de plîns.

— *Ești sigură? a întrebat-o. Rostea cu greu cuvintele.*

— *Am fost la doctor. Și-a dus mîna la stomac, dar nu protector, așa cum ar fi făcut o viitoare mamă, ci încleștată.*

Era furios, speriat, nu mai judeca.

— *Ce vrei de la mine? a întrebat-o. Ce să fac eu?*

— *Nimic. Nu știu. Emma a reînceput să plîngă. Nu știu, a repetat neajutorată.*

A luat-o în brațe și a ținut-o strîns, sărutîndu-i obrazii fierbinți.

— *Vom face ceea ce trebuie. Ne căsătorim.*

— *Nu. Mă vei urî mai târziu.*

— *Niciodată. Nu e vina ta.*

Tăcere.

— *Vreau să mă însor cu tine, i-a spus el.*

— *Minți, s-a înecat ea, dar suspinele au încetat.*

Era adevărat. Mințea. Ideea de căsătorie, de a avea un copil, îl omora pe dinăuntru. Dar o iubea prea mult pe Emma ca să o rănească spunându-i adevărul. Și știuse prea bine care erau riscurile, chiar de la început. Era o fată cumsecade, provenea dintr-o familie bună iar viața ei putea fi complet distrusă numai pentru că îl iubea. Nu voia să o dezamăgească.

— *Vreau, a repetat.*

— *O să... vorbesc cu părinții mei.*

— *Nu. Vorbesc eu cu ei. Mă ocup eu de toate. Tu trebuie să te liniștești. Supărarea nu-ți face bine.*

Emma răsuflase ușurată și se strînsese și mai tare lângă el.

— *Te iubesc, Tom. Voi fi o soție bună. Nu vei regreta, îți jur.*

Amintirile s-au estompat dar spiritul încă mai simțea rușinea și groaza de atunci. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplase? De ce se temuse atît de tare de ceea ce ar fi trebuit să-și dorească? Fusesse un idiot. Dacă ar fi putut să o ia de la început, totul s-ar fi schimbat. Ce se întâmplase cu copilul? Și de ce mințise Emma cînd Alex o întrebase

dacă vorbiseră de căsătorie? De ce nu mai avusese loc ceremonია?

A privit chipul neclintit al Emmei.

— Îmi pare atît de rău, i-a șoptit. Nu am vrut să-ți fac vreun rău. Tu ești tot ce mi-am dorit. Tot ce am iubit. Ajută-mă să găsesc drumul înapoi la tine.

Douăzeci și unu

Orice relație cu un Nolan avea o durată limitată, așa că Alex nu s-a mirat deloc atunci când a aflat că Sam s-a despărțit de Lucy pe la mijlocul lui august. I-a părut rău, pentru că în ultimele luni Sam fusese mai fericit decît îl văzuse el vreodată. Era evident că Lucy însemna mult pentru el. Numai că ei i se oferise nu știu ce bursă și trebuia să se mute la New York pentru un an. Și avea de gînd să accepte. Iar Sam, așa cum era el, nu avea de gînd să intervină în vreun fel și nici să-i ceară să rămînă de dragul unei relații care nu avea să ducă niciunde.

Pentru că avea de lucru la scară, în casa din Rainshadow Road, s-a întîmplat ca el să fie acolo în ziua în care Lucy a venit să o rupă cu Sam. În timp ce Alex își vedea de treabă, spiritul a coborît să afle ce se întîmpla.

— Lucy și Sam s-au despărțit, l-a anunțat spiritul zece minute mai tîrziu.

Alex s-a întrerupt din bocănit.

— Chiar acum?

— Da. Repede și simplu. Lucy i-a spus că trebuie să se mute la New York iar el nu a făcut nici un gest să o oprească. Cred că e foarte afectat, totuși. De ce nu cobori să stai de vorbă cu el?

Alex a pufnit.

— Despre ce?

— Să-l întrebi dacă e bine. Să-i spui că mai sînt o grămadă de femei pe lume.

— Nu are nevoie de mine să-i spun toate astea.

— E fratele tău. Arată-te și tu puțin îngrijorat. Și dacă tot stați de vorbă, poate că n-ar strica să-l anunți că te muți cu el.

Alex s-a strîmbat. Tocmai ce primise un email de la Darcy prin care îl anunța că obținuse o hotărîre judecătorească. Trebuia să plece din casă. Din casa ei.

Dacă se muta cu Sam economisea banii de chirie pentru un apartament și astfel putea continua să muncească la refacerea casei din Rainshadow Road. Dumnezeu știa de ce era atît de hotărît să facă asta. Nici măcar nu era casa lui. Dar nu putea nega faptul că se atașase foarte mult de ea.

Trecuseră deja trei săptămîni de cînd făcea sex cu Zoë – cele mai bune trei săptămîni din viața lui, dar și cele mai rele. Își dorea să o vadă în orice minut al zilei, inventa scuze să o sune doar ca să o audă povestindu-i despre vreo nouă rețetă sau despre diferența dintre vanilia tahitiană, cea mexicană și cea din Madagascar. Peste zi se trezea zîmbind

aparent fără motiv. Nu-i stăteau în fire toate astea — știa prea bine că dăduse de bucluc.

Ar fi vrut să poată da vina pe Zoë, să spună că îl provoca mereu, numai că ea știa foarte bine când să insiste și când să facă pasul înapoi. Îl manevra așa cum nu mai reușise nimeni niciodată și deși el realiza asta nu era în stare să se împotrivească.

Așa cum o făcuse în seara în care îi spusese că nu putea să rămână: pregătise o friptură la cuptor care umpluse toată casa cu aroma ei îmbietoare. Așa că el își prelungise șederea pînă la cină, după care se trezise în pat cu ea. Pentru că friptura la cuptor este cel mai tare afrodisiac pentru orice bărbat, după cum bine se știe.

Încercase chiar să limiteze numărul de nopți petrecute cu ea, dar nu-i era deloc ușor. O dorea în orice moment, în orice fel. Sexul era grozav, dar îl uimea faptul că o dorea pe Zoë și din cu totul alte motive. Lucruri care îl enervau la ea, vioiciunea și optimismul ei încăpățînat, ajunseseră să devină preferatele lui. Era mereu veselă și îi transmitea și lui aceeași stare, trimițîndu-i parcă mereu în cale sute de baloane colorate.

Un singur lucru o întrista: starea Emmei, care se înrăutățea continuu. De curînd, Jeannie repetase cu ea anumite teste cognitive: să citească ceasul, să numere monede, iar punctajul ei fusese cu mult mai mic față de cel de cu o lună înainte. Mai mult decît atît, nu mai avea deloc

senzație de foame și ar fi trecut zile întregi fără să mănânce dacă Zoë și Jeannie nu ar fi fost atente.

Îngrijorător pentru Zoë era și faptul că Emma, altădată extrem de pusă la punct, nu mai părea să bage de seamă că nu era pieptănată sau că nu avea unghiile tăiate. Justine venea de două ori pe săptămână și o ducea fie la salon, fie la cinema. Iar Alex îi ocupa uneori timpul seara, după cină, pentru ca Zoë să poată face curat în bucătărie sau să-și facă o baie. Juca chiar și cărți cu ea, fără să ia în seamă că trișa flagrant, alteori puneau muzică și dansau, iar Emma îi critica constant tehnica.

— Nu te răsucești suficient de rapid, s-a plîns Emma. O să mă împiedic de piciorul tău. Unde-ai învățat să dansezi?

— Am luat lecții de dans undeva în Seattle, i-a răspuns Alex în timp ce traversau încăperea pe ritmurile melodiei „*As Time Goes By*”.

— Ar trebui să le ceri banii înapoi.

— Au făcut miracole, i-a spus el. Înainte de lecții, mă mișcam de parcă îmi spălam mașina.

— Cît timp a durat? l-a întrebat Emma neîncrezătoare.

— A fost un curs rapid, de week-end. Făcut de urgență. Logodnica mea a vrut să fiu în stare să dansez acceptabil la nunta noastră.

— Cînd te-ai căsătorit? a întrebat Emma. Nimeni nu mi-a pomenit nimic de asta.

Mai discutaseră despre căsătoria lui cu Darcy, dar Alex și-a dat seama că uitase. Așa că i-a răspuns calm:

— S-a terminat deja. Am divorțat.

— Te-ai mișcat repede.

— Nu suficient de repede.

— Ar trebui să te însori cu Zoë a mea. Știe să gătească.

— Nu mă mai căsătoresc niciodată, i-a spus el. Nu mă pricep deloc.

— Repetiția este mama perfecțiunii, i-a răspuns Emma.

În noaptea aceea, în timp ce o ținea în brațe pe Zoë, care adormise, a reușit în sfârșit să dea un nume senzației dulce-dureroasă care nu-i dăduse pace din ziua în care o cunoscuse. Era fericire. Iar asta îl stînjenea teribil. Auzise de acele substanțe care dau dependență, pe care dacă le iei odată nu le mai poți lăsa. Așa era și atracția pe care o simțea pentru Zoë – completă, stăruitoare, fără șanse de izbăvire.

La trei zile după ce Lucy și Sam s-au despărțit, Alex s-a dus în Rainshadow Road să ia de acolo niște scule de care avea nevoie. O camionetă l-a urmat pe alee și a tras în fața casei. Doi tipi au scos dinăuntru o ladă imensă.

— Trebuie să semneze cineva de primire, i-a spus unul dintre ei în timp ce cărau lada pe treptele de la intrare.

— Ce este acolo?

— Un vitraliu.

Din partea lui Lucy, a presupus Alex. Sam îi spusese odată că Lucy picta un geam pentru fațada casei. Cel montat cu mult timp în urmă de Tom Findlay se spărsese și fusese înlocuit cu un geam obișnuit. Tot Sam îi spusese că pentru a-l picta Lucy se inspirase dintr-o imagine care îi apăruse într-un vis.

— Vă semnez eu, le-a spus Alex. Fratele meu este în spate, în podgorie.

Cei doi bărbați masivi au lăsat lada jos și au deschis-o parțial, să se asigure că nu pățise nimic la transport.

— Pare în regulă, a spus unul dintre ei. Dacă găsiți ceva după plecarea noastră, o fisură cât de mică, puteți suna la numărul din josul chitanței.

— Mulțumesc.

— Succes, i-a mai spus tipul. O să fie al naibii de greu de montat.

— Așa se pare, i-a răspuns zîmbind Alex și a semnat de primire.

Spiritul privea fix vitraliul, transfigurat.

— Uită-te și tu, Alex.

După plecarea celor doi, Alex se apropiase de vitraliul care înfățișa un copac cu ramurile goale, iarna, pe fondul unui cer gri cu accente de lavandă, iar într-un colț se vedea luna. Culorile erau subtile, cu efecte tridimensionale incandescente. Alex nu se pricepea prea mult la artă, dar măiestria celei care îl executase era evidentă. Era o capodoperă.

Și-a îndreptat din nou atenția spre spirit, care era nefiresc de tăcut. Holul devenise răcoros, în ciuda căldurii înăbușitoare de afară. Era tristețe, o tristețe atât de profundă că ochii au început să-l înțepe.

— Ți-l amintești? l-a întrebat pe spirit. Este identic cu cel pe care l-ai montat tu pentru tatăl Emmei?

Spiritul era prea tulburat ca să vorbească. l-a răspuns cu o mișcare a capului. O tristețe și mai mare a părut să plutească prin aer, înghețându-l. Își amintea ceva, cu siguranță. Și nu era de bine.

Alex a încercat să se retragă, dar nu avea unde.

— Încetează, i-a spus printre dinți.

Spiritul i-a făcut semn spre etaj. Alex a înțeles imediat:

— Bine, îl montez chiar azi. Numai... să nu faci o dramă din asta.

Sam a intrat chiar atunci în casă. Spre dezamăgirea lui Alex, fratele lui cel părăsit din dragoste nu s-a arătat prea interesat de vitraliu. A vrut doar să știe dacă era însoțit și de un bilet. Și nu era.

Alex a scos telefonul din buzunar, ca să-i sune pe Gavin și Isaac. Voia să-i ia pentru după-amiaza aceea de la treaba lor — adică din garajul lui Zoë — și să-i aducă acolo.

— Îmi sun băieții să vină să mă ajute, a spus. Chiar acum.

— Nu știu, i-a răspuns posac Sam.

— Ce anume nu știi?

— Nu știu dacă vreau să-l montez.

Simțind cum un nou val de disperare venea dinspre spirit, Alex i-a spus exasperat:

— Termină cu prostiile astea. Locul vitraliului este aici. Casa asta are nevoie de el. Este identic cu cel de altădată.

Sam părea mirat.

— De unde știi?

— Voiam să spun că pare exact modelul potrivit. Alex s-a îndepărtat, cu telefonul la ureche. Mă ocup eu de tot.

Imediat după prînz, Gavin și Isaac au venit și au montat vitraliul. Nu a fost deloc greu, pentru că Lucy îl măsurase foarte exact. Se potrivea perfect cu rama care exista deja acolo. L-au lipit cu silicon incolor iar după douăzeci și patru de ore, după ce se întărea, urmau să vină din nou și să îndepărteze excesul de pe margini.

Spiritul îi urmărea cu mare atenție. Fără întrebări, fără comentarii, doar o tăcere încărcată de tristețe. Refuza să vorbească despre vitraliu sau despre amintirile trezite de acesta.

— Nu crezi că am dreptul la anumite răspunsuri? a spus Alex ceva mai târziu, pe seară. Ai putea măcar să-mi dai niște indicii legate de blestematul acela de vitraliu. De ce ai vrut neapărat să-l montez? Și de ce ești atît de morocănos?

— Nu sînt pregătit să vorbesc despre asta, a venit răspunsul lui enervant.

A doua zi de dimineată, înainte de a se duce la Zoë, Alex s-a oprit la casa din Rainshadow Road ca să verifice dacă se întărise siliconul. Era cu BMW-ul, pentru că dorise să se mai bucure cîteva zile de el înainte de a-l returna dealer-ului. La vremea la care îl cumpăraseră, el și Darcy își doriseră o mașină de lux cu care să meargă în week-end la Seattle. Se potrivea stilului ei de viață – sau cel puțin stilului de viață la care aspirau atunci. Acum nu mai înțelegea de ce i se părușe atît de important, atunci.

A trecut pe lîngă Sam, care fusese să se plimbe prin podgorie. A încetinit, a coborît geamul și l-a întrebat:

— Vrei să urci?

Sam a clătinat din cap și i-a făcut semn să meargă mai departe. Părea distras, ca și cum ar fi ascultat o muzică pe care nimeni altcineva nu o mai auzea.

— Arată ciudat, i-a spus Alex spiritului, continuîndu-și drumul spre casă.

— Totul arată ciudat, i-a răspuns spiritul, privind pe geamul mașinii.

Avea dreptate. Cînd a coborît din mașină, a urmărit privirea spiritului. Acesta studia vitraliul, care arăta cu totul diferit. Culoarele se schimbaseră, lumina cădea parcă altfel. Sau poate era doar din cauza unghiului din care privea el.

A intrat în casă și a urcat treptele. Ceva se întîmplase, cu siguranță. Copacul din iarnă de ieri era acum verde, cu frunze de culoarea pietrelor prețioase, cerul era rozaliu cu nuanțe portocalii iar luna dispăruse.

— Cineva a înlocuit vitraliul, a spus Alex uimit. Ce s-a întîmplat cu cel de dinainte?

— Este același vitraliu, a venit răspunsul spiritului.

— Nu se poate. Culoarele sînt complet diferite. Luna a dispărut iar crengile sînt pline de frunze.

— Exact așa arăta atunci cînd l-am montat eu, pînă la ultimul detaliu. Dar într-o zi... Spiritul s-a oprit pentru că l-a auzit pe Sam intrînd.

A urcat și el scara și s-a oprit lîngă Alex. Se uita la vitraliu, absorbit, preocupat.

— Ce i-ai făcut? l-a întrebat Alex.

— Nimic.

— Și atunci cum de...?

— Nu știu.

Alex se uita uimit de la Sam la spirit, dar amîndoi erau cufundați în propriile gînduri. Și păreau să înțeleagă mai bine decît el ce se întîmpla.

— Ce înseamnă asta? a întrebat.

Sam s-a întors și a plecat, coborînd treptele două câte două, fără vreun cuvînt. Din cîțiva pași mari a ajuns la camionetă și a demarat în trombă.

Alex era tot mai nedumerit.

— Unde se grăbește așa?

— Se duce după Lucy, i-a răspuns foarte sigur de el spiritul.

— Să afle ce s-a întîmplat cu vitraliul?

Spiritul l-a privit ironic și a început să se plimbe de colo-colo.

— Lui Sam puțin îi pasă ce s-a întîmplat cu vitraliul, important este de ce s-a întîmplat. Văzînd că Alex tăcea, confuz, a continuat: vitraliul s-a schimbat din cauza lor. A lui Sam și a lui Lucy. Și din cauza a ceea ce simt unul pentru altul.

Ceea ce-i spunea nu avea nici un sens.

— Vrei să spui că e un fel de fereastră magică? a întrebat, pufnind neîncrezător.

— Bineînțeles că nu, i-a răspuns acid spiritul. Cum să fie posibil așa ceva, de vreme ce nu se încadrează în convingerile tale? Este probabil doar o halucinație. Din care pare să facă parte și Sam, însă. S-a apropiat de un perete și s-a lăsat în jos. Părea obosit, epuizat – dar nu avea cum, era doar un spirit, iar spiritele sînt mai presus de orice slăbiciune fizică. Ieri, cînd am văzut vitraliul, mi-am amintit ce s-a întîmplat cu mine și cu Emma. Ce am făcut.

Alex se sprijinise cu ambele mâini de balustradă și privea în gol, prin vitraliu. Frunzele străluceau, dînd senzația de mișcare, ca și cum o adiere ușoară trecea prin ele.

— Eram cu vreo doi ani mai mare decît Emma, a spus spiritul, plin de emoție. O evitasem ori de cîte ori avusesem ocazia pentru că nu eram de nasul ei. Atunci cînd crești pe o insulă știi prea bine cu cine te poți împrieteni, ce fete poți încerca să săruți... Emma îmi era mult superioară. Isteață, rasată, dintr-o familie bună. Adeseori încăpățînată, dar avea aceeași gingășie ca și Zoë. Și nu ar fi rănit pe nimeni, niciodată. Cînd domnul Stewart mi-a spus să-i montez vitraliul, soția lui le-a spus celor trei fete să nu-mi iasă în cale. Nu se cade să socializezi cu băiatul bun la toate. Emma a ignorat-o, bineînțeles. A stat și m-a privit cum lucram, mi-a pus o mulțime de întrebări. O interesa orice. M-am îndrăgostit pe loc de ea... Mi se părea că o iubeam chiar dinainte să o cunosc.

Ne-am întîlnit în secret în casa din Dream Lake toată vara și parte din toamnă. Uneori mergeam cu barca pe una din insulele învecinate. Nu discutam prea multe despre viitor. În Europa izbucnise războiul și știam cu toții că e doar o chestiune de timp pînă să intrăm și noi. Emma știa prea bine că plănuiam să mă înrolez. După un instructaj sumar, Forțele Aeriene puteau transforma un civil fără experiență de zbor într-un pilot calificat. Nu dura decît cîteva luni. A făcut o pauză. În noiembrie '41 – era chiar înainte de Pearl Harbor – Emma mi-a spus că era însărcinată. Vestea m-a

lovit ca un trăsnet. I-am spus însă că ne căsătorim. Am stat de vorbă cu tatăl ei și i-am cerut consimțământul. Nu a fost prea încântat dar a acceptat ca nunta să se facă cît mai curînd, să evităm un scandal. S-a comportat civilizat. Mama ei, în schimb... am crezut că mă omoară. Era de părere că Emma se înjosea măritîndu-se cu mine — și avea dreptate. Dar copilul era pe drum, așa că nu au avut de ales. Am stabilit să ne căsătorim în ziua de Ajun.

— Nu erai prea încântat, a spus Alex.

— Nu. Eram de-a dreptul îngrozit. Soție, copil... nu aveau nici o legătură cu ceea ce-mi doream eu. Dar știam ce înseamnă să crești fără tată, iar copilul meu nu avea să treacă prin așa ceva. După Pearl Harbor, toți cunoscuții mei s-au încolonat la oficiul de recrutare, să se înroleze. Am convenit cu Emma să aștept pînă după căsătorie. Cu cîteva zile înaintea Crăciunului am primit un telefon de la mama Emmei, care mă chema de urgență la ei acasă. Se întîmplase ceva grav — mi-am dat seama după vocea ei. Cînd am ajuns eu, doctorul tocmai pleca. Am stat de vorbă cîteva minute, pe verandă, după care am urcat la Emma, care era în pat.

— Pierduse copilul, a spus Alex încet.

Spiritul a dat din cap.

— Avusese sîngerări încă de dimineață. Mai întîi puțin, dar starea i s-a înrăutățit de la o oră la alta. Și a pierdut sarcina. Părea atît de mică în patul acela! Cînd m-a văzut a început să plîngă. Am ținut-o în brațe pînă cînd s-a liniștit. Atunci și-a scos inelul de pe deget și mi l-a înapoiat. Mi-a

spus că știa că nu doream să mă însor cu ea — și că nu mai aveam nici un motiv să o fac acum, cînd copilul nu mai era. I-am spus să nu se grăbească să ia o hotărîre, dar preț de o secundă m-am simțit ușurat. Iar ea a văzut asta. M-a întrebat dacă credeam că voi fi pregătit pentru căsătorie, cîndva, oricînd. Dacă era cazul să mă aștepte. I-am răspuns că nu, să nu mă aștepte. Că nu va putea conta pe mine nici dacă mă voi întoarce teafăr, după război. Că dragostea nu durează și că va simți același lucru pentru un altul, într-o bună zi. Și chiar credeam ce-i spuneam. Ea nu m-a contrazis. Știam că o răneam, dar eram convins că o făceam numai pentru binele ei.

După cîteva clipe de tăcere, spiritul a continuat:

— Atunci am văzut-o pentru ultima oră. Cînd am coborît aceste scări, vitraliul se schimbase. Frunzele dispăruseră, cerul se întunecase și apăruse luna. Era un miracol, pur și simplu, dar nu voiam să mă gîndesc la semnificația lui.

Alex nu înțelegea de ce spiritului i se părea că făcuse un lucru rușinos, demn de dispreț. Se purtase onorabil cu Emma, o ceruse de soție cînd acest lucru se impusese. Și nu vedea nimic rău în a rupe logodna după pierderea copilului — nu era ca și cum o lăsase pe Emma singură și în mizerie. Oricum plănuia să se înroleze, mai devreme sau mai tîrziu.

— Ai făcut ce trebuia, l-a consolat Alex. Ai fost onest cu ea.

Spiritul l-a privit neîncrezător.

— Nu am fost onest. Am fost laș. Ar fi trebuit să mă însor cu ea. Să mă asigur că, indiferent ce s-ar întâmpla, ea va ști că înseamnă totul pentru mine.

— Nu vreau să par insensibil, a spus Alex, dar ai fi murit oricum în război. Nu e ca și cum ați fi petrecut prea mult timp împreună.

— Nu înțelegi, nu-i așa? l-a întrebat spiritul. Am iubit-o. Și am dezamăgit-o. Am fost prea laș ca să-mi asum riscul. Există bărbați care visează o viață întreagă să fie iubiți așa – iar eu am dat șansei cu piciorul. Iar atunci când avionul meu s-a prăbușit am pierdut și ultima posibilitate să îndrept lucrurile.

— Poate că ai avut noroc. Te-ai gândit la asta? Dacă ai fi supraviețuit și te-ai fi întors la Emma și ați fi avut o căsnicie dezastruoasă? Dacă sfârșeați prin a vă urî? Poate că a fost mai bine că s-a întâmplat așa.

— Am avut noroc? Spiritul îl privea oripilat, dezgustat. S-a ridicat și a început să se rotească fără țință. S-a oprit de câteva ori să se uite la Alex ca la o curiozitate, după care s-a oprit în fața copacului și a spus cu glas ostil: probabil ai dreptate. e mai bine să mori de tânăr și să nu fii nevoit să iubești și să suferi. Viața este lipsită de sens. Așa că e mai bine când se sfârșește.

— Exact, i-a răspuns Alex, fără să înțeleagă morala. La urma urmei, și el era dispus să plătească pentru alegerile făcute. Ca și spiritul.

Privind la vitraliul viu colorat, spiritul a rostit șoptit:

— Poate că vei fi și tu la fel de norocos ca și mine.

Douăzeci și doi

— Poate că vei fi și tu la fel de norocos ca și mine.

Deși Alex nu voia să recunoască, aceste cuvinte îl tulburaseră mai mult decît ar fi crezut spiritul. Știa că fusese un măgar atunci cînd îi spusese că avusese noroc pentru că murise de tînăr. Nu se spunea așa ceva, chiar dacă credeai asta.

Adevărul era că Alex nu mai știa ce să creadă și ce nu.

Nu fusese niciodată vreun introspectiv, crescuse cu credința că nu trebuie să te aștepti la nimic dacă nu vrei să fii dezamăgit. Că nu vei avea inima frîntă dacă nu lași pe nimeni să te iubească. Și că vei găsi întotdeauna ce e mai rău în oameni, dacă te uiți cu atenție. Iar toate aceste convingeri îl ținuseră în siguranță.

Existau însă și momente cînd Zoë părea să treacă dincolo de zidurile lui de protecție. Ea îi dăruise cele cîteva momente de adevărată fericire din întreaga lui viață. De care nu se putea bucura pe deplin, convins fiind că nu va dura. Ceea ce însemna că Zoë era un pericol pentru el. O slăbiciune de care nu avea nevoie.

Era total diferit de frații lui, obișnuiți să dăruiască și să primească afecțiune. Din câte își amintea, și Vickie fusese la fel. Numai că niciunul dintre ei nu fusese nevoit să locuiască împreună cu părinții în cea mai neagră etapă a alcoolismului acestora. Niciunul dintre ei nu fusese uitat, neglijat zile și săptămîni de-a rîndul într-o casă în care domnea o liniște de mormînt. Nici unuia dintre ei nu i se dăduse cîte o cană cu băutură ca să nu plîngă, în weekenduri.

În ciuda problemelor lui, Alex nu putea să nu se bucure de nou-găsită fericire a lui Sam. Acesta se împăcase cu Lucy și îi spusese lui Alex că relația lor era serioasă și că avea de gînd să se căsătorească cu ea într-o zi. Planul lor era ca Lucy să petreacă acel an la New York, să aibă o relație de la distanță, după care să revină în Friday Harbor.

— Ceea ce înseamnă că-mi convine de minune să te muți cu mine, i-a spus lui Alex. O să merg la New York cel puțin o dată pe lună iar tu vei rămîne aici, să ai grijă de toate.

— Orice, doar să scap de tine, i-a răspuns zîbind Alex. Sam jubila. Dumnezeuule, ești cam prea fericit pentru gustul meu. Ai putea să te mai ponderezi puțin? Atît cît să suport să stau în aceeași cameră cu tine?

— O să încerc. Sam și-a turnat vin într-un pahar și l-a privit întrebător pe Alex. Vrei și tu?

Alex a clătinat din cap.

— M-am lăsat de băut.

Sam l-a privit atent.

— Asta e foarte bine.

A dat să pună paharul deoparte, dar Alex i-a făcut semn să-l lase acolo.

— Nu mă deranjează dacă bei.

Sam a luat o înghițitură.

— Ce te-a făcut să te decizi?

— Ajunsesem prea aproape de marginea prăpastiei.

Sam părea să înțeleagă prea bine.

— Mă bucur pentru tine, i-a spus cu toată sinceritatea. Arăți mai bine. Mai sănătos. A făcut intenționat o pauză. Se pare că relația cu Zoë Hoffman îți priește.

Alex s-a încruntat:

— Cine ți-a spus?

Sam a zîmbit.

— Suntem în Friday Harbor, Alex. O comunitate strîns unită căreia îi place să fie la curent cu toate detaliile sordide din viața fiecăruia. Ar fi mai ușor să-i enumer pe cei care nu mi-au spus. Ai fost văzut de o sută de ori în compania lui Zoë, camioneta ta rămîne parcată peste noapte în fața casei ei... doar nu ți-ai închipuit că va rămîne secret?

— Nu. Dar nici nu am crezut că lumea e interesată de viața mea privată.

— Bineînțeles că este. Bîrfa e în floare. Deci... tu și Zoë...

— Nu vreau să discut despre asta, i-a spus Alex. Nu mă întreba cum merge relația sau încotro se îndreaptă, bine?

— Nici nu mă interesează. Voiam doar să știu cum e sexul.

— Uimitor. Orgasme la nivel celular.

— La naiba! a spus Sam. Părea impresionat.

— Da, și unde mai pui că de obicei e și o bătrână în celălalt dormitor iar la ușă zgîrie și miaună un motan.

Sam a izbucnit în râs.

— Ei bine, vei avea ceva mai mult noroc săptămîna viitoare. Vei putea rămîne singur cu Zoë, pentru că eu plec pentru cîteva zile la New York să o ajut pe Lucy să se instaleze în noul apartament. Așa că dacă reușești să-ți aduci lucrurile pînă atunci...

— Îmi ia cel mult o jumătate de zi, i-a spus Alex. A auzit că primise un mesaj pe telefon, așa că l-a scos din buzunarul din spate al pantalonului. Era de la agentul său imobiliar, care îl contactase de curînd cu o ofertă pentru bucata lui de teren din Dream Lake. Și deși Alex îi repetase că nu-l interesa să vîndă și că dorea să construiască el ceva acolo, agentul insistase că era o ofertă excelentă care merita luată în seamă. Cumpărătorul, Jason Black, era video designer la *Inari Enterprises* și căuta un loc pentru a construi un fel de așezămînt comunitar. Proiectul era uriaș, cuprindea mai multe clădiri și anexe. Cel care ajungea să-l construiască putea face bani frumoși.

— Și mai este un lucru interesant, adăugase agentul. Black vrea ca totul să fie ecologic, după ultimele standarde energetice. Iar cînd i-am spus că ești acreditat și că ai mai

construit case verzi... ei bine, acum este chiar foarte interesat să stea de vorbă cu tine. Ai putea chiar să vinzi cu condiția ca tu să fii constructorul.

— Îmi place să lucrez pe cont propriu, îi răspunsese Alex. Și nu vreau să vînd. Iar ideea de a-i da socoteală unui ciudat... de unde știu eu că nu e un escroc?

— Întîlnește-te cu el, doar atît, insistase agentul. Nu e vorba de bani puțini, Alex. Ci de o sumă uriașă

Privindu-și fratele, Alex s-a gîndit că poate acesta auzise de compania aceea.

— Hei, știi ceva despre *Inari Enterprises*?

— *Inari*? Tocmai au lansat *Skyrebels*.

— Ce mai e și asta?

— Pe ce lume trăiești? *Skyrebels* este partea a patra a seriei *Dragon Spell Chronicles*.

— Cum de am putut rata așa ceva? s-a întrebat Alex cu voce tare.

Sam a continuat, plin de entuziasm:

— *Skyrebels* este cel mai popular joc al momentului. Au vîndut cinci milioane de exemplare doar în prima săptămîină de la lansare. Este o lume deschisă, un joc nonliniar emergent cu elemente grafice de o fidelitate incredibilă și cu...

— Tradu-mi, te rog.

— Să spunem doar că este cel mai tare joc din cîte au existat, iar motivul pentru care nu îl joc douăzeci și patru

de ore din douăzeci și patru este că trebuie să mai iau câte o pauză să mănînc sau să fac sex.

— Să înțeleg că ai auzit de Jason Black?

— Este unul dintre cei mai mari creatori de jocuri din toate timpurile. Un tip misterios. De obicei, un tip de anvergura lui ține discursuri la evenimente, participă la decernări de premii. Nu și el. Are vreo cîțiva oameni care fac asta în locul lui. De ce mă întrebi?

Alex a ridicat din umeri și i-a răspuns evaziv:

— Am auzit că ar vrea să cumpere niște teren aici, pe insulă.

— Jason Black își permite că cumpere insula cu totul, l-a asigurat Sam. Dacă ai cea mai mică șansă să te asociezi cu el sau cu *Inari* să nu eziți nici o clipă.

— Este un joc la fel cu *Angry Birds*? l-a întrebat Zoë cîteva zile mai tîrziu, după ce Alex i-a povestit despre *Skyrebels*.

— Nu. Este o lume virtuală, ca un film. Poți explora diferite orașe, poți purta bătălii, poți vîna dragoni. Există un număr nelimitat de scenarii. Am înțeles că-ți poți lua o pauză de la vînătoare, ca să citești o carte pe care o iei tot dintr-o bibliotecă virtuală sau ca să gătești cina.

— Și ce urmărește jocul?

— Al naibii să fiu dacă știu.

Zoë i-a zîmbit în timp ce topea niște ciocolată albă într-un vas. Ea și Alex erau singuri în casa din Rainshadow Road. Sam plecase la New York iar Justine se oferise să doarmă cu Emma.

— Nu o fac pentru Alex, ci pentru tine, îi spusese lui Zoë. Meriți și tu o noapte, cînd și cînd, în care să nu trebuiască să-ți faci griji pentru Emma.

Zoë a lăsat vasul deoparte și i-a spus:

— De ce și-ar dori cineva să-și petreacă atît de mult timp într-o lume virtuală, în locul celei reale? Să se străduiască să gătească o mîncare virtuală pentru ca în final să nu aibă ce mînca? Mîncare adevărată.

— Împătimiții jocurilor nu-și doresc mîncare adevărată, i-a spus Alex. Ci chestii pe care le pot mînca cu o singură mînă. Chipsuri, de exemplu. A rîs cînd i-a văzut expresia și a privit, intrigat, felul în care Zoë puneă cu o spatulă ciocolata într-un vas mai mare, plin cu frișcă bătută.

— De ce amesteci așa?

— Așa se face, ca să ia aer. Dacă le amestec în mod obișnuit nu vor mai fi pufoase. După fiecare mișcare a spatulei învîrtea și bolul un sfert de cerc. Vezi? Astfel, amestecul rămîne ușor, aerat. Haide, încearcă și tu.

— Nu vreau să stric ceva.

— Nu ai cum. Și-a pus mîna peste a lui și i-a arătat mișcările. El stătea în spatele ei, o cuprinsese în brațe, iar

ea îi arăta expertă ce avea de făcut: jos, lateral, sus. Și apoi învîrți. Da, asta este tehnica.

— Încep să mă excit, i-a spus el iar ea a izbucnit în rîs.

— Ție nici nu-ți trebuie prea mult.

I-a dat spatula înapoi și și-a cufundat nasul în părul ei.

— Ce faci aici?

— O prăjitură cu ciocolată albă și căpșuni. Și-a cufundat degetul arătător în compoziție și s-a întors, fără să se desprindă din îmbrățișare: gustă.

El a făcut întocmai.

— Cît e de bună! Mai vreau!

— Ajunge, i-a răspuns ea hotărîtă, dar și-a cufundat din nou degetul în bol. Altfel nu-mi mai ajunge pentru prăjitură.

Degetul îi fusese deja atras în gura fierbinte.

— Mmm...

A plecat capul, împărțind cu ea dulceața ciocolatei. Zoë s-a relaxat în îmbrățișare și a întredeschis buzele. Sărutul s-a prelungit, leneș și profund. Alex a încercat să-i ridice tricoul, dar ea l-a oprit cu un geamăt slab:

— Nu. Sîntem în bucătărie, Alex.

El și-a coborît buzele pe gîtul ei.

— Nu e nimeni aici.

— Dar ferestrele...

— Nu e nimeni pe o rază de cîțiva kilometri. Gura lui a pus stăpînire pe a ei, cu o lăcomie încărcată de senzualitate. Cînd l-a simțit că-i lăsa în jos bretelele

sutienului, Zoë s-a încordat dar nu i s-a împotrivit. Degetele lui experte, sigure, au mers spre partea din spate a sutienului, desfăcându-l.

I-a acoperit sânul cu palma, frecînd ușor, pînă cînd sfîrcul i s-a întărit. Ea se sprijinise de bufet și încerca să-i spună, respirînd greu:

— Te rog... sus... Își dorea intimitatea dormitorului cufundat în întuneric, precum și moliciunea patului.

— Aici, a insistat cu blîndețe Alex. Și-a scos la rîndul lui cămașa și a lăsat-o să cadă, lăsînd la vedere trupul puternic și excitat. Ochii îi ardeau, erau de un albastru pur cu străluciri de diavol atunci cînd a scobit cu două degete în castronul cu frișcă. Ea a clipit des atunci cînd și-a dat seama ce avea de gînd.

— Nici măcar să nu te gîndești, l-a amenințat rîzînd, încercînd să scape. Clar, e ceva în neregulă cu tine. Dar mîna lui liberă se agățase deja de șortul ei, ținînd-o pe loc. Cu cealaltă mînă i-a pus frișca pe sfîrc, apoi s-a aplecat să o lingă, să-i extragă toată dulceața. Zoë a închis ochii, tremurînd de plăcere. Nu mai putea gîndi limpede, abia dacă mai putea respira. *Lasă-l să facă ce vrea*, îi șoptea trupul ei, iar plăcerea venea în valuri. *Lasă-l să-ți dea șortul jos, să-ți sărute curbura vulnerabilă a sînilor, să-ți prindă fesele în palme, să îngenuncheze în fața ta.*

Picioarele îi tremurau, pielea îi era de găină. El a întins mîna spre bolul cu frișcă, iar imediat după aceea Zoë a simțit ceva răcoros între coapse. El a deschis-o cu limba –

jos, în lateral, în sus, apoi iar, de la capăt. Ritmul era persistent, nemilos, nu-i dădea răgaz să gîndească. Se auzea ca prin vis gemînd ușor, iar șoldurile i se mișcau în cerc, să fie cît mai aproape de gura lui. El o atingea tot mai adînc, mai repede, pînă cînd, cu un țipăt, totul s-a pierdut ca într-o ceață. A rămas strîns lipit de ea pînă ce momentul de extaz s-a dizolvat, lăsînd-o epuizată.

Alex s-a ridicat în picioare și și-a desfăcut fermoarul blugilor, lipind-o de bărbăția întărită. Ea l-a cuprins cu brațele după gît și și-a lăsat capul să se odihnească pe umărul lui. Nu mai aveau nevoie de prezervative – începuse de ceva vreme să ia anticoncepționale. A potrivit-o mai bine și a pătruns-o cu o mișcare puternică, aproape ridicînd-o de la podea. Trupul ei s-a închis în jurul lui. Cu un geamăt, el a pătruns și mai adînc. Zoë părea să nu cîntărească mai nimic, ancorată fiind de forța lui și de tremurul de plăcere care pleca din carnea ei și i se transmitea lui, pentru ca imediat să facă drumul înapoi. Au rămas așa, înlănțuiți și asudați, împărțind săruturi ușoare care s-au transformat în unele lacome... genul de săruturi pe care le împarți cu persoana pe care știi că nu o vei avea mereu lîngă tine, doar pentru moment, iar asta îți este de ajuns.

Au mers la etaj, în patul lui Alex, cu cearceafurile lui răcoroase și ferestrele deschise, protejate de storuri, prin care răzbătea briza sărată a lacului. Pe cînd Alex o săruta și o mîngîia, luna de septembrie își răsfirea lumina rece, de lavandă, peste trupurile lor. Emoțiile au copleșit-o

asemenea unui flux. Alex făcea dragoste cu ea ca și cum o stăpînea, ca și cum voia să se imprime în fiecare colțișor al sufletului ei, iar atingerea lui să nu i se șteargă niciodată din minte.

O umplea cu mișcări prelungi, o aducea în pragul extazului după care se retrăgea ușor și nu o lăsa să termine. Ea ofta și gemea, îi spunea rugător cît de mult îl dorea, cîtă nevoie avea de el, dar fără folos. Pentru că el o aducea iar și iar în pragul orgasmului, apoi se retrăgea, lăsîndu-i pe amîndoi transpirați și tremurînd de dorință.

Abia atunci a înțeles ce voia Alex, ce încerca să o forțeze să facă, inconștient însă. În clipa în care rostea acele cuvinte îl pierdea pentru totdeauna. Dar știuseră amîndoi, de la început, încotro se îndreptau. Evitarea adevărului nu schimba ceea ce era real, ce era inevitabil.

Și-a ferit fața și i-a șoptit clar la ureche:

— Te iubesc.

A simțit spasmul dinăuntru lui, de parcă l-ar fi lovit. El și-a adîncit mișcările: era pe punctul de a-și pierde controlul.

— Te iubesc, i-a repetat ea iar el i-a acoperit gura cu a lui. S-a eliberat însă și a continuat să repete cuvintele, ca pe o incantație, un descîntec de rupt o vrajă, pînă ce el a ajuns la rîndul lui la orgasm și și-a îngropat fața în părul ei.

Douăzeci și trei

A doua zi de dimineață s-au străduit amândoi să se comporte normal, ca doi oameni care încearcă cu disperare să pretindă că nimic nu s-a schimbat. Lui Zoë îi era nespus de greu să se prefacă, să fie veselă și indiferentă, deși vedea clar cum Alex se îndepărta de ea. Au discutat numai subiecte impersonale pe drumul spre casa ei. Era nespus de greu, și-a spus Zoë, care se simțea îngrozitor. Știa cu toată ființa ei că și Alex o iubea, deși nu avea să recunoască niciodată asta.

Mașina infirmierei era pe alee: Justine se întorsese deja la pensiune.

Zoë s-a oprit în prag și s-a întors spre Alex

— M-am simțit foarte bine aseară, i-a spus cu voioșie. Mulțumesc.

El s-a aplecat și a sărutat-o fugar. Nu i-a căutat privirea.

— Da, a fost bine.

— Ne vedem mai târziu? I-a întrebat Zoë. Diseară, poate?

Alex a clătinat din cap.

— O să am multă treabă în zilele următoare cu tipii de la *Inari*. Te sun eu.

— Nu... s-a trezit ea spunînd.

Alex a privit-o întrebător.

Nu avea rost să se prefacă. Ideea de a aștepta, întrebîndu-se ce se alegea de relația lor era mult prea deprimantă. Trebuia să fie sinceră cu el.

— Ce ți-am spus azi-noapte... Îmi pare rău dacă te-am speriat. Dar nu-mi retrag cuvintele. Nu vreau să fac asta.

— Eu nu...

— Lasă-mă să termin, te rog. Voi înțelege, dacă acesta este momentul în care îți dorești ca totul să se termine. A întins mîna și l-a mîngîiat pe obraz. Numai că... dacă vrei să continuăm, nu ne putem preface că azi-noapte nu a existat. Trebuie să accepți că te iubesc... sau să nu ne mai vedem deloc.

El a tăcut cîteva clipe. Chipul îi era împietrit.

— Poate că ar trebui să luăm o pauză.

— Bine, a șoptit ea, deși inima îi bătea cu putere.

Totul se terminase. El era acolo, cu ea, dar distanța dintre ei era infinită.

— Doar cîteva zile, a continuat el.

— Bineînțeles. Ar fi vrut să-l implore: *nu pleca! Lasă-mă să te iubesc. Am nevoie de tine!* Dar a reușit să-și înghită cuvintele care amenințau să erupă.

— Dacă ai nevoie de ceva, poți să mă suni.

Niciodată. Nu-i putea face lui așa ceva. Și nici ei însăși.

— Bine. Zoë s-a întors cu spatele la el și a început să caute orbește cheia în geantă. A reușit să dea cumva de ea și să descuie ușa. la revedere, i-a spus fără să-l privească. Ochii îi ardeau. A intrat și a închis ușa în urma ei.

Spiritul nu a scos nici un cuvânt tot drumul pînă la Rainshadow Road. Alex era epuizat și se simțea rău. Nu închisese ochii toată noaptea, o păzise pe Zoë care la rîndul ei se prefăcuse că dormea. Ar fi vrut să sară înapoi în camionetă și să se întoarcă la ea, dar știa că nu putea suporta să mai audă acele două cuvinte. Trebuiau să pună capăt aici. Știa că el era cel care avea probleme – ei bine, nu se îndoise niciodată de asta – dar nu era o chestie cu care putea glumi, sau pe care să o poată ignora. Era prea dureroasă.

A intrat în bucătărie și a văzut locul unde se sprijinise Zoë atunci cînd o dezbrăcase el. Și-a amintit plăcerea intensă, bucuria fără de margini, tandrețea aceluia act fizic care putea fi descris în doar trei cuvinte: să faci dragoste.

Nu mai cunoscuse niciodată așa ceva... și nu spera să mai cunoască vreodată.

A dat cu ochii de o sticlă de vin, plină doar pe jumătate. Vinul lui Sam. În ciuda faptului că era devreme, simțea mai mult ca oricînd nevoia să bea ceva. S-a întrebat dacă asta avea să dispară vreodată. A înghițit în sec, s-a dus la chiuvetă și și-a dat cu apă rece pe față.

L-a auzit pe spirit, aflat în spatele lui:

— Deci asta a fost, să înțeleg.

— Nu te ascult, i-a răspuns Alex.

Spiritul nu s-a lăsat convins, însă:

— Zoë a comis o crimă de neiertat. Ți-a spus că te iubește — numai Dumnezeu știe de ce — și acum tu o lași baltă. Știi ce mi se pare amuzant? Am auzit-o de zeci de ori pe Darcy spunîndu-ți cît te urăște, iar tu nu păreai să te mai sature. De ce ți se pare mai ușor să tolerezi o femeie care te urăște — și nu pe una care te iubește?

Alex s-a întors și și-a dat deoparte șuvițele ude care i se lipiseră de frunte.

— Pentru că nu va dura.

— Așa mă gîndeam și eu, i-a răspuns spiritul. Văzîndu-l că tăcea, încăpățînat, spiritul a părut înfrînt. Nu am înțeles niciodată de ce a trebuit să rămîn lipit de tine. Și probabil că nici nu voi înțelege. Ar fi trebuit să fiu cu Emma, nu cu tine. Ce-o să se întîmple cu ea cînd va muri iar eu nu voi fi acolo?

— Nu se va întâmpla nimic. Va muri, indiferent că vei fi sau nu prezent. Și va ajunge acolo unde trebuie. Iar eu voi rămîne în sfîrșit singur, cu ajutorul lui Dumnezeu.

— Tu nu crezi în Dumnezeu. Și în nimic altceva. M-ai întrebat odată dacă nu pot să găsesc o modalitate să dispar iar eu ți-am răspuns că mă tem că nu-ți voi mai putea vorbi, dacă încerc asta. Acum nu-mi mai pasă. Nu mai contează dacă redevin invizibil. L-a surprins pe Alex trăgînd cu ochiul la sticla de vin și a făcut o grimasă. Haide, toarnă-ți de băut. Și eu mi-aș turna, dacă aș fi în locul tău.

Și a dispărut, cît ai clipi.

Bucătăria era cufundată în tăcere.

— Tom? a întrebat Alex, uimit de completa absență a oricărui sunet, al oricărei mișcări.

Nici un răspuns.

— Cale bătută, i-a urat Alex cu voce tare. S-a apropiat de sticlă și și-a încleștat mîna în jurul ei. I-a scos dopul cu dinții și a tras o dușcă. Cu coada ochiului a surprins chiar atunci mișcarea unei umbre.

Într-o explozie de moment, a aruncat sticla în direcția umbrei. Cioburile au sărit pretutindeni, vinul s-a împrăștiat pe tot bufetul iar mirosul greu de cabernet a umplut încăperea. Alex s-a sprijinit în coate, pe bufet, prinzîndu-și capul în mîini, în timp ce lichidul roșu se prelingea pe podea.

— La ce fel de blestem să ne gîndim? a întrebat Justine, răsfoind de zor o carte veche în timp ce Zoë pregătea micul dejun, în bucătărie. Să vedem... Impotență? Negi? Furuncule? Căderea părului? Tulburări digestive? Eu zic să nu umblăm la apetitul sexual, dar să-l facem într-atît de urît încît nici o femeie să nu mai dorească să aibă de-a face cu el.

Zoë a clătinat din cap amuzată în timp ce puneă cu o lingură specială de înghețată aluatul de briose în forme. În dimineața aceea îi spusese lui Justine că se despărțise de Alex cu cîteva zile în urmă, iar aceasta intrase în fibrilații. Părea cumva convinsă că putea face ca o răzbunare supranaturală să se abată asupra lui.

— Ce citești acolo, Justine? a întrebat-o blînd.

— O carte pe care mi-a dat-o bunica mea. Sînt o grămadă de idei grozave aici. Hmm... poate o invazie de broaște...

— Nu vreau să blestem pe nimeni, Justine.

— Bineînțeles că nu vrei. Ești mult prea drăguță. Numai că eu nu am această problemă.

Zoë a lăsat lingura deoparte și s-a apropiat de masa la care era așezată Justine. S-a uitat la cartea veche, ponosită, plină cu simboluri bizare și ilustrații destul de alarmante. Dintr-un colț părea să se scurgă un lichid gelatinos.

— Dumnezeu, Justine, vezi să te speli pe mâini după ce termini cu chestia asta dezgustătoare... curge ceva dintre pagini.

— Nu din toate, doar din capitolul trei. Așa se întâmplă mereu.

Cu o grimasă, Zoë i-a adus rola de prosoape de hîrtie și dezinfectantul.

— Acoper-o la loc, i-a spus, făcînd semn spre bucata de pînză în care fusese înfășurată cartea.

— Așteaptă puțin, să găsesc o vrajă scurtă...

— Acum, i-a spus Zoë, implacabilă.

Justine s-a strîmbat dar a închis cartea. A înfășurat-o la loc și și-a așezat-o în poală, în timp ce Zoë curăța masa.

— Nu-mi dau seama dacă vorbești serios sau doar te distrezi, i-a spus Zoë. Dar nu este nevoie nici de vrăji, nici de blesteme. Dacă un bărbat nu dorește să fie cu mine este numai și numai decizia lui.

— Sînt de acord, i-a spus Justine. Este doar decizia lui. Dar eu am voie să-l fac să sufere pentru asta.

— Nu e cazul să-l blestemi pe Alex. Nici pe Duane nu l-ai blestemat, nu-i așa?

— În ziua în care îl vei vedea fără favoriți vei ști.

— Ei bine, vreau să-l lași în pace pe Alex.

— Zoë, ești singura mea rudă. Tata nu mai este iar mama este genul de femeie care nu ar fi trebuit lăsată să

aibă copii. Dar am fost într-atît de norocoasă încît să te am pe tine. Ești singura persoană cu adevărat bună pe care o cunosc. Știi suficiente despre mine încît să-mi fi putut face rău, dar știu că nu ai fi în stare. Nici o soră nu te-ar putea iubi așa cum te iubesc eu.

— Și eu te iubesc, i-a răspuns Zoë așezîndu-se lîngă ea, cu ochii în lacrimi.

— Aș vrea să fac o vrajă cu care să-ți poți găsi bărbatul care să te merite. Numai că vrăjile nu funcționează așa. Am știut de la început că Alex nu este bărbatul potrivit, că reprezintă un pericol pentru tine. Cel mai rău lucru pe lumea asta e să vezi persoana pe care o iubești cum se îndreaptă spre pericol și să nu poți face nimic să o oprești. Așa că mă voi gîndi totuși la un blestem – unul mic.

Zoë s-a sprijinit de ea și au stat așa, în tăcere. Într-un final, i-a spus:

— Alex este deja blestemat, Justine. Nu ar putea să-i fie mai rău decît îi este deja. S-a ridicat și s-a dus la bufet, să termine de umplut formele de briose. Ai nevoie de o pungă de plastic, să pui cartea aceea dezgustătoare?

Justine a strîns cartea la piept, defensiv.

— Nu. Trebuie să respire.

Cînd să pună tava în cuptor, a auzit telefonul sunînd. Inima i-a stat în loc pentru o secundă, așa cum se întîmpla în ultimele zile de fiecare dată cînd o suna cineva. Știa că nu era Alex dar nu se putea abține să nu-și dorească să fi

fost el.

— Mi-l dai tu, te rog? E în geantă, pe spătarul scaunului.

— Bineînțeles.

— Șterge-te mai întâi pe mâini, s-a grăbit să adauge Zoë.

Justine s-a strîmbat la ea dar și-a pulverizat soluție dezinfectantă și s-a șters cu un șervet. A căutat în geanta lui Zoë:

— E numărul de acasă, i-a spus, ducînd telefonul la ureche. Bună ziua, sînt Justine. Zoë e puțin ocupată. Pot să-i transmit ceva?

Au urmat cîteva secunde de liniște.

— Sigur. Ajunge imediat. O altă pauză. Știu, dar va dori să vină. Bine, Jeannie.

— Ce s-a întîmplat? a întrebato Zoë în timp ce băga la cuptor cea de-a doua tavă.

— Nimic grav. Jeannie spune că Emma are tensiunea cam mare, pare ușor confuză și amestecă cuvintele ceva mai mult decît de obicei. I-a dat medicamentele și a spus că nu este nevoie să vii. Dar ai auzit răspunsul meu.

— Mulțumesc, Justine. Zoë era tot mai încruntată. Și-a scos șorțul și l-a aruncat într-un colț. Scoate tu brișele din cuptor, după exact cincisprezece minute, bine?

— Da. Sună-mă cînd poți. Să mă anunți dacă ajungeți cumva la camera de gardă.

Zoë a ajuns acasă în cincisprezece minute. Nu o văzuse pe Emma în dimineața aceea – când sosise Jeannie, Emma dormea încă. Avusese încă o noapte dificilă. Starea ei se înrăutățise, serile era confuză și iritată, iar nopțile dormea prost. Jeannie încercase să-i vină în ajutor, încurajînd-o pe Emma să tragă cîte un pui de somn peste zi sau sugerîndu-i lui Zoë să-i pună muzică liniștitoare înainte de culcare.

— Pacienții care suferă de această boală sînt agitați în special seara, i-a explicat ea lui Zoë.

Deși fusese prevenită și știa la ce să se aștepte, pentru Zoë era greu să-și vadă bunica comportîndu-se într-un fel neobișnuit pentru ea. Cînd nu-și găsisse papucii brodați, Emma o acuzase pe Jeannie că i-i furase, îngrozind-o pe Zoë. Spre marea ei ușurare, Jeannie nu fusese deloc ofensată.

— Va mai spune și va mai face multe lucruri ciudate, spusese ea.

Cînd a intrat în casă, Zoë și-a văzut bunica stînd pe canapea. Era trasă la față, obosită. Jeannie era așezată lîngă ea și încerca să-i perie părul încîlcit, dar Emma i-a dat mîna deoparte, iritată.

— Upsie, i-a spus zîmbind Zoë, cum te mai simți?

— Ai întîrziat, i-a spus cu reproș Emma. Și nu mi-a plăcut mîncarea. Jeannie mi-a dat un hamburger care a fost prea crud înăuntru, pentru că-l mîncam dacă nu era. Pentru că nu mi-a plăcut mîncarea și tu-mi faci lucruri care nu sînt crude și eu tot nu le mănînc.

Zoë se străduia să pară calmă, dar panica pusese stăpînire pe ea. Jeannie s-a ridicat și i-a întins peria, murmurîndu-i:

— O să fie mai bine de îndată ce-și fac efectul pastilele pentru tensiune.

— Nu mi-a plăcut mîncarea, insista Emma.

— Nu este încă ora mesei, i-a spus Zoë așezîndu-se lîngă ea, dar cînd va fi, îți pregătesc eu ce vrei. Lasă-mă acum să-ți perii părul, Upsie.

— Îl vreau pe Tom, a rostit grav Emma. Spune-i lui Alex să-l aducă.

— Bine. Ar fi vrut să o întrebe cine era Tom dar s-a gîndit că era mai bine să încuviințeze, pentru moment, pînă ce tensiunea mai scădea. I-a trecut cu blîndețe peria prin păr. Emma a tăcut, părăind să-i facă plăcere atingerea ei. Amîndouă păreau să se relaxeze.

De cîte ori nu făcuse Emma aceste gesturi, cînd Zoë era doar o copilă! Emma sfîrșea prin a-i spune lui Zoë că era frumoasă, atît la exterior cît și pe interior, iar aceste cuvinte prinseseră rădăcini înăuntrul ei. Orice om trebuia să aibă parte de o persoană care să îl iubească necondiționat... iar pentru Zoë acea persoană fusese Emma.

Cînd a terminat, Zoë a pus deoparte peria și i-a zîmbit bunicii:

— Frumoasă. Și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Emma a întins mîinile spre ea. S-au îmbrățișat reciproc,

într-un moment de pură bucurie tăcută, fără să se gîndească la trecut sau la viitor.

Emma s-a odihnit toată după-amiaza iar Jeannie i-a controlat continuu tensiunea. Într-un final, mulțumită de rezultat, Jeannie a plecat acasă.

— Încearcă să o faci să bea puțină apă din cînd în cînd, i-a spus ea lui Zoë. Uită mereu și nu trebuie să se deshidrateze.

Zoë a dat din cap.

— Mulțumesc, Jeannie. Nu am cuvinte să-ți spun cît de mult apreciez ce faci pentru Emma. Și pentru mine. Nu ne-am descurca fără tine.

Asistenta i-a zîmbit.

— Mă bucur că vă pot fi de ajutor. A propoz, dacă vrei să-i dai un sedativ Emmei, să nu aștepți să se întunece de tot. S-a odihnit destul de mult azi și s-ar putea să nu mai poată adormi fără un mic ajutor.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Pentru că descoperise că Emma era mai calmă serile dacă televizorul era închis, Zoë a pus niște muzică lentă. Acordurile melodiei „*We'll Meet Again*” pluteau prin aer,

iar Emma le asculta fermecată.

— Când vine Alex? a întrebat.

Zoë a primit cuvintele ca pe o lovitură. Serile îi era cel mai dor de el, de conversația lui liniștitoare, de felul în care o ținea în brațe și o mîngîia pe spate. Într-una din seri, el descoperise că lumina laser de la aparatul lui de măsurat îl înnebunea pe Byron. Așa că-l făcuse pe motan să se rotească în cercuri, alergînd după fascicolul de lumină, după care îl stingea, făcîndu-l pe Byron să creadă că îl prinsese sub lăbuță. Văzîndu-i pe cei doi, Emma rîsese cu atîta poftă că era cît pe ce să cadă de pe canapea. Într-o altă seară, descoperind că Emma nu-și mai amintea unde era fiecare lucru în bucătărie, Alex etichetase fiecare ușă: farfurii, pahare, tacîmuri și tot așa. Etichetele erau încă acolo, iar Zoë se întrista ori de cîte ori le vedea.

— Nu știi cînd va veni, i-a spus Emmei. *Și nici dacă va mai veni vreodată.*

— Tom este cu el. Îl vreau pe Tom. Poți să-l suni pe Alex?

— Cine este Tom?

— Un ticălos care frînge inimi, a zîmbit Emma.

Un fost iubit de-al ei. Zoë i-a întors zîmbetul.

— Ai fost îndrăgostită de el? a întrebat-o cu blîndețe.

— Da, da. Sună-l pe Alex și spune-i să-l aducă pe Tom.

— Puțin mai tîrziu, după ce-mi termin baia, i-a spus Zoë, sperînd ca Emma să uite și ca sedativul să-și facă

efectul. I-a zîmbit din nou bunicii, întrebîndu-se ce fel de legătură făcuse între fostul ei iubit și Alex.

— Alex îți amintește de Tom?

— Oh, da. Amîndoi sînt înalți și bruneți. Și Tom era tot tîmplar. Făcea niște lucruri absolut minunate.

Nu aveau cum să știe dacă Tom existase cu adevărat sau era doar produsul imaginației, s-a gîndit Zoë.

— Sînt obosită, a murmurat Emma, răsucind unul dintre nasturii pijamalei cu model floral. Vreau să-l văd, Lorraine. Am așteptat atît de mult!

Lorraine fusese una dintre surorile Emmei. Zoë a înghițit în sec, s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz.

— Mă duc să-mi fac baie, i-a șoptit. Rămîi aici, să asculți muzică și să te odihnești puțin.

Emma a dat din cap, privind în gol pe fereastră. Începea să se întunece.

Zoë și-a umplut cada și s-a cufundat cu un oftat în apa fierbinte. I-ar fi plăcut să mai zăbovească, dar și-a impus să nu depășească zece minute, pentru ca Emma să nu rămînă prea mult timp nesupravegheată. A lăsat apa să se scurgă, s-a șters cu prosopul și s-a schimbat în cămașa de noapte, cu un halat deasupra.

— E mult mai bine, a spus zîbind pe cînd intra în camera de zi.

Nu a primit nici un răspuns. canapeaua era goală.

— Upsie? Zoë s-a uitat în jur, în bucătărie, apoi a pornit spre dormitor. Nici urmă de Emma.

Pulsul începuse să i-o ia razna. Pînă atunci Emma nu începuse să rătăcească, dar ziua de azi fusese un punct de cotitură. Și insistase atît să-l vadă pe acel Tom misterios, să i-l aducă Alex... S-a repezit spre ușă și a descoperit că era descuiată. A ieșit în întuneric, speriată:

— Upsie, unde ești?

Alex tocmai terminase un tur al lotului său de teren, împreună cu un agent imobiliar și cu un avocat, ambii plătiți de *Inari Enterprises*. Luaseră masa împreună, în oraș, după care merseseră la teren. Cei doi se plimbaseră pe malul lacului, aparent să vadă mai bine poziția terenului, dar de fapt încercînd să-și dea seama ce fel de om era Alex. Întîlnirea decursese bine, din punctul lui de vedere.

Se înnopta atunci cînd s-au întors la camioneta lui. Cînd să bage cheia în contact, i-a sunat mobilul. S-a uitat și a tresărit a nerăbdare cînd a văzut numărul lui Zoë. Ducea dorul vocii ei. A răspuns fără să stea pe gînduri:

— Bună. Tocmai...

— Alex... Părea disperată, vocea îi tremura. Te rog să mă ierți, dar... am nevoie de ajutorul tău.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

— Emma a dispărut. Mi-am făcut doar baie și... nu mai știu nimic de ea de vreo cincisprezece minute. Am ieșit afară, am strigat-o... Plîngea și vorbea în același timp. Sînt și acum tot afară. Am dat ocol casei, dar nu-mi răspunde și e întuneric și...

— Zoë, sînt foarte aproape. Ajung imediat. Nu mai auzea altceva decît suspinele ei. Era bucuros că se gîndise la el atunci cînd avusese nevoie de ajutor. M-ai auzit, iubito?

— D-da...

— Nu te speria. O s-o găsim.

— Nu vreau să sun la poliție. Cred că ar încerca oricum să se ascundă de ei. A luat și un sedativ. Și toată seara mi-a vorbit despre tine și despre un tip pe nume Tom, mă tot ruga să-ți spun să-l aduci la noi... Cred că a pornit în căutarea ta.

— Înțeleg. Într-un minut ajung.

— Îmi pare rău, s-a înecat Zoë în suspine. Nu voiam să te deranjez, dar...

— Ți-am spus să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Am vorbit serios.

Chiar mai serios decît și-ar fi imaginat. Acum, că vorbise cu Zoë, chiar și în aceste împrejurări, se simțea

extrem de ușurat. Era ca și cum putea din nou să respire. Și-a dat seama că de data aceasta nu se va mai putea îndepărta de ea. Ceva se schimbase... sau mai degrabă *nu*, nu se schimbase. Asta era, de fapt. Sentimentele lui pentru Zoë nu se schimbaseră și nu aveau să se schimbe niciodată. Ea era parte din el. Revelația l-a uimit, dar nu avea timp acum să se gândească la asta.

Pe drum, s-a uitat atent, poate o vedea pe Emma. Nu avea cum să ajungă prea departe într-un timp atât de scurt, mai ales că era sedată. Îl îngrijora un singur lucru: lacul din apropiere.

— Ai mers pînă la lac, Zoë?

— Acum mă îndrept într-acolo. Părea ceva mai calmă, deși continua să-și tragă nasul.

— Bine. Parchez acum pe alee. Mă duc să caut în păduricea de cealaltă parte a drumului, după care mă întorc spre casă. În ce este îmbrăcată?

— Într-o pijama de culoare deschisă.

— O s-o găsim curînd, iubito. Îți promit.

— Îți mulțumesc. A auzit-o oftînd. Nu mi-ai mai spus așa niciodată.

Legătura s-a întrerupt înainte ca el să apuce să-i răspundă.

Alex a sărit din camionetă și era cît pe ce să se sperie de spirit, care i-a sărit în față.

— Dumnezeu!

Tom i-a aruncat o privire ironică.

— Nu, sînt doar eu.

— Era și cazul să apari!

— Nu am făcut-o pentru tine, i-a spus Tom. Vreau doar să ajut la găsirea Emmei. Eu zic să începi să o strigi.

— Emma! a strigat Alex. Emma, ești aici? S-a oprit pentru că auzise o voce pe care a recunoscut-o imediat ca fiind a lui Zoë. A continuat căutarea, intrînd și mai adînc în pădure și strigînd-o din cînd în cînd pe Emma.

Tom se îndepărta de Alex cît de mult putea, rătăcind printre copaci.

— Nu avea cum ajunge mai departe de atît. Nu cred că a trecut strada. Hai să o luăm înapoi spre casă.

Noaptea era tot mai adîncă și opacă, învăluind lacul.

— Emma! a strigat. Sînt Alex! Am venit împreună cu Tom! leși să te pot vedea!

Două lumini paralele dădeau curba. Mașina venea mult prea repede pentru un drum atît de îngust, așa că Alex s-a ferit într-o parte, așteptînd-o să treacă.

— Alex... a auzit glasul speriat al lui Tom.

În clipa aceea, Alex a văzut silueta firavă a Emmei îndreptîndu-se nesigură spre mijlocul drumului. Mașina se apropia periculos. Avea să fie prea tîrziu cînd șoferul apuca să o vadă.

Zoë, care se întorcea dinspre lac, se apropia acum din direcție opusă. Fața i s-a schimonosit, oripilată, văzînd-o pe Emma stînd chiar în calea mașinii.

Alex a sprintat spre ea, adrenalina făcîndu-l să se miște cu viteza luminii. A ajuns la ea, a prins-o de mîină, dar în clipa aceea o lovitură puternică l-a aruncat la pămînt. Totul s-a învîrtit cu el, carnea părea să-i fi luat foc. Nu simțea însă nici o durere. Nu era rănit. Un vînt puternic îl doborîse.

I-au mai trebuit cîteva secunde să-și revină complet. A ridicat capul și a constatat ușurat că reușise să o împingă pe Emma în afara drumului. Se împiedicase de Zoë, care reușise să o prindă. Căzuseră amîndouă, dar Zoë o ajuta deja pe Emma să se ridice.

Totul era bine. Erau cu toții bine.

A fost cît pe ce, se pregătea să spună, cînd Zoë s-a uitat spre el și a scos un țipăt plin de durere. A alergat spre el, cu lacrimile alunecîndu-i pe obraji, murmurînd:

— Nu, nu... Alex...

— Sînt bine, i-a spus Alex, uimit că era atît de îngrijorată pentru el. O imensă tandrețe a pus stăpînire pe el. S-a ridicat și a făcut cîteva pași spre ea. Mașina abia dacă m-a atins. Am doar cîteva zgîrieturi, nimic mai mult. Sînt bine. Te iubesc. Nu-i venea să creadă că spusese asta, pentru prima oară în viața lui. Și fusese al naibii de ușor. Te iubesc.

— Alex, s-a înecat ea. Oh, Doamne, Nu!

Și a trecut de-a dreptul prin el.

Nu, nu pe lângă el. Ci *prin el*.

Uimit, s-a întors și a văzut-o pe Zoë aruncându-se la pământ, luînd în brațe o siluetă căzută pe șosea. Umerii i se zdruncinau violent și îngăima cuvinte de neînțeles.

— Acela... sînt eu? a întrebat Alex uimit, dîndu-se un pas înapoi. S-a uitat în jos, la brațe și la picioare. Nu mai erau acolo. *Nimic* nu mai era acolo. Era invizibil. Privirea i s-a întors la cele două siluete din mijlocul drumului... la trupul pe care-l ținea strîns Zoë. Da, eu sînt, a spus, disperat.

Ar fi vrut să plîngă, dar ochii îi rămîneau uscați.

— Nu te obișnuiești niciodată să jalești fără lacrimi, a auzit o voce venind de lângă el. Cine ar fi crezut că plînsul este unul dintre lucrurile care îți lipsesc cel mai mult?

— Tom. Alex s-a întors spre el. Ce pot face?

— Nimic. Tom îl privea cu compasiune. Poți doar să privești. Atît.

Privirea lui Alex se întorcea obsesiv la Zoë.

— O iubesc. Trebuie să fiu cu ea.

— Nu se poate.

— Pe dracu' nu se poate! Nu mi-am luat rămas-bun!

— Mai ușor cu limbajul, i-a spus Tom. E un moment... cam nepotrivit.

— Trebuie să-i spun anumite lucruri. Viața mea nu se poate sfârși acum. Nu am petrecut suficient timp împreună.

Tom îl privea exasperat:

— Ce crezi că am tot încercat să-ți spun, netotule?

— Dacă Dumnezeu există, aş vrea să-i spun că...

— Taci. Spiritul s-a îndepărtat de el. Tocmai am auzit ceva.

Alex nu auzea altceva decât plînsul amar al lui Zoë.

Tom privea în sus. S-a mai îndepărtat câțiva pași.

— Ce faci? I-a întrebat Alex.

— Cineva încearcă să-mi spună ceva. Am auzit o voce. Mai multe, de fapt.

— Și ce spun?

— Dacă ai tăcea să-i pot auzi... Atenția i s-a îndreptat din nou spre cer. Bine. Am înțeles. Bine. O clipă mai târziu, s-a uitat la Alex: ei mă lasă să te ajut.

— Cine sînt ei?

— Nu știu sigur. Dar mi-au spus că avem la dispoziție cincisprezece secunde, după care va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Liniște. Mi-au spus cum trebuie să fac. Încerc să nu uit nimic. Așa că taci și du-te lîngă trup.

Trup. Trupul *lui*. Își dorea cu ardoare să fie viu, să aibă suficient timp la dispoziție pentru a-i spune lui Zoë ce însemna pentru el. S-a aplecat asupra formei fără viață și și-a văzut propriul chip. Zoë îl mîngîia pe obraz, degetele îi

tremurau. Sunetele pe care le scotea erau cele ale unui suflet sfîșiat.

Secundele prețioase treceau.

— Tom, i-a spus disperat, cu ochii ațintiți pe Zoë. Nu se întîmplă nimic.

— Eu îmi fac treaba mea. Spiritul era lîngă el. Trebuie să ți-o faci și tu pe a ta.

— Cum ar fi?

— Concentrează-te pe Zoë. Spune-i ce i-ai fi spus dacă ați mai fi avut cîteva minute la dispoziție. Prefă-te că te poate auzi.

Alex a îngenuncheat lîngă ea, dorindu-și să-i fi putut șterge lacrimile. Dar nu o putea lua în brațe. Nu o simțea, nu-i putea mirosi parfumul, nu o putea săruta.

— Îmi pare rău, i-a spus. Nu vreau să te părăsesc. Te iubesc, Zoë. Tu ești singurul miracol în care cred. Aș vrea să mă poți auzi. Aș vrea să știi toate astea. Se simțea amețit, parcă se dezintegra, parcă toată materia spirituală se dizolva. Erau ultimele lui secunde. Cuvintele nu mai existau, doar gînduri, căzînd ca piesele de domino. Indiferent ce va fi... eu te voi iubi. Nici o forță din rai sau din iad nu mă va putea opri. Te voi iubi mereu.

În jurul lui, totul s-a întunecat. Stelele s-au stins, cerul s-a prăbușit și lumea odată cu el.

— Blasfemie pînă la capăt! a auzit o voce seacă. Nu pot spune că sînt surprins, însă.

Alex i-a recunoscut glasul lui Tom. Se simțea ca într-o carcasă de plumb, membrele îi erau prea grele ca să le poată mișca. Atunci și-a dat seama: era din nou un trup. Avea formă fizică.

— Nu a fost deloc ușor să te readuc aici, l-a informat Tom. A fost ca și cum ai încerca să pui pasta de dinți la loc în tub.

Alex și-a dat seama că era încă întins pe asfalt, iar gîtul îi stătea într-un unghi ciudat din cauza lui Zoë, care îl strîngea la pieptul ei. Simțea că plămîinii îi erau pe punctul de a exploda.

— Încearcă să respiri, i-a sugerat Tom.

Alex făcut întocmai. Apoi a clipit și a început să se miște.

Zoë a țipat, uimită:

— Alex! Dar.. erai... pieptul tău nu mai... nu aveai cum să... Copleșită, și-a acoperit gura cu palma, privindu-l mirată.

Cu efort, Alex a reușit să se ridice în șezut. l-a îndepărtat mîna lui Zoë și a sărutat-o apăsător. l-a simțit lacrimile sărate.

— Te iubesc, i-a spus răgușit.

Zoë îl privea încă mirată, printre suspine. Lacrimile continuau să îi alunece pe obraji.

— Ajut-o pe Emma, i-a spus Tom. Trebuie dusă imediat în casă.

Emma era ceva mai încolo, în genunchi, și îi privea cu ochi tulburi. Șuvițe argintii i se lipiseră pe față.

Alex s-a ridicat și a tras-o și pe Zoë după el.

— Poate că nu ar trebui să încerci să mergi, a protestat Zoë.

— Sînt bine.

— Alex, ai fost rănit. Am văzut cu ochii mei.

— Știu foarte bine ce ai văzut, i-a spus cu blîndețe Alex. Dar acum sînt bine. Sigur.

Șoferița, o femeie între două vîrste care se pierduse de tot, bolborosea ceva despre asigurare, numere de telefon și ambulanță. Alex i-a spus lui Zoë:

— Ocupă-te tu de ea, poți? Eu o duc pe Emma în casă. Fără să mai aștepte vreun răspuns, a luat-o pe Emma în brațe și a dus-o înăuntru.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, i-a spus Emma.

— Nici o problemă.

— Am văzut cum te-a lovit mașina.

— A fost doar o izbitură.

— Bara din față s-a spart, farul la fel, i-a spus ea.

— Ei, nu se mai fac mașini ca altădată.

Ea a chicotit.

Alex a dus-o direct în dormitor. După ce a așezat-o pe pat, i-a scos papucii și a învelit-o pînă la gît.

— Îl căutam pe Tom, i-a spus Emma întinzînd mîna să-l bată ușurel pe obraz.

Alex s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

— Este aici, i-a șoptit.

— Știu.

Zoë a intrat în încăpere și a început să se agite, să-i pună o mulțime de întrebări, să o convingă să bea puțină apă. În timp ce ieșea din cameră, Alex a auzit-o pe Emma spunînd:

— Lasă-mă să dorm, Zoë. Și eu te iubesc. Dar vreau să mă odihnesc.

Cînd Zoë a stins în sfîrșit lumina și a plecat, Tom s-a apropiat și s-a întins în pat, lîngă Emma.

— Te căutam, i-a șoptit ea. Și nu te găseam.

— Nu te mai părăsesc niciodată, i-a promis Tom. Nu știa dacă ea îl mai auzea. A simțit-o cum se relaxa, cufundîndu-se în somn.

I-a murmurat cu tristețe:

— Nu-mi amintesc nimic.

— Nici nu e nevoie, i-a răspuns Tom zîmbindu-i prin întuneric. Eu ți-am găsit în seara aceasta toate amintirile. Și

ți le voi păstra cu grijă... vor aștepta înăuntrul meu, ca o bătaie de inimă. Și ți le voi înapoia, atunci când va veni clipa.

— Curînd, i-a șoptit ea, oftînd ușurată.

— Da, iubirea mea... Foarte curînd.

Zoë i-a făcut semn lui Alex să o urmeze. Au intrat în dormitorul ei. Avea din nou lacrimi în ochi.

Alex o privea îngrijorat.

— Ce s-a întîmplat?

— Mi-a fost atît de frică! i-a spus cu voce tremurîndă, ștergîndu-și ochii cu mîneca halatului.

— Știu. Îmi pare rău că am împins-o pe Emma atît de tare. Dar pare să fie bine...

— Era vorba de tine. S-a dus în baie, a găsit un șervețel și și-a șters nasul cu zgomot. Bărbia îi tremura. Am văzut cum te-a lovit mașina...

— M-a atins.

— *Te-a lovit*, a repetat ea. Și te-a aruncat la pămînt, iar eu am fost convinsă că ai... S-a oprit, încercînd să-și înăbușe un nou val de suspine. Teama nu o părăsise încă. L-a atins pe umăr, doar ca să se asigure că era cu adevărat acolo, că era în viață.

A luat-o de ambele mîini și i le-a dus la piept, să-i simtă bătăile ritmice, puternice ale inimii.

— Am atîtea să-ți spun, Zoë, că mi-ar lua o noapte întreagă. Un an. Nu, o viață.

— Oricît, i-a spus ea. Nu plec nicăieri.

Alex a îmbrățișat-o. A rămas tăcut o vreme, înțelegînd că ea avea nevoie doar să-l simtă. Zoë și-a lipit obrazul de pieptul lui, inspirîndu-i mirosul.

Alex a sărutat-o fierbinte pe obraz.

— Cînd mi-ai spus că mă iubești, i-a spus încet, m-am speriat. Pentru că știam că atunci cînd o femeie ca tine spune asta, înseamnă... tot. Căsătorie. O casă cu balansoar pe verandă. Copii.

— Da.

Și-a cufundat mîna în părul ei și i-a înclinat capul spre spate. A privit-o în ochi cu o intensitate de care ea nu se putea îndoi:

— Și eu vreau toate aceste lucruri.

Gura lui a dezmiardat-o pînă cînd a simțit că genunchii îi cedau.

— Tu stabilești ritmul, i-a spus. Repede sau mai pe îndelete. Cum vrei tu.

— Nu vreau să aștept, i-a spus ea, agățîndu-se de spatele lui ferm, fierbinte. Nu vreau să mai petrec nici o noapte fără tine. Vreau să te muți aici imediat, să ne

logodim, să stabilim data nunții și... i-a privit rugător: e prea repede?

Alex a râs.

— Reușesc să țin pasul, a asigurat-o și a dus-o în pat.

Alex s-a trezit, deranjat de o rază de soare. A rămas nemișcat, savurînd senzația de a se trezi în patul lui Zoë, între pernele care miroseau a levănțică. A întins mîna după ea, dar locul era gol.

— Zoë este în bucătărie, i-a spus Tom.

Alex a deschis ochii și a văzut că Tom nu era singur. O femeie tânără și subțire stătea lîngă el. Se țineau de mîină. Părul blond era numai bucle iar ochii frumoși străluceau, inteligenți.

Uimit, Alex s-a ridicat în șezut, strîngînd cearșaful în jurul taliei.

— Bună dimineața.

Ea i-a zîmbit familiar. Lui Alex îi venea greu să se obișnuiască cu acea versiune mult mai tânără a Emmei.

— Bună dimineața, Alex.

Nu-și putea lua ochii de la cei doi. Erau frumoși, radiau fericire și emoție. Tom își pierduse umbra de singurătate, ochii lui negri aveau o vitalitate jucăușă.

— Înțeleg că totul este bine, a spus Alex privindu-i întrebător.

— Minunat, i-a răspuns Emma. Așa cum trebuia să fie. Privirea lui Tom a zăbovit asupra Emmei, înainte de a se întoarce la Alex:

— Am venit să ne luăm rămas-bun. Trebuie să ajungem într-un loc.

— Adevărat? Alex a înțeles în clipa aceea că spiritul pleca în sfârșit. Erau liberi, amândoi. Numai că nu se așteptase ca această perspectivă să-l întristeze într-atît. Niciodată nu m-am bucurat atît de mult să scap de cineva, a reușit să spună.

Tom a rîs ironic.

— Și tu o să-mi lipsești.

Existau lucruri pe care Alex simțea nevoia să le rostească... *Nu te voi uita niciodată, așa cum nu voi uita felul enervant în care cîntai, comentariile tale nesuferite sau faptul că mi-ai salvat viața. Ai devenit prietenul meu într-o perioadă în care nici nu realizam că aș avea nevoie de unul. Și m-ai făcut să înțeleg că moartea nu este cel mai rău lucru – ci să mori fără să fi iubit pe cineva.* Nu mai aveau însă timp pentru toate astea, dar a văzut în privirea lui Tom că înțeleșese.

— Ne vom revedea? I-a întrebat simplu.

— Da, i-a răspuns Tom, dar nu prea curînd. Tu și Zoë

aveți o viață lungă înainte. Și o familie mare – doi băieți și o fată. Iar unul dintre ei, când va crește, va ajunge...

Emma s-a grăbit să-l întrerupă.

— Alex, te rog să te prefaci că nu ai auzit nimic din toate astea. S-a întors spre Tom și l-a privit cu reproș: știi foarte bine că nu ar trebui să-i spui nimic. Dar îți place să dai mereu de bucluc.

— Iar rolul tău este să mă aduci pe drumul bun, i-a răspuns Tom.

— Nu sînt sigură că voi reuși. Ești un caz dificil.

Tom a înclinat capul și frunțile li s-au atins. Au tăcut cîteva clipe, plăcerea de a se afla unul în compania celuilalt devenise aproape palpabilă.

— Să mergem, a murmurat Tom. Avem multe de recuperat.

— Aproape șaiszeci și șapte de ani, i-a spus ea.

I-a zîmbit.

— Ar fi bine să pornim, atunci. A luat-o de umeri și s-au îndreptat spre ușă. S-au oprit în prag și s-au întors amîndoi să-l mai privească o dată pe Alex.

A trebuit să-și dreagă glasul, ca să le poată spune:

— Mulțumesc. Pentru tot.

Celălalt bărbat i-a zîmbit.

— Și eu și tu ne-am înșelat, Alex. Dragostea durează cu adevărat. De fapt... este singurul lucru care durează.

— Ai grijă de Zoë, i-a spus cu blîndețe Emma.

— O s-o fac fericită, i-a promis solemn Alex. Îți jur.

— Știu. I-a susținut privirea pentru un moment. Și să mai exersezi pașii de dans, i-a spus într-un final, făcîndu-i cu ochiul.

În clipa următoare dispăruseră.

Și-a tras pe el blugii și a intrat în picioarele goale în bucătărie. Cafeaua era gata, îl aștepta. Dar Zoë nu era acolo.

Văzînd că ușa de la dormitorul Emmei era dată de perete, și-a imaginat că era la bunica, să vadă cum se simțea. A găsit-o pe Zoë așezată pe marginea patului, cu capul plecat. Nu-i vedea chipul, dar și-a dat seama că plîngea.

— Alex, i-a spus printre suspine. Bunica a...

— Știu, iubita mea. I-a întins brațele iar ea a venit imediat spre el. A îmbrățișat-o și i-a șoptit în păr că o iubea, că-i va fi mereu alături. Ea a mai plîns un timp, cu fața îngropată la pieptul lui, după care s-a liniștit.

Au ieșit împreună din dormitor iar Alex a închis ușa în urma lor.

— Este fericită acum, i-a spus. A vrut să-ți spun asta.

— Ești sigur? I-a întrebat ea uimită.

— Foarte sigur, i-a răspuns el. Acum este cu Tom.

Zoë a rămas pe gînduri preț de cîteva secunde.

— Nu știu nimic despre Tom. Și-a șters ultimele lacrimi

de pe obraz. Nu cred că-mi surîde ideea ca ea să plece cu un bărbat pe care nu-l cunosc.

Alex i-a zîmbit:

— Îți pot povesti eu cîte ceva despre el...

Epilog

La o săptămână după înmormântarea Emmei, Zoë s-a reîntors la treabă. Era o dimineață superbă de septembrie, însorită și senină. Tîrgurile fermierilor abundau în soiuri de mere, dovleci, vinete, morcovi și fenicul. Balenele își începuseră călătoria departe de insulă, iar somonii o sfîrșeau pe a lor, ajungînd în rîurile din apropiere. Rațele și cufundarii celebrau deja viața marină, în timp ce vulturii pleșuvi erau foarte ocupați să-și construiască masivele lor cuiburi.

În timp ce pregătea micul dejun, Zoë s-a întrebat de ce era atît de liniște. Justine ieșise repede din bucătărie, fără să-i adreseze vreun cuvînt. Iar Alex nu-și făcuse apariția, deși îi promisese că va trece să ia micul dejun, după ce va face niște comisioane. Chiar și oaspeții pensiunii erau neobișnuit de tăcuți, nu se auzea deloc zumzetul discuțiilor și nici zgomot de veselă.

Nu a apucat să iasă, să vadă ce se întîmpla, pentru că Justine și-a făcut apariția.

— E gata micul-dejun? a întrebat-o direct.

— Cam în cincisprezece minute. Zoë i-a zîmbit întrebător. Ce se întîmplă? De ce e toată lumea atît de tăcută?

— Nu contează. E cineva la uşă, întreabă de tine.

— Cine este?

— Nu pot să-ţi spun. Scoate-ţi şorţul şi vino cu mine.

— Nu-l poţi trimite aici, în spate?

Justine a clătinat din cap şi a tras-o pe Zoë după ea. Au traversat amîndouă sala de mese, goală, apoi holul.

— Unde sînt clienţii noştri? a întrebat Zoë, uimită. Ce-ai făcut cu ei?

A primit imediat răspunsul la întrebare. Erau cu toţii adunaţi în faţa uşii. Şi toţi îi zîmbeau larg. Zoë a roşit, dîndu-şi seama că o aştepta o surpriză:

— Nu e ziua mea, a protestat. Grupul a izbucnit în rîs. S-au dat la o parte şi uşa s-a deschis. Zoë a ieşit pe verandă, păşind cu grijă.

A făcut ochii mari. O formaţie alcătuită din cinci instrumentişti a început să cînte. A apărut şi Alex, care i-a întins un bucheţel de flori şi i-a zîmbit:

— M-am gîndit să te invit la dans.

— Văd. Zoë a luat florile, le-a inspirat aroma proaspătă şi l-a privit cu ochii strălucind. Ai avut vreun motiv anume?

— Am vrut doar să-mi exerseze pașii.

— Înțeleg. Rîzînd, Zoë a lăsat buchetul pe balustradă și s-a abandonat în brațele lui, într-un dans lin, ușor. Și alte cupluri li s-au alăturat, mai tinere și mai vîrstnice, iar trecătorii se opriseră să-i privească. Cîțiva copii țopăiau și se roteau, fericiți.

— De ce tocmi azi? I-a întrebat Zoë pe Alex. Și de ce pe veranda pensiunii?

— Pentru că vreau să fac o declarație publică.

— Oh, nu.

— Oh, da. S-a apropiat mai mult și i-a șoptit: am un cadou pentru tine.

— Unde este?

— În buzunarul din spate al blugilor.

— Sper să nu fie o broșă. Te-ai putea răni.

Alex a rîs:

— Nu este o broșă. Dar înainte să-ți dau cadoul, trebuie să știi ceva. Dacă îngenunchez în fața acestor oameni și-ți pun o întrebare la care să-mi răspunzi cu da sau nu... ce-mi vei spune?

Zoë l-a privit în ochii calzi, albaștri. Ochii în care o femeie s-ar putea uita o viață întreagă. S-a oprit din dans și s-a ridicat pe vîrfuri ca să-l sărute.

— Încearcă și vei afla, i-a șoptit, cu buzele lipite de ale lui.

Iar el așa a făcut.

SFÎRȘIT